JILL GREGORY&KAREN TINTORI

JILL GREGORY&KAREN TINTORI

CARTEA NUMELOR

Redactor: Antonia Kacso
Tehnoredactare computerizată: Cristina Aprodu
Coperta: Snowbooks Ltd. Ilustraţie copertă: Getty Images
Jill Gregory and Karen Tintori, THE BOOK OF NAMES

ISBN 978-973-102-139-3
Timbrul literar se plăteşte Uniunii Scriitorilor din România Cont: R065RNCB0082000508720001, B.C.R., Sucursala UNIREA
Pentru comenzi şi informaţii adresaţi-vă la: Editura LEDA Difuzare şi Clubul Cărţii
Calea Plevnei, nr. 145, sector 6, cod poştal 060012, Bucureşti Tel.: 021.319.88.22,021. 319.88.33, 021. 319.88.77 Fax: 021. 319.88.66 E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual:
www.edituracorint.ro;www.ledabooks.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GREGORY, JILL
Cartea numelor /Gregory Jill şi Karen Tintori; trad.: Adina şi Gabriel Raţiu - Bucureşti: Leda, 2008 ISBN 978-973-102-139-3
I. Tintori, Karen
II. Raţiu, Adina (trad.)
III. Raţiu, Gabriel (trad.)
821.111-31=135.1

JILL GREGORY&KAREN TINTORI
CARTEA NUMELOR

Traducere şi note de Adina şi Gabriel Raţiu

LEDA

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Scumpei mele familii-—minunatului meu soţ, Larry, şi fiicei mele extraordinare, Rachel.

Şi în amintirea preaiubiţilor mei părinţi.

Cu toată dragostea, J. G.

Nestematelor mele — soţului meu excepţional, Lawrence, fiilor mei puternici ca două stânci, Steven şi Mitchel, şi superbei fiice pe care Mitchel a adus-o în viaţa noastră, Leslie.

K. T.

Mulţumiri

Inspiraţia pentru Cartea Numelor s-a născut cu cincisprezece ani în urmă. Ideea ne-a fost dată de Geri Levit, care ne-a împărtăşit pentru întâia oară legenda despre Tzadikimi[1].

Mulţi alţii ne-au inspirat şi ne-au îndrumat de-a lungul procesului de creaţie. Vrem să le mulţumim pe această cale şi să-i asigurăm de recunoştinţa noastră pe: Rosemary Ahern, rabinul Jonathan Berkun, rabinul Lauren Berkun, Jean Donnelly, Myrna Dosie, Ruthe

[1] Lamed Vav Tzadikim (adeseori prescurtat Lamed Vavnik sau Lamed Vav) este denumirea folosită de o ramură mistică a iudaismului pentru cei treizeci şi şase de oameni cu suflete neîntinate. în gematria ebraică, Lamed este semnul ce desemnează cifra „30", Vav semnifică cifra „6", în vreme ce Tzadikim înseamnă „neîntinat". Conform învăţăturilor Cabalei, în lume există tot timpul cel puţin treizeci şi şase de evrei preacuvioşi care sunt Tzadikimi. Aceşti oameni sfinţi sunt tăinuiţi şi nimeni nu le cunoaşte identitatea. în unele versiuni, nici chiar ei înşişi nu conştientizează cine sunt. De dragul acestor treizeci şi şase de sfinţi ascunşi, Dumnezeu are grijă de lume chiar dacă restul omenirii a atins treapta cea mai de jos a bestialităţii.

Goldstein, Larry Greenberg, Rachel Greenberg, Charlotte Hughes, Lawrence Katz, Mitchel Katz, Leslie Katz, Steven Katz, Irving Koppel, dr. Patti Nakfoor, Claudia Scroggins,

Rae Ann Sharfman, Haim Sidor, Fundaţia Safed, rabinul Elimelech Silberberg, rabinul dr. Shlomo Sowilowsky, Jennifer Weiss, Rebecca Weiss şi Marianne Willman.

Suntem profund îndatorate celor trei distinse doamne pentru entuziasmul lor şi pentru sprijinul pe care ni l-au acordat — extraordinarei noastre editoare, Nichole Argyres, şi celor două impresare, Ellen Levine şi Sally Wof f or d-Girand.

în lume trebuie să existe nu mai puţin de treizeci şi şase de oameni neîntinaţi, binecuvântaţi de Shekhinah (prezenţa lui Dumnezeu).
Rabinul Abbaye, TALMUD

PROLOG

7 IANUARIE, 1986
SAQQARA, EGIPT

La adăpostul întunericului, cei doi bărbaţi săpau în nisip. în peşteră, singura sursă de lumină era un felinar aşezat alături de bagaje. Acest şir de grote şi morminte, aflate la cincisprezece mile distanţă de Cairo, era un adevărat paradis al relicvelor şi antichităţilor. Timp de trei mii de ani, Saqqara, Oraşul Morţilor, fusese locul de îngropăciune al regilor şi oamenilor de rând — e posibil să treacă sute de ani fără ca arheologii să-i scoată la iveală toate secretele. La fel şi jefuitorii de morminte.

Sir Rodney Davis, ridicat la rangul de cavaler în urma descoperirii templului lui Akhenaton cu uluitoarele sale comori, fu cuprins de zvâcnetul binecunoscut al emoţiei. Se apropiau. Era convins. Degetele sale aproape simţeau atingerea aspră a papirusurilor.

Cartea Numelor. O parte din ea. în întregime. Nu putea şti. Ştia doar că se află acolo. Trebuia să fie acolo.

Aceeaşi exaltare îl cuprinsese şi în Israel, pe colina Ketef Hinnom în noaptea în care descoperise sceptrul

regelui Solomon. Ornat în vârf cu o rodie micuţă cioplită din fildeş şi gravată cu litere ebraice mărunte, acesta era cea dintâi relicvă intactă care făcea legătura între regele biblic din secolul 10 î.H. şi fortificaţiile abia descoperite în locul în care se aflau. Dar odată ce ar fi găsit Cartea Numelor, aceasta ar fi făcut să pălească oricare altă descoperire. Numele său ar fi rămas pe veci în istorie.

Se baza pe instinctele sale. Funcţionau ca un fel de vergea magică ce îl conducea spre comori nemaivăzute. Iar în noaptea aceea, printre nisipurile pe care păşiseră regii antici, Sir Rodney îşi continua săpăturile, mânat de foamea descoperirii, de fiorul de a arăta lumii ceea ce nu se mai văzuse din vremea îngerilor şi a carelor de luptă.

Alături de el, Raoul zvârli cât colo lopata şi întinse mâna după plosca cu apă din care bău cu nesaţ.

— Fă o pauză, Raoul. Te-ai apucat cu o oră înaintea mea.

— Sir, Domnia Voastră ar trebui să se odihnească. Ei stau aici de mii de ani, mai pot aştepta trei-patru ore.

Sir Rodney se opri cu ochii aţintiţi la cel care îi era ajutor fidel de aproape doisprezece ani. Oare câţi ani avea Raoul LaDouceur atunci când începuse? Şaisprezece, şaptesprezece? Era muncitorul cel mai neostoit pe care îl cunoscuse vreodată. Un tânăr retras şi impunător care ieşea în evidenţă datorită tenului său măsliniu mediteranean şi a ochilor afundaţi în orbite — unul de culoarea safirelor, iar celălalt brun-roşiatic asemeni boabelor de cafea turcească.

— Toată viaţa am visat la această descoperire, prietene. Ce mai înseamnă o oră în plus de muncă odată ce am ajuns până aici?

Aruncă în lături încă o lopată de nisip de pe fundul grotei. Raoul îl privi o clipă fără să spună nimic, apoi puse dopul la ploscă şi îşi ridică lopata.

Lucrară mai bine de o oră într-o linişte tulburată doar de gâfâiala lor şi de zgomotul înfundat al lopeţii care se înfige în nisip. Dintr-odată, un zăngănit îi împietri braţul.

Se prăbuşi în genunchi, uitând de oboseală, şi se porni să înlăture nisipul cu degetele sale lungi şi bătătorite. Raoul îngenunche alături de el, pradă emoţiei.

—Felinarul, Raoul, spuse Sir Rodney cu blândeţe, în vreme ce mâinile sale mângâiau laturile rotunjite ale vasului din lut îngropat în nisip.

Reuşi să-1 scoată mişcându-1 uşor şi prudent dintr-o parte în alta.

în spatele lui, Raoul coborî felinarul a cărui lumină scoase la iveală un sul de pergament îndesat prin gura vasului.

— Dumnezeule mare, e posibil să-1 fi găsit.

Cu o mână tremurândă, Sir Rodney scoase papirusul din ascunzătoarea sa.

Raoul se grăbi să întindă prelata pe care mentorul său desfăşură teancul de hârtii îngălbenite. Recunoscură amândoi inscripţiile ebraice timpurii şi înţeleseră ce anume au găsit.

Sir Rodney se aplecă şi mai mult, privind îndeaproape literele minuscule, iar inima îi bătea nebuneşte. Cea mai importantă descoperire a carierei sale se afla chiar acolo, sub degetele sale.

— îţi dai seama, Raoul, că acest lucru ar putea schimba lumea.

Raoul aşeză felinarul la marginea prelatei. Făcu un pas înapoi şi îşi strecură mâna într-unui din buzunare. Fără să spună ceva, scoase de acolo un laţ din sârmă. Mâinile sale nici măcar nu tresăriră în momentul în care îl înfăşură în jurul gâtului lui Sir Rodney. Arheologul nu avu timp nici măcar să scoată vreun ţipăt.

Totul se sfârşi într-o clipă. Dintr-o singură mişcare, Raoul îl trase de lângă preţioasele pergamente şi îi frânse gâtul.

Ca de obicei, bătrânul avusese dreptate, îi trecu prin minte în timp ce aduna papirusurile. Această descoperire va schimba lumea.

Mult prea încântat de victoria sa, Raoul nu observă piatra de chihlimbar adăpostită pe fundul vasului ce rămase în urmă. Pe ea se aflau gravate trei litere ebraice.

— într-adevăr, Sir. Chiar că ar putea.

7 IANUARIE, 1986

SPITALUL HARTFORD, CONNECTICUT

Dr. Harriet Gardner se prăbuşise pe canapeaua uzată din sala de aşteptare, contemplând prima masă pe care o

servea după douăsprezece ore, moment în care pagerul o anunţă că trebuie să se întoarcă în camera de urgenţe.

Mestecând un măr, ea o luă la fugă pe culoar. Probabil că e o problemă gravă, îşi spuse ea, altminteri Ramirez s-ar ocupa singur de ea. Când trecu pe lângă un coş de gunoi, azvârli mărul pe jumătate mâncat, întrebându-se dacă era vorba de victima vreunui accident rutier sau a unui incendiu. Dădu buzna pe uşile albe, metalice, şi văzu trei echipe de la Urgenţe care lucrau cu viteza luminii. Pe paturile mobile erau întinşi trei copii, dintre care unul ţipa. Cu numai cinci minute în urmă, singurul sunet din această aripă a clădirii era zumzetul uşor al monitoarelor, şuieratul regulat al manşetelor de tensiune şi, din când în când, scâncetul copilului de cinci ani din salonul şase care îşi aştepta radiografia care să confirme că are piciorul rupt.

Acum paramedicii şi poliţiştii se îngrămădeau la Urgenţe, şi medicul stagiar de la chirurgie, Ramirez, îndesa un tub endoscopic pe gâtul unei adolescente.

— Trimite-1 pe copil la tomografie, zbieră el la Ozzie, în timp ce infirmierul împingea spre lift o targă îmbibată de sânge pe care era întins un băiat.

Copilul stătea nemişcat, cu unul dintre picioare contorsionat într-un mod de neimaginat. Deasupra

ochiului drept se zărea o rană adâncă, iar din urechi îi curgea sânge.

— Ce s-a-ntâmplat?

Harriet se îndreptă în goană către băiatul îmbrăcat într-un tricou inscripţionat cu numărul 18 al echipei Celtics, şi Teresa, rezidentul care era de gardă, se dădu la o parte. Prin tricoul care fusese tăiat pe mijloc se vedea pieptul însângerat al băiatului.

— Au căzut de pe acoperiş, îi răspunse un paramedic. De la o înălţime de trei etaje plus frontonul de care s-au lovit.

Copiii ăştia.

—Faceţi-i un examen de sânge, zbieră Harriet. Şi o radiografie toracică.

Chiar şi după trei ani petrecuţi la Urgenţe, Harriet încă avea emoţii de câte ori trebuia să se ocupe de copii.

Revino-ţi, îşi spuse în sinea ei, cu ochii la monitor. Avea pulsul 130 şi tensiunea arterială 80/60.

Copilul avea probleme serioase.

— E fiul senatorului Shepherd.

Doshi împinse butelia de oxigen la capătul patului mobil.

— Şi cel pe care Ozzie 1-a dus la tomografie e fiul ambasadorului Elveţiei.

— Cum îl cheamă pe acesta?

Doshi aruncă o privire pe fişă.

— David. David Shepherd.

Harriet privi sceptic bustul tumefiat al lui Da vid.

— Pare să aibă multiple fracturi ale coastelor, fractură la claviculă şi pneumotorax.

Doshi introduse cu mare îndemânare tubul de oxigen în traheea băiatului.

— Ceilalţi au avut şi momente de luciditate, dar el nu şi-a recăpătat cunoştinţa deloc.

Manşetele de tensiune şuierară din nou. Harriet îşi îndreptă privirile spre monitor. Tensiunea copilului scădea alarmant.

La dracu'.

NAŢIUNILE UNITE, NEW YORK

Sala răsună de aplauze frenetice în momentul în care Secretarul General Alberto Ortega îşi încheie discursul în faţa naţiunilor reunite acolo. Cu zâmbetul pe buze, Ortega îşi croi loc printre diplomaţi, strângându-le mâinile şi primind felicitări pentru adoptarea amendamentului la Convenţia privind Sclavia, semnată pentru întâia oară în 1926 la Geneva. Ochii săi cu gene lungi cercetau sala, oprindu-se în cele din urmă pe chipul familiar al ataşatului său.

Expresia de pe faţă îi rămase neclintită, chiar şi în momentul în care Ricardo se strecură prin mulţime şi îi înmână un bileţel împăturit.

Odată ajuns în birou, scăpat de freamătul de glasuri şi de trupuri, încuie uşa sculptată din stejar şi desfăcu peticul galben de hârtie. Ochii i se îngustară pe măsură ce analiza mesajul.

LaDouceur a sustras primul specimen. Vânătoarea continuă.

SPITALUL HARTFORD, CONNECTICUT

Nu mai simt nici o durere. David îşi contempla trupul întins pe patul de spital şi avu un şoc la vederea pieptului său acoperit de sânge. Cinci... şase... şapte... atâţia oameni aplecaţi peste el... atâta agitaţie... de ce nu-l lăsau în pace... să doarmă?

Acum Crispin venea spre el. Ce bizar, nici sub picioarele lui nu se zărea pardoseala.

în momentul în care ajunse în dreptul lui David, amândoi priviră în jos, constatând că activitatea de la Urgenţe atinsese punctul culminant.

David auzi pe cineva rostind numele său, dar în acelaşi timp Crispin îi făcu semn în sus către o lumină puternică.

— Spune şi tu dacă nu e incredibilă!

Mda, se gândi David. Aşa e. Chiar mai minunată decât Luminile Nordului pe care le-am văzut vara trecută.

Crispin o porni spre lumină, iar el îl urmă. Strălucirea orbitoare îi învălui dintr-odată. Se găseau înlăuntrul ei, plutind printr-un tunel lung. O lumină şi mai puternică strălucea în faţă şi ei grăbiră pasul.

în acel moment, David se simţea atât de liniştit, atât de fericit. Atât de protejat.

Pe neaşteptate, văzu ceva mişcându-se prin aura sclipitoare din faţa sa şi un vuiet bizar începu să se propage prin liniştea luminoasă. Crispin făcu un pas înapoi, continuând să plutească în punctul în care se afla, dar David era tras tot mai aproape, de parcă un magnet uriaş îl atrăgea spre el.

Şi atunci gura i se deschise.

Zumzetul se transformă într-un urlet ce îi răsuna în minte. Vedea chipuri perindându-se pe sub privirile sale. Chipuri înceţoşate, imploratoare. Sute de chipuri. Mii.

Oh, Doamne. Cine sunt ei?

Auzi un ţipăt. I se păru o veşnicie până să-şi dea seama că este propria sa voce.

— îl pierdem. Situaţie critică! strigă Harriet.

Doshi aşeză padelele de la defibrilator pe pieptul lui David.

— E gata! anunţă ea.

Şi pe urmă îi aplică şocul electric.

— încă o dată! zise Harriet.

Aplecată deasupra copilului brunet, simţea broboane de transpiraţie pe buza superioară.

— Hai, David, întoarce-te! David, ascultă-mă! Vino îna-
P°i!

Doshi se ţinea deoparte cu padelele pregătite, în vreme ce Harriet se uita nemulţumită la monitor. Era tot în fi- brilaţie ventriculară. La un pas de moarte. La naiba.

— Doshi, încă o dată!

Trei ore mai târziu, dr. Harriet Gardner îşi încheie raportul. Halal zi! începuse cu o tânără de treizeci şi cinci de ani care suferise un atac de cord şi un ţânc care-şi

înfipsese o furculiţă în frunte. Şi se sfârşise cu trei copilandri care îşi riscaseră vieţile pentru a se cocoţa pe un nenorocit de acoperiş într-o după-amiază îngheţată de iarnă.

Unul scăpase doar cu o zgârietură a laringelui şi un braţ rupt.

Altul avea femurul drept zdrobit şi zăcea în comă profundă.

Şi mai era cel pe care de-abia îl smulsese din ghearele morţii. Se întreba dacă acesta din urmă apucase să vadă lumina.

Dr. Harriet Gardner oftă şi împinse dosarele pe masa asistentelor şi plecă acasă pentru a-şi hrăni câinele.

CAPITOLUL I

ATENA, GRECIA

NOUĂSPREZECE ANI MAI TÂRZIU

Raoul LaDouceur fredona un cântec în timp ce deschise portbagajul Jaguarului închiriat. în momentul în care scoase puşca de sub sacul de dormit din lână cu model în carouri, îşi dădu seama că stomacul său cerea de mâncare. Ei, nu mai durează mult. Descoperise un mic

restaurant cu terasă la vreo zece mile depărtare şi îl cuprinse brusc o poftă nestăvilită după o porţie de pulpă de miel înăbuşită şi un pahar de uzo.

Se uită la ceas. în mod normal avea destul timp. îi omorâse deja pe cei doi paznici şi le aruncase cadavrele din vârful dealului. Terminase mai repede decât era prevăzut şi mai avea cinci ore la dispoziţie până când trebuia să înapoieze maşina închiriată şi să ia avionul de Londra, unde urma să aştepte o nouă misiune. Suficient timp chiar şi pentru două pahare de uzo.

Păşi hotărât prin livada de măslini, cuprins de o vagă senzaţie de disconfort. în ciuda ochelarilor de soare, era imposibil să nu simtă soarele palid şi încă fierbinte al Mediteranei. Lui îi plăcea să-şi rezolve problemele în întuneric.

Dar, aşa cum în anii tinereţii învăţase să suporte soarele arzător pe atâtea situri arheologice, la fel trebuia să-1 suporte şi acum. Trecând cu vederea sudoarea care i se prelingea de la subraţ, îşi alese un loc din care să poată observa toată partea din spate a casei. Inspiră din inhalator şi se aşeză comod în aşteptare.

îl ustura gâtul de la parfumul măslinilor. îi veniră în minte imagini cu ferma bunicului său din Tunisia, unde se ocupase de altoirea copacilor încă de la vârsta de şase ani. Stătea zece ore pe zi sub soarele nemilos, cu gâtul uscat şi scorojit precum cenuşa dintr-o pipă, copleşit de monotonia de a tăia crengi pentru altoi.

Şi care era recompensa lui la final? O coajă de pâine şi o fărâmă de brânză? Şi cel mai ades o bătaie cu o nuia făcută din ramurile pe care el însuşi le tăiase.

Bunicul fusese primul om pe care îl omorâse. în ziua în care a împlinit cincisprezece ani, îl bătuse până îşi dăduse sufletul.

Probabil că şi astăzi e ziua de naştere a cuiva, îşi zise în sinea lui, cu ochii la mănunchiurile de baloane legate de fotolii, iar apoi la masa încărcată de cadouri învelite în hârtie viu colorată.

Nu peste mult timp avea să înceapă petrecerea.

Beverly Panagoupolos îşi petrecuse întreaga după-amiază făcând prăjituri. Nu se putea spune că bucătarul fratelui ei nu era în stare să facă un tort, doar că atunci când era vorba de nepoţii săi îi plăcea să-1 facă cu mâna ei.

Cea mai mică dintre nepoate, Alerissa, împlinea nouă ani. Peste o oră, sărbătorita şi fraţii ei mai mari, Estevao, Nilo şi Takis, urmau să se adune în jurul piscinei, împreună cu părinţii, verişorii, mătuşile şi unchii lor. Alerissa era atât de timidă încât va sta ruşinată pe toată durata petrecerii şi, pe urmă, doar despre asta va vorbi zile în şir.

Beverly linse glazura de scorţişoară care îi rămăsese pe degetul mare şi ieşi din casă pentru a verifica dacă baloanele roz şi argintii şi cadourile colorate erau aranjate după gustul ei.

Se opri pentru o clipă, uitându-se la apa albastru-argin- tie din piscină, în care copiii se vor bălăci înainte de cină.

Nu auzi nimic înainte ca focurile de armă să se pornească din spatele palmierilor.

Nu simţi nimic până ce gloanţele nu îi străpunseră spatele.

Nu văzu cum apa argintie se înroşeşte cu sângele său.

Se stinse din viaţă cu colţurile gurii mânjite de glazură de scorţişoară.

Maşina şerpui pe dealul izolat şi pătrunse pe şosea. încercând să găsească un post de radio care difuzează muzică clasică, Raoul prinse o frântură de ştiri. Teroriştii aruncaseră în aer terminalul aeroportului internaţional din Melbourne şi se preconizau mii de morţi prinşi sub dărâmături.

Zâmbi. Era tare. Cel mai tare. Dovadă stătea haosul ce pusese stăpânire pe lume. Cât de curând el va fi aclamat drept unul dintre eroii noii ordini.

Cei treizeci şi şase de Tainici erau tot mai puţini. Beverly Panagoupolos era cea de-a paisprezecea care murea de mâna lui. Nimeni nu mai ucisese atâţia. Acum nu mai rămâneau decât trei din cei treizeci şi şase. Odată ce aceştia erau eliminaţi, îşi spunea cu mândrie Raoul, lumea murdară creată de Dumnezeu lua sfârşit.

începuse deja să decadă. Războaie, cutremure, foamete, incendii, boli — una câte una, catastrofele naturale sau provocate de om cuprindeau pământul cu o forţă mai mare ca oricând. Era doar o chestiune de zile.

Atunci când ultimii trei vor fi fost eliminaţi şi lumina Tainicilor se va fi stins, va veni vremea sectei Gnoseos şi lumea nu va mai exista.

BROOKLYN, NEW YORK Nu mai era timp.

La cinci mii de mile depărtare, în micul său birou de pe Avenue Z, rabinul Eliezer ben Moshe îşi închise ochii înlăcrimaţi şi începu să se roage.

în cei optzeci şi nouă de ani de viaţă, ochii aceia văzuseră multe rele şi tragedii, simcha[1] şi bunătate pe lume. Şi totuşi, în ultima vreme, răul părea să fi preluat puterea. îşi dădea seama că nu este o simplă coincidenţă.

[1] Cuvânt de origine ebraică, semnificând bucurie, fericire.

O teamă deznădăjduită îi cuprinse sufletul. Toată viaţa şi-o dedicase studiului Kabbalei, meditând la secretele mistice ale Domnului şi invocându-I nenumăratele nume. Le rostise în şoaptă, implorând ocrotire — nu a sa — ci a lumii.

Căci lumea era în primejdie, o primejdie mai mare decât Potopul. Sufletele întunecate ale unui cult antic descoperiseră Cartea Numelor. Nu avea nici o îndoială.

Şi toţi acei Tzadikimi ale căror nume erau înscrise pe pergamentul antic erau ucişi unul câte unul. Câţi mai erau în viaţă? Doar Dumnezeu şi secta Gnoseos puteau răspunde.

Se întoarse suspinând către talismanele înşirate pe birou. Pe unele le înţelegea. Pe altele nu. Le luă în mână,

pe rând, şi le puse la loc în taşca din piele crăpată ce stătea deschisă pe birou. Artrita îi înjunghie degetele în clipa în care luă din bibliotecă volumele Zohar şi Tanach şi formă cifrul seifului ascuns în spatele rafturilor. Numai după ce auzi păcănitul încuietorii iar taşca era din nou în siguranţă în interiorul seifului metalic ignifug, de-abia atunci îşi luă Cartea Psalmilor cea zdrenţuită şi se îndreptă agale către uşă.

Barba lungă şi argintie îi fremătă în ritmul buzelor care rosteau o rugăciune.

Doamne, dă-ne nouă puterea şi învăţătura de a-i opri pe cei
răi.

Sub birou, microfonul minuscul îi ducea ruga mai departe.

Dar nu spre Dumnezeu.

CAPITOLUL 2

UNIVERSITATEA GEORGETOWN WASHINGTON, D.C.

La finalul cursurilor, când David Shepherd intră la Houligan's Bar, nu îl preocupau decât două lucruri: o migrenă cumplită şi nevoia disperată de a mânca ceva. în noaptea precedentă fusese mult prea surescitat ca să poată dormi după ce se ocupase de organizarea vizitei de două zile a lui Tony Blair în campus. Discursul acestuia îi ridicase pe studenţi în picioare, iar discuţiile de la reşedinţa decanului Myer duraseră până aproape de ora unu.

Vizita lui Blair era văzută drept un triumf al decanului, dar, în realitate, fusese doar un noroc chior. David îl întâlnise pe liderul britanic cu şapte luni în urmă pe când se afla la Oxford să ţină un seminar. La final se organizase o cină festivă în onoarea lui la Boisdale of Belgravia, iar Blair, aşezat pe scaunul de vizavi, îl complimentase cu
privire la ultima lui carte, Capacitarea naţiunilor: lupta pentru pace în era proliferării nucleare.

Făcuseră schimb de e-mailuri şi, spre uimirea sa, politicianul îi acceptase invitaţia de a ţine un discurs la Georgetown.

Vizita se dovedise un succes răsunător, dar dimineaţa acelei zile fusese un adevărat calvar. Umblase de colo-colo, fără să închidă un ochi, până la patru dimineaţa, ţiuitul ceasului cu sonerie îl găsise sforăind şi pe urmă se grăbise să ajungă la cursul de la ora opt. Nu-şi găsise timp nici măcar să dea pe gât nişte Tylenol, darămite să ia un energi- zant din frigider. Nici nu se bărbierise, îşi făcuse doar timp pentru un duş rapid şi să-şi pieptene părul des şi negru.

— Cum merge treaba, Dave?

Peste tot vacarmul, recunoscu vocea nazală a lui Tom Mclntyre. Acesta îi făcea semne cu mâna de la două mese distanţă.

— Ţinând cont că eşti protejatul lui Myer, să ştii că arăţi de-a dreptul pleoştit. Te-a pus amicul tău Tony să analizezi starea lumii prea profund aseară?

Asistentul universitar cu un început de chelie cu care David împărţea un birou la departamentul de ştiinţe politice îi făcu semn chelneriţei din capătul opus al sălii. La rândul său celibatar şi în vârstă de vreo treizeci şi cinci de ani, Tom era un minunat sparring partner[1] şi unul dintre cei mai îndrăgiţi profesori din universitate. în fie-care semestru, Tom avea o listă cu profesorii care reuşeau cel mai repede să-i aducă pe studenţi la cursuri. David avea senzaţia că ironiile lui Tom depăşeau limitele unei

[1] Partener de antrenament (1. engl.).

competiţii prieteneşti, dar în calitate de fiu al unui senator al Statelor Unite, David crescuse înconjurat de politică şi devenise imun la aceasta.

în general, făcea abstracţie de nevoia lui Tom de a fi câştigător, cu excepţia excursiilor de alpinism pe care le făceau în fiecare an în vestul ţării. Tom era un băiat de treabă şi un căţărător al naibii de bun şi excela chiar în

domeniul în care lui David competiţia îi făcea plăcere — să se lupte cu omul şi natura, să-şi testeze limitele în faţa stâncilor.

Cu un geamăt, David îşi strecură trupul înalt şi vânjos pe un scaun cu spetează rigidă din faţa lui Tom.

Colegul său de birou comandă o bere.

— O bere de-asta o să te vindece de orice durere.

— Şi un baros m-ar putea scăpa de migrenă, spuse David, străduindu-se să zâmbească. N-ai cumva unul la îndemână?

Dar Tom îşi îndreptase deja atenţia înspre televizorul de deasupra barului.

— Amice, Chicken Little avea dreptate. Se apropie sfârşitul.

— Nu te contrazic.

David comandă un hamburger cu chili şi ceapă şi un Heineken. Se gârbovi pe scaun, frecţionându-şi tâmplele. Involuntar, îşi mută atenţia spre ecranul televizorului, la care Tom privea cu atenţie. încă un atac terorist la Melbourne. Se strâmbă. întreaga lume era copleşită de dezastre, cu regularitatea lui Old Faithful.

De aproape zece ani era profesor de ştiinţe politice, dintre care ultimii patru chiar la Georgetown, dar în toată cariera sa nu se lovise de o provocare mai mare decât aceea din ultimul semestru. Scrierile lui Platon, Thoreau, Churchill, sau ale altor politologi, nu reuşeau nicidecum să ofere o explicaţie pentru tulburările care cuprinseseră lumea. Uragane, tsunami, războaie, asasinate, teroare, un amestec de capricii naturale şi de violenţă umană îndreptată împotriva umanităţii. Nenumăratele întrebări ale studenţilor săi depăşeau cu mult capacitatea sa, sau chiar pe cea a lui Tony Blair, de a răspunde.

în momentul în care chelneriţa îi puse berea în faţă, David simţi o adevărată uşurare de a-şi lua ochii de la ecranul televizorului. Tom se aplecă spre el şi şopti:

— Amice, asta e ziua ta norocoasă. Kate Wallace tocmai şi-a parcat splendoarea blondă la două mese mai

încolo. Du-te la ea şi invit-o la picnicul decanului de Ziua Muncii.

David îşi înfrână dorinţa de a întoarce capul. Kate Wallace era o profesoară de engleză, în vârstă de treizeci şi unu de ani, care scria un roman plin de picanterii despre curtea regelui Ferdinand şi a reginei Isabella. Şi era prima femeie după care tânjise din ziua în care Meredith înaintase actele de divorţ. Băuseră de câteva ori cafea împreună în cancelarie şi până în acel moment nu reuşise să o pună pe fugă.

La naiba, de ce nu?

îi făcu un semn discret lui Tom şi se dezlipi din scaun. După doar un minut îşi nota numărul de telefon al femeii şi adresa de la reşedinţa ei din oraş.

Când se întoarse la masă. Tom chicotea.

—Sunt impresionat. Nu ţi-a luat decât un semestru şi jumătate ca să te dai la ea.

—Se spune că sincronizarea este esenţială.

David muşcă din hamburger, cu ochii aţintiţi la bucata de hârtie.

Se opri din mestecat. Ei, ce naiba?

în loc de „Kate Wallace" notase altceva.

Beverly Panagoupolos.

Ah, nu. Nu din nou, îşi zise în sinea lui. Migrena care îl mai lăsase după ce mâncase ceva, îl chinuia din nou cu forţe proaspete. încă un nume fără sens. Erau atât de multe. De unde veneau?

— Hei, Dave, te simţi bine? Serios, arăţi dintr-odată ca un zombi.

Era teribil de încordat. Nici nu-i trecea prin minte lui Tom cât era de aproape de adevăr. Dar David nu aducea niciodată vorba despre căzătura pe care o suferise în copilărie. Nici măcar de faţă cu Meredith.

—E migrena asta nenorocită.

Se sforţă să mai ia o înghiţitură din hamburger, dar mintea nu îi mai stătea la mâncare, sau la Tom, sau la Kate. Nu-şi putea lua gândul de la Beverly Panagoupolos.

Şi nici nu-şi dorea.
O oră mai târziu, David trecu pe lângă Eastern Market, depăşind oarecum viteza legală admisă pe Dealul Capitoliului. Până să intre pe aleea care ducea în dosul casei ca să-şi parcheze Mazda 6, David fremăta de nerăbdare să vadă dacă numele lui Beverly Panagoupolos figurează în
jurnalul său. Era chiar pe punctul de a opri motorul, când începură ştirile pe CBS.
Din Atena vă aducem ultimele ştiri: poliţia a înconjurat reşedinţa prim-ministrului grec Nicholas Agnastou după ce sora acestuia, Beverly Panagoupolos, a fost descoperită acolo cu câteva ore în urmă, ucisă cu brutalitate...
Mâna lui David înlemni pe cheia de contact. Sudoarea i se adună pe frunte, deşi sufletul îi îngheţase. De ce îmi tot vine în minte numele ei astăzi, în ziua morţii sale? Nu mi s-a mai întâmplat. Se grăbi să scoată bileţelul din buzunar şi îl fixă cu privirea în vreme ce gândurile nu-i dădeau pace. Sau oare mi s-a mai întâmplat?
O luă la fugă pe treptele din faţa casei şi băgă cheia în broască. Când uşa se trânti în urma lui, se năpusti pe holul scurt care ducea spre birou. Pe masa de scris domnea un haos organizat, alcătuit din fragmentele existenţei sale: lucrări incomplet corectate, sfori şi cărţi, o cutie de markere Sharpie cu vârf ascuţit, o fotografie înrămată înfăţişându-1 alături de Stacy în ultima vacanţă de schi la Vail, şi piatra preţioasă de un albastru-cenuşiu tulbure pe care o ţinea agăţată de braţul bibeloului roşu în formă de maimuţă pe care Judd Wanamaker, cel mai bun prieten al tatălui său, i-o adusese din Thailanda pe când avea opt ani.
Odată deschis sertarul mijlociu de la masa cu rulou, începu să scotocească orbeşte pe sub extrase de cont şi note de plată până ce degetele i se încleştară pe caietul roşu gros. Cu inima zvâcnindu-i în piept, îşi aruncă ochii peste paginile în care erau scrise toate numele.

O sută patruzeci şi cinci de pagini, pline cu nume. Mii şi mii de nume.

Şi atunci îl zări. Chiar în mijlociu paginii patruzeci şi doi.

Beverly Panagoupolos.

îl notase pe şapte octombrie 1994. Preciza întotdeauna data la care îi veneau în minte numele. Numele lui Beverly îl găsise pe când avea douăzeci şi doi de ani.

îl scrisese cu atâţia ani în urmă. Şi astăzi 1-a scris din nou. în ziua morţii ei.

Se uită la nume. Un veritabil ONU al numelor. Fără îndoială, cuprindea toate naţiile pământului.

în adolescenţă, răsfoise cărţile de telefon din toate oraşele pe care le vizita împreună cu familia, în căutarea numelor pe care le nota.

Nu le descoperise niciodată iar, în cele din urmă, se lăsase păgubaş.

Dar astăzi nu exista nici un dubiu că unul dintre acele nume îi aparţinea unei femei asasinate. Se înfiora la gân-dul că ar mai putea exista şi alţii.

VILA CASA DELLA FALCONARA, SICILIA

Irina era cufundată în întuneric. Frig. Teamă. Goliciune.

Maică Sfântă, cât or să mă mai ţină aici? Şi pentru ce?

Legătura din mătase de la ochi o apăsa cu blândeţe pe pleoape, dar nu îşi dădea seama cât timp trecuse de când o purta. Chiar şi atunci când îi aduceau de mâncare şi îi dezlegau mâinile ca să poată mânca sau să se ducă la toaletă, nu avea voie să dea legătura la o parte.

Voia să plece acasă, să stea la fereastră şi să brodeze feţele de pernă pentru nuntă. Ii mai rămăseseră cinci până la căsătoria cu Mărio.

Se va căsători cu Mărio? Oare el o căuta? Plângea după ea? Va apuca să-i mai vadă chipul o dată?

Mătasea de la ochi se umplu de lacrimi fierbinţi. Irina se cutremură şi mai rosti o rugăciune mută. Aceeaşi pe care o rostea la nesfârşit zi de zi.

Unde eşti Tu, Doamne?

în nopţile senine de august, prim-ministrului italian îi plăcea să stea în grădina vilei sale din vârful colinei şi să fumeze trabucurile cubaneze pe care tatăl său îi dăduse voie să le fumeze acolo când împlinise optsprezece ani. Casa della Falconara, care domina vechiul amfiteatru de la Segesta, aparţinea familiei sale de peste patru generaţii. Cu şaptezeci de ani în urmă, părinţii săi aleseseră terasa grandioasă de la care priveliştea ţi se înfăţişa în toată splendoarea pentru a organiza recepţia de nuntă în lumina amurgului, dar grădina rămânea refugiul lui preferat; locul în care nimeni nu îndrăznea să-1 tulbure.

Acolo, în nopţile fierbinţi de august, putea închide ochii şi savura parfumul lămâilor ce se ridica din vale în vreme ce el asculta piesele antice, greceşti şi latine, repuse în scenă în amfiteatrul din vale.

în acea seară, în amfiteatru domnea liniştea iar grădina era pustie, şi totuşi, înlăuntrul zidurilor măcinate de vreme ale vilei sale, Eduardo DiStefano prezida peste un grup
select de oaspeţi, douăzeci de bărbaţi care discutau în surdină cu voci demne.

Majordomul prim-ministrului se mişca în tăcere în jurul mesei lungi la care stăteau, umplându-le cupele cu vin de porto vechi de treizeci şi cinci de ani. Unicul subiect de discuţie era vremea capricioasă sau cele şase feluri de mâncare din care se înfruptaseră cu puţin timp înainte, până în momentul în care Silvio se făcu nevăzut şi auziră uşa din mahon pretenţios sculptat închizându-se în urma lui. Atunci Eduardo DiStefano se ridică în picioare, încuie uşa şi începu să vorbească pe tonu-i fermecător şi elegant binecunoscut.

—In această seară, bunii mei prieteni, ne găsim într-un moment crucial. Treizeci şi trei de obstacole au fost eliminate.

Făcu o pauză, cu ochii strălucindu-i de mulţumire la auzul ropotului de aplauze. Era un bărbat de o frumuseţe izbitoare, cu o frunte înaltă, inteligentă, maxilare puternice şi un zâmbet ce ar fi putut topi până şi aurul. în ciuda faptului că se apropia de vârsta de şaizeci de ani, în părul său negru nu se zăreau decât câteva fire argintii, care îi confereau un farmec comparabil cu autoritatea pe care i-o dădea smochingul Armâni. în timp ce oaspeţii săi aplaudau, îşi răsucea pe degetul mijlociu inelul din aur reprezentând şerpi înlănţuiţi şi aşteptă fără să spună nimic.

— Un lucru şi mai important, continuă DiStefano, Şarpele nostru se apropie de victoria finală.

Se întoarse zâmbind înspre distinsul bancher cu părul auriu, omul a cărui familie fusese însărcinată cu protecţia nenumăratelor lor bogăţii încă din secolul al XVI-lea. Fiul acestuia jucase un rol esenţial în identificarea ţintelor pentru îngerii întunericului, fiu a cărui inteligenţă desăvârşită le făcuse posibilă victoria de mult visată.

Aplauzele răsunară din nou, iar bancherul îşi înclină capul în semn de confirmare.

— Mi s-a spus, continuă DiStefano, că fiul tău nu s-a dezlipit de computer de trei zile. Domnilor, chiar în această clipă, el ar putea fi la un pas de a descoperi informaţia supremă, ultimele trei nume.

Bărbaţii de la masă tresăriră, aruncându-şi priviri în care se citea un amestec de încântare şi teamă. De mai bine de o sută de generaţii, ei şi predecesorii lor se străduiseră să obţină această informaţie, să-şi ducă ţelul la bun sfârşit. Ideea unui succes iminent, a iluminării spirituale supreme, era aproape copleşitoare, era asemeni senzaţiei erotice, o flacără ispititoare care să le mistuie carnea şi să le elibereze sufletul.

— Salut, prieteni.

DiStefano îşi ridică cupa, privindu-se ochi în ochi cu adjunctul său, Alberto Ortega. Fostul Secretar General al Naţiunilor Unite îi răspunse cu un zâmbet larg şi ridică paharul ca răspuns la toastul început de DiStefano.

— Să ne pregătim pentru restul călătoriei.

Sorbi o înghiţitură din lichidul întunecat şi îl savură după cum făcură toţi cei prezenţi. Familiaritatea acestui ritual îl linişti şi îl învioră.

îşi amintea de întâlnirea la care i se permisese să ia parte. Cu o noapte înainte nu închisese un ochi şi în toată ziua ce a urmat nu mâncase nimic.

Tatăl său nu îi dăduse niciodată de înţeles ce anume se petrece în acea încăpere pe durata întâlnirilor extraordinare
pe care le găzduia de două ori pe an. în copilărie, tot ce ştia era că pregătirea banchetului dura zile în şir şi nici chiar mama sa nu avea voie să participe.

Uneori, era trezit pe la cinci dimineaţa de zgomotul maşinilor care se strecurau pe aleea acoperită de pietriş ce ducea la poalele dealului, pe măsură ce demnitarii se făceau nevăzuţi asemeni stelelor care licăresc înainte de ivirea zorilor.

Ce făceau până la orele acelea târzii din noapte? Ştia că tatăl său e un om important, la fel ca şi ceilalţi bărbaţi care veneau la întâlnire de două ori pe an, mulţi dintre ei erau importanţi lideri şi şefi de stat.

îi dădea impresia că Naţiunile Unite veneau să se întâlnească la el acasă, în Sicilia.

Din momentul în care văzuse uşile duble capitonate închizându-se, lăsându-1 singur în foaierul pavat cu marmură, tânjise să participe şi el, să stea alături de tatăl său şi să asculte, să absoarbă puterea din încăpere.

Dar propriul talisman nu 1-a primit decât la vârsta de optsprezece ani — inelul de aur de care nu se despărţea niciodată — şi prima invitaţie la ceremonii.

Fusese revoltat de cele văzute.

Ce bizar cum ajunsese acum să savureze acest ritual care încununa seara. Noroc că tatăl său fusese un om perspicace şi răbdător, care îi explicase necesitatea a ceea ce făceau, şi scopul său mult mai măreţ. Femeile pe care le iniţiaseră aveau să joace un rol fundamental odată ce lumea se va afla în mâinile lor. Alese cu migală, izolate — recipientele se vor dovedi şi ele utile, chiar şi împotriva voinţei lor. Şi vor fi folosite.

Acum, de câte ori i se întâmpla să nu poată dormi înaintea unui ritual, nu anxietatea era de vină.

întinse o mână frumos bronzată şi, dintr-o apăsare de buton, peretele capitonat din spatele lui se dădu la o parte.

Acolo, în întuneric, îl aştepta ea, cu părul negru ca pana corbului, legată la ochi şi goală.

Câţiva bărbaţi începură să se frământe pe scaune, la gândul extazului divin ce avea să urmeze. Alţii rămaseră neclintiţi, cu privirile aţintite asupra fetei ca nişte vulturi.

Erau cu toţii oameni inteligenţi, dăruiţi şi puternici. Ca şi predecesorii lor, fiecare fusese atent ales de la o vârstă fragedă pentru această onoare, această provocare, pentru aventura cea mai îndrăzneaţă şi mai primejdioasă.

Şi nimeni din afara Cercului nu era mai înţelept, îşi zise el mulţumit. Nici unul dintre acei nebuni cufundaţi în mocirla lumii terestre nu avea nici cea mai mică informaţie despre Gnoseos.

Fata fu adusă în faţă.

Alberto Ortega se îndreptă spre scrinul pe care licăreau cele două nestemate antice, asemeni unor stele întunecate, într-o casetă luminată din sticlă. Ametistul şi smaraldul aveau o vechime de câteva mii de ani. Erau două dintre cele douăsprezece nestemate veşnice după modelul cărora se creaseră mai târziu pietrele zodiacale. Ortega fu atent să nu lovească caseta în momentul în care întinse mâna după pocalul ceremonial şi după micul flacon din argint. Scutură cu grijă pulberea albastră în

pocal până ce granulele se aşternură pe fundul vasului peste gravura unui şarpe care îşi muşca propria coadă. în vreme ce fata legată la ochi
plângea, DiStefano se duse să toarne vin dintr-o carafă din cristal gravat. Privi cum lichidul rubiniu se ridică spre îmbrăţişarea unui al doilea şarpe gravat la mijlocul vasului şi apoi îl amestecă cu un deget.

Cu ochii strălucitori, ordonă ca tinerei să-i fie scoasă legătura. Fără să dea vreo atenţie expresiei îngrozite de pe chipul ei, ridică pocalul şi îl întinse către buzele ei tremu- rânde.

— Vă rog, nu, imploră ea, încercând să se ferească.

—Nu mai boci, şopti DiStefano, trecându-şi degetele peste bucla care îi atârna pe faţă, înainte de a o apuca pe fată de păr pentru a-i da capul pe spate. Ar trebui să fii recunoscătoare. Ai fost aleasă pentru un scop măreţ.

în timp ce îi turna pe gât lichidul amărui, tânăra rămase cu privirile împietrite în ochii lui, iar după câteva clipe începu să tremure. Bărbatul înmână pocalul, mai întâi lui Ortega, care gustă doar un strop şi apoi îi dădu cupa cere- monială lui Odiambo Mofulatsi, al treilea om în rang. Nu dură mult şi cupa făcu înconjurul mesei pe măsură ce fiecare membru al Cercului lua câte o înghiţitură simbolică.

Atunci umerii fetei fură cuprinşi de un tremur incon- trolabil.

Lumea se învârtea şi pete de culoare îi zburdau prin faţa ochilor. Inima îi bătea dureros de tare în piept. Simţea atingerea şerpilor care alunecau şi i se încolăceau pe umeri, iar apoi simţi în nări parfumul de mosc al bărbaţilor.

Ţipetele ei se înălţau prin cameră, cuprinsă de nebunia culorilor, a bărbaţilor şi a spaimei.

MARYLEBONE, LONDRA

Ochii îi erau atât de uscaţi încât deveniseră dureroşi. Liniile graficului de pe monitorul plat de douăzeci şi patru de inchi începeau să se contopească. „Trei zile petrecute

pe scaunul ăsta" îi trecu prin mintea obosită, „trei zile de confruntat grafice." Trei zile în care căutase transcrierile suprapuse, în care se străduise să afle ultimele trei nume. închise computerul oftând. Destul.

Nu o să mai fie de folos nimănui dacă va continua în starea în care se află. îşi cunoştea limitele şi era conştient că le depăşise deja. Nu se găseau suficiente picături pentru ochi la Londra care să-1 facă să mai lucreze încă o oră.

Rotindu-se cu scaunul, îşi opri privirile la tabloul incredibil de erotic al lui Gustav Klimt, care umplea un perete întreg din biroul său de la etajul doi. Când lucra, i se întâmpla să uite de luxul din jur, de podelele din abanos lustruit adus din pădurile Africii care erau înfăţişate pe bordurile decorative ale tavanului, de minunatele covoare din piele de zebră, de tapiseriile Aubusson şi de sculpturile achiziţionate de la casa de licitaţii Christie's. în anii petrecuţi la Oxford, mulţi dintre cunoscuţii săi îl considerau decadent, şi câtă dreptate aveau. El, asemeni tatălui său, şi asemeni majorităţii membrilor Cercului, ridicaseră hedonismul la rang de artă.

Din moment ce trupul e diabolic, de ce să încercăm să-1 îmblânzim? De ce să ne împotrivim instinctelor naturale? Răul care sălăşluia în trup era inerent, numai sufletul, asemeni Sursei cu care tânjea să se reunească, era pur. Prin urmare, munca era muncă, asiduă, concentrată şi
energică. Iar când se juca, o făcea fără oprelişti, nu îşi refuza nimic.

Acum venise timpul să se joace.

Se uită la ceasul Vacheron Constantin cu ochii mijiţi şi îşi dădu seama că în Sicilia începuse ceremonia antică.

în seara asta o să aibă propria lui ceremonie care îi va reda vitalitatea tinereţii.

întinse mâna după baston şi se ridică cu greutate. Pe măsură ce îşi târa picioarele pe coridoarele de marmură ale casei sale cu trei etaje din Blandford Street, îşi dădu

seama că nu mâncase hrană solidă de peste douăzeci şi patru de ore. Cât de curând va remedia acest lucru. Avea poftă să atingă cu limba ceva condimentat şi iute.

Din dormitor îl chemă pe Gilbert. Ar fi minunată nişte mâncare indiană.

— Fă-mi rezervare la Tamarind pentru astă-seară, ora şi masa mea obişnuită. Vreau o roşcată. Care să semene cu Cate Blanchett. Ai grijă să mă aştepte acolo cu o jumătate de oră înainte să ajung eu.

începu să cerceteze prin şifonierul său enorm, iar bastonul lovea în pardoseală la fiecare pas. Se opri puţin ca să-şi treacă degetele peste ultimul smoching Ermenegildo Zegna cumpărat. îl împodobise cu bufonii din safir pe care îi cumpărase luna trecută de la Florenţa.

Aruncându-şi hainele pe pat, îşi scoase medalionul de aur de la gât, un uroboros[1] dublu, doi şerpi aşezaţi sub

[1] Simbol antic înfăţişând un şarpe sau dragon ce îşi muşcă propria coadă, formând un cerc. în general, simbolizează ideea de ciclicitate, unitate, infinit.

forma unui opt, fiecare muşcând coada celuilalt. Ochii lor de diamant sclipeau pe aurul lucios.

Acest talisman uroboros era mai impozant decât cel al tatălui său, îşi zise satisfăcut. După cum şi munca în slujba Şarpelui era mai profitabilă.

Apa îngheţată îi atacă trupul ţâşnind din diversele orifi- cii montate în pereţii de granit ai duşului. Ca de obicei, apa rece îi dădea o senzaţie de bine şi de înviorare. îşi şamponă părul de un blond cenuşiu care îi ajungea până la umeri, fricţionându-şi muşchii obosiţi ai umerilor săi puternici şi căzuţi.

Sfârşitul lumii trebuie să mai aştepte câteva zile, hotărî el în timp ce îşi săpunea fesele, pe care erau tatuaţi nişte şerpi negri încolăciţi.

O explozie de mâncare, sex şi plăcere îi va intensifica activitatea cerebrală pentru marea finală. Peste puţin timp, această lume caricaturală, cu zgârie-norii ei, cu vuietul fabricilor, cu biserici ridicole şi guverne

mincinoase, se va împrăştia în eter. Totul purta pecetea Răului, cu excepţia sufletului şi a Sursei, care erau pure.

în seara aceasta va lăsa deoparte căutarea purităţii supreme, adevărul existenţial. Nu se va mai gândi la acele ultime nume blestemate, ci se va abandona plăcerilor trupeşti.

Ale propriului său trup.

Şi toate acestea spre binele sufletului său.

CAPITOLUL 3

Shen Jianchao Glenda McPharon
Hassan Habari Lubomir Zalewski Donald Walston Rufus Johnson Noelania Trias Henrik Kolenko Sandra Hudson Mzobanzi Nxele

David căuta dezlănţuit prin jurnalul său, tastând nume găsite pe diverse pagini pe care le căuta apoi pe Internet.

Până la miezul nopţii căutase deja mai bine de cincizeci de nume. In cazul câtorva nu găsise nici o informaţie. Pentru altele găsea nenumărate trimiteri dar slabe informaţii.

Atunci tastă Marika Dubrovska. Pe ecran apărură o mulţime de trimiteri la titluri de ziare din Cracovia. O anumită Marika Dubrovska fusese împuşcată în somn la hotelul
Wysotsky cu doi ani în urmă. Deşi încercă să găsească materiale mai recente, nu exista nici unul, din care rezulta că avea de-a face cu un caz nerezolvat de crimă.

Un anume Simon Rosenblatt se dovedi a fi o victimă a Holocaustului, gazat la Treblinka în 1942. Altul fusese un marinar american ucis în bombardamentul de la Pearl Harbour. Mai existau încă trei Simon Rosenblatt, toţi decedaţi între 1940 şi 1945.

Cadavrul LaToyei Lincoln, o asistentă socială din Detroit, fusese descoperit pe malul canadian al râului Detroit în 1999.

Degetele lui David zburau pe taste. Tasta nume după nume.

Donald Walston. Pe ecran se învălmăşiră o mulţime de link-uri. Erau menţionaţi patru Donald Walston: un electrician din New Brunswick; un străbunic înscris în arborele genealogic al unei familii din Africa de Sud; un scriitor din Birmingham, Anglia; şi un dentist din Santa Barbara.

începură să-i tremure mâinile. Muriseră toţi patru. La date diferite şi în ţări diferite. Cu excepţia străbunicului din Africa de Sud care murise de febră tifoidă în 1918, ceilalţi muriseră în decurs de câteva luni, şi toţi cu un an în urmă.

Electricianul fusese victima unei crime, scriitorul decedase într-un accident rutier, iar dentistul într-un incendiu.

La ora şapte dimineaţa, verificase o sută optzeci de nume din jurnal. Dintre acestea găsise informaţii despre şaizeci, iar patruzeci şi opt nu mai erau în viaţă. Asemeni celor trei Donald Walston, douăzeci şi şapte fuseseră ucişi,

şi alţi douăzeci şi unu muriseră în accidente. Nici unul nu murise de moarte bună.

Stupefiat, David răsfoi printre nume. Adresele împânzeau tot globul. Datele deceselor se întindeau de-a lungul mai multor secole. Veneau din toate straturile sociale, din orice etnie şi religie.

Veneau din jurnalul său.

Veneau din mintea lui.

Capitolul 4

— Ei, uite că ţi-am zis, Dillon. Spune şi tu dacă sunt nebun.

Părintele Dillon McGrath îl examina pe David cu privirea sa albastră şi severă care văzuse multe în patruzeci şi cinci de ani de viaţă.

— Faptul că ai auzit în minte numele lui Beverly Panagoupolos chiar în ziua morţii ei nu înseamnă că eşti nebun. Că ai capacităţi de medium da, dar în nici un caz nebun.

— Dacă aş fi avut măcar o părticică de medium în mine, câştigam la loterie până acum.

Chipul lui Dillon se încreţi în acel zâmbet strâmb care le făcuse pe nenumărate femei să blesteme haina lui bisericească. După părerea lui David, cârlionţii negri şi tenul roşcat îl făceau pe Dillon McGrath să semene mai degrabă cu un pirat decât cu un preot, dar în cei opt ani de când se cunoşteau, singurele vicii pe care le etalase preotul voinic de la Catedra de Teologie erau atracţia pentru whisky-ul de Glenmorangie şi trabucurile cubaneze de contrabandă.

Amândoi veniseră ca profesori titulari la Universitatea Georgetown în toamna aceluiaşi an. în realitate, nu aveau nimic în comun, dar amiciţia lor pornise drept una profesională şi se extinsese apoi şi peste dimineţile de sâmbătă pe care le petreceau în căutarea localurilor care serveau cel mai gustos somon afumat şi cei mai buni covrigi din Washington.

Cu privirile aţintite la peretele din biroul lui Dillon, pe care etajerele gemeau sub greutatea volumelor de filosofie, religie comparată, supranaturalism şi metafizică, David nu-şi făcea iluzii că vreunul dintre acestea ar putea ascunde răspunsul la ceea ce i se întâmpla lui în acel moment.

— De cât timp îţi notezi aceste nume? se interesă Dillon, sorbind cafea din ceaşca Orioles de pe birou. îţi mai aduci aminte?

—De când eram la liceu, în clasa a zecea.

— S-a întâmplat ceva în acel an care să fi declanşat asta?

—Absolut nimic.

David se ridică şi începu să măsoare camera de la un capăt la altul. Nu era convins că poate vorbi despre ceea ce i se întâmplase, deşi acela era motivul pentru care venise acolo.

— Hai, spune tot. Te cunosc prea bine. De câte ori începi să te plimbi de colo-colo, ştiu că îţi trec un milion de gânduri prin mintea aia genială a ta. Nu mă face să ţi le scot cu forţa.

—Parcă eşti psihiatrul la care m-au târât părinţii mei imediat după accident.

—Accident? spuse Dillon, aplecându-se în faţă.

David se întoarse suspinând şi se prăbuşi pe scaun.

— La treisprezece ani am fost cât pe-aci să mă omor şi pe mine şi pe câţiva prieteni. Cu doi ani înainte să încep să aud nume. Am căzut de pe un acoperiş. Mi-am făcut zob cutia toracică şi, pentru câteva minute, am fost în moarte clinică.

Privi fix în ochii cercetători ai lui Dillon.

— Şi într-adevăr, continuă el, anticipând întrebarea, am coborât prin tunel şi am văzut faimoasa lumină.

Dillon îl urmărea uluit.

—Şi mie nu mi-ai povestit niciodată? spuse el, făcând un semn înspre bibliotecă. Ştii prea bine că am scris două cărţi despre metafizică şi viaţa de dincolo de moarte, şi tu nu m-ai lăsat să mă folosesc şi de creierul tău?

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit, rânji David, ridicând mâinile cu palmele întinse.

Dillon clătină din cap dezaprobator.

— Faptul că te-ai aflat în moarte clinică trebuie să aibă o legătură cu numele, zise el emoţionat. Pentru subconştient, doi ani nu înseamnă decât o secundă.

— Dacă spui tu....

David trase adânc aer în piept.

—în momentul de faţă nu prea am răspunsuri. De aceea am venit la tine.

Dillon se sprijini pe speteaza scaunului.

— Ce-ar fi să începi cu începutul? Nu ascunde nimic şi nu încerca să îţi cenzurezi gândurile. Spune-mi doar tot ce îţi aminteşti cu privire la acea experienţă.

Şi astfel David îi povesti totul. îi vorbi despre oaspeţii de seamă din casa tatălui său din Connecticut în acea după-amiază. Despre ambasadorul Elveţiei, Erik Mueller, despre soţia şi fiul acestuia, Crispin, care era cu doi ani

mai mare decât David şi mai arogant decât oricine altcineva, îndatorirea lui David era să-i ţină de urât.

Crispin era un băiat blond, atletic, cu umeri laţi, îi plăcea schiul şi se lăuda că se căţărase pe o porţiune din Matterhorn la vârsta de şapte ani. în acea după-amiază, Crispin nu-şi găsea liniştea, şi încerca în mod vizibil să se dea mare în faţa celei mai bune prietene a lui David, Abby Lewis, care căsca ochii la băiatul mai în vârstă de parcă l-ar fi văzut pe David Bowie.

David simţi cum i se strânge stomacul în momentul în care istorisea toate aceste amănunte: Crispin îl provocase să se urce pe acoperişul casei vecine care avea trei etaje şi fronton, şi propria-i voce în momentul în care bravase acceptând provocarea. în urma lui se căţăra Abby, cu genele acoperite de zăpada care se topea. Picioarele îi alunecau în vreme ce îl urma pe Crispin pe acoperiş, efortul de a nu-şi manifesta frica, ca şi când distanţa ameţitoare care îi despărţea de sol nici nu ar fi contat.

în acel moment, picioarele lui Abby alunecară, iar râsetul i se transformă în ţipete. David încercă să o apuce, dând din mâini şi dezechilibrându-1 pe Crispin. Se prăbuşiră cu toţii, într-un fel de mişcare cu încetinitorul până când pământul îngheţat îi izbi, aruncându-i în întunericul tăcut.

— Şi pe urmă...

Glasul lui David se stinse. Dillon ridică din sprâncene.

— Şi pe urmă... ce?

David simţi cum îl cuprinde o senzaţie de greaţă şi ameţeală. Nu suporta să vorbească despre aceste lucruri şi sentimentul de vină care le însoţea. îi răsună din nou în cap vocea stinsă dar tăioasă a tatălui său.

Cum ai putut să faci un lucru atât de prostesc? Crispin te-a provocat şi tu a trebuit să-l asculţi? îţi dai seama că puteai să mori? Băiatul ăla s-ar putea să nu-şi mai revină niciodată din comă. De ce dracu' nu ai gândit? Se presupune că eşti inteligent, unde ţi-a fost mintea?

îi zvâcnea capul la amintirea mamei care îi cerea tatălui să tacă şi îl îndepărtase de patul de spital, dar era prea târziu. Acele cuvinte îi despărţiseră asemeni perdelei cenuşii pe care asistenta o trase în jurul patului pentru a-1 ascunde de ochii presei.

—Pe urmă m-am trezit la spital, mă dureau toate şi eram plin de fire şi tuburi şi doctorii îmi spuneau că mă aduseseră înapoi.

Dillon încuviinţă din cap.

— Şi unde te-ai dus?

— Nu sunt sigur.

David îşi trecu degetele prin păr şi strânse încordat din ochi.

—Nu-mi amintesc decât un tunel, o lumină puternică. Acelaşi lucru pe care şi-1 amintesc toţi cei care au trecut prin asta. Nimic mai mult. Am citit toate cărţile de Elisabeth Kiibler-Ross pe tema asta. Din punctul meu de vedere, experienţa mea nu are nimic ieşit din comun.

Dillon rosti uşor:

—E mai puţin decât au povestit alţi oameni care au văzut lumina. în mod cert, experienţa ta e mai complexă. Trebuie să fie. Tu blochezi informaţia.

în vocea lui Dillon se distingea o nuanţă pragmatică.

— Bag mâna-n foc că orice ai fi trăit în acel tunel are legătură cu numele acestea. Le notezi obsesiv în jurnalul tău de aproape un sfert de secol. Un astfel de lucru nu poate fi întâmplător. Nu în cazul unei persoane atât de normale, capabile şi practice cum eşti tu.

— Problema e că nu mai sunt la fel de capabil. Simt că îmi pierd minţile. în ultima vreme numele astea nu-mi mai dau pace. Cum fac să le opresc?

—Trebuie să te duci la sursă, zise Dillon încruntân- du-se cu îngrijorare. Dacă amintirile tale sunt chiar atât de blocate, trebuie să consulţi un hipnoterapeut.

în David se trezi un sentiment alarmant. Panica sa nu ar fi fost mai mare nici chiar dacă amicul său i-ar fi sugerat terapia prin electroşocuri.

— Ia-o uşor. Nu se poate rezolva pocnind din degete, îl asigură Dillon. Alex Dorset lucrează cu victimele crimelor şi cu poliţia din Washington. E un hipnoterapeut respectat şi un bun prieten.

Scotoci prin Rolodex.

— Iată-1, zise el, luând un stilou şi mâzgălind ceva pe un petic de hârtie dictando. Te las pe mâinile cele mai bune.

David se uita la hârtia pe care i-o întindea preotul, dar nu o luă.

— Nu mă simt în largul meu la gândul de a-mi deschide sufletul.

— Dar te simţi bine când vezi că numele astea îţi controlează viaţa? Mi s-a părut că voiai să găseşti răspunsuri.

David nu spuse nimic. îşi masa tâmplele. Noaptea trecută notase încă un nume în jurnal. Până acum se căznise să nu se gândească la el.

Dillon îi îndesă hârtiuţa în palmă.

— E un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul. Sună-1 pe Alex.

David împături hârtia şi o puse în portofel.

— O să te anunţ cum decurg lucrurile.

—Apropo, rosti Dillon în momentul în care David o porni către uşă, nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu prietenii tăi.

— Abby n-a păţit nimic, spuse David făcând o grimasă. Doar un braţ rupt. Dar Crispin...

Glasul i se stinse. Dillon aşteptă în tăcere.

— Crispin a intrat în comă. Doctorii spun că e posibil să nu-şi mai revină niciodată. După întoarcerea lor în Elveţia, tata s-a tot interesat de el timp de un an, dar starea lui nu se ameliorase.

David clătină din cap dezaprobator.

— încă mai am ceva ce îi aparţine. Deşi nu am reuşit să pricep de ce avea la el o piatră cu inscripţii ebraice.

—La ce te referi? întrebă Dillon, înclinându-şi capul într-o parte.

David ridică din umeri.

— Avea o piatră albastră, foarte netedă. Un agat de mărimea unei boabe de strugure. Atunci când ne provoca pe mine şi pe Abby să urcăm pe acoperiş, o tot agita prin aer şi se lăuda că are proprietăţi magice şi că ne va împiedica să cădem. Halal magie, nu? spuse el cu tristeţe.

— Şi încă o mai ai?

— După ce s-a topit zăpada, m-am întors la locul în care am căzut şi, după ce am scormonit prin jur, am descoperit-o în iarbă. Uitasem de ea cu desăvârşire. Am luat-o de
jos şi am păstrat-o, un simbol al preţului plătit în schimbul impulsivităţii.

Dillon îl privea curios.

— Ai idee ce scrie pe piatră?

David pufni.

— Probabil cuvintele înţelepţilor. Ceva de genul „Gravitatea e nasoală".

David închise uşa în urma lui, lăsându-1 pe preot îngândurat. Se duse la bibliotecă şi întinse mâna spre volumul despre magia ebraică. îşi ţuguie buzele, se uită la index şi începu să o răsfoiască.

O jumătate de oră mai târziu, închise cartea şi puse mâna pe telefon.

CAPITOLUL 5

Vineri dimineaţa, David intră pe strada D şi îşi continuă drumul spre Pennsylvania Avenue. Se învârti în jurul Capitoliului până ce intră din nou pe Pennsylvania, conducând intenţionat în tăcere, fără radio sau CD. Voia să-şi limpezească puţin mintea înainte de şedinţă.

în momentul în care găsi un loc liber de parcare, opri motorul şi rămase cu ochii la clădirea înaltă din cărămidă, cu un amestec de speranţă şi groază. Nu

părea câtuşi de puţin ameninţătoare, atunci de ce simţea o greutate în piept?

Haide, băiete. Ce Dumnezeu, tu ai escaladat munţi. Poţi să faci faţă unei ore de hipnoză. De ce te temi?

Şi atunci înţelese. Se temea că nu va avea nici un efect, că hipnoza nu va reuşi să scoată nimic la iveală. Că numele nu vor dispărea niciodată şi vor rămâne veşnic un mister.

Frica era sentimentul care îl măcinase pe David în primii ani de după accident. La început îl paraliza, făcându-1 să se teamă de lifturi, de scări deschise, de trenuleţele din parcurile de distracţie, de orice gen de înălţimi.

Părinţii îl forţaseră să meargă la o mulţime de psihiatri, dar în cele din urmă, singur descoperi o modalitate de a-şi înfrânge temerile. La şaisprezece ani, se săturase să se teamă tot timpul, era dezgustat de propria-i persoană şi de spaima care îl înjunghia în stomac.

Cu un an în urmă, mai mulţi senatori primiseră ameninţări cu moartea, printre care şi tatăl său. Robert Shepherd nu stătu pe gânduri şi angajă o firmă de pază pentru el şi familia sa. Karl Hutchinson, garda de corp a lui David, un fost puşcaş marin, era un bărbat inteligent, agil şi imperturbabil. între ei doi se legă repede o prietenie şi în loc să-1 deteste pe omul care îl urma pretutindeni ca o umbră, David abia aştepta să petreacă timpul în compania lui Hutch.

Hutch îl învăţase să ridice greutăţi şi să boxeze şi, odată ce trupul său adolescentin începea prindă formă, îi spori şi încrederea în sine. în momentul în care ameninţările la adresa senatorilor luară sfârşit, Hutch şi ceilalţi agenţi fură trimişi în noi misiuni, dar David păstră legătura cu acesta. Şi când David se hotărî în cele din urmă să-şi învingă frica de înălţimi, apelă la ajutorul lui Hutch.

Părinţii lui îi îngăduiseră să petreacă două săptămâni la cabana lui Hutch din Arizona. Acolo, David îşi înfruntase spaimele.

îl rugase pe Hutch să-1 ducă la munte. La început, se mulţumiseră să urce pe nişte poteci stâncoase acoperite de desişuri şi amaranţi. Apoi, David se hotărâse să facă un efort şi mai mare şi insistase pe lângă Hutch să-1 ducă la
Prescott pentru a se lupta cu un versant stâncos de peste o mie opt sute de metri.

Spre lauda lui, Hutch nu râsese de el. Şi în ciuda faptului că la prima încercare David nu reuşise să urce decât vreo trei sute de metri, a fost de-ajuns. îşi descoperise o pasiune.

La capătul celor mai antrenante şi epuizante două săptămâni din viaţa sa, David se întoarse în Connecticut cu faţa arsă de asprimea vânturilor şi plin de răni şi julituri, dar hotărât să-şi continue ascensiunea până ce va reuşi să biruie Graniţe Mountain. Acesta a fost începutul.

Reuşise să-şi stăpânească teama de înălţimi, iar acum venise vremea să-şi stăpânească teama de nume.

Telefonul mobil sună chiar în secunda în care puse piciorul afară din maşină. După soneria selectată, „Over the Rainbow", îl suna Stacy. Se uitaseră amândoi de atâtea ori la Vrăjitorul din Oz încât era şi acum în stare să recite pe de rost toate replicile.

— Salut, pitico, spuse el vesel, verificându-şi ceasul.

în Santa Monica era aproape ora unsprezece.

— Nu eşti la şcoală?

— Sunt în pauza de prânz, îi răspunse fiica sa vitregă şi David simţi cum îl străpunge un junghi în inimă.

Vocea ei nu mai păstra nimic din vocea copilărească pe care şi-o amintea el. La treisprezece ani, avea glasul tipic al unei adolescente.

—Trebuie să-ţi spun ceva, dar nu vreau să vorbesc când e mama prin preajmă.

— Pare ceva grav.

David se sprijini de maşină, cu spatele la clădire.

— Ce te supără?

— Totul.

O auzi pe Stacy respirând adânc şi tremurător. Nici prin cap nu-i trecea ce avea să urmeze.

— Mama s-a recăsătorit săptămâna trecută. Am un nou tătic vitreg.

Ultimele cuvinte îi ţâşniră din gură de parcă ar fi scuipat o bomboană acrişoară.

— Nu seamănă deloc cu tine.

— Ei, pitico, dar cine mai e ca mine?

Se străduia fie calm în ciuda şocului. Vorbise cu Meredith cu câteva săptămâni în urmă şi ea nu-i spusese că ar avea vreun iubit.

— Nu-ţi place de el? Poate că trebuie să-i dai o şansă.

—Len pare de treabă. A convins-o pe mama să se lase iar de fumat. Dar se străduieşte prea tare. Abia îl cunosc şi mama deja i-a permis să mă adopte şi nu mi se pare normal. Nici măcar nu m-au anunţat din timp, n-am ştiut nimic până la nuntă.

Să o adopte? Gândul îl năucea pe David.

Se simţeau lacrimi în vocea lui Stacy.

—Dacă a fost vreunul din soţii mamei care mi-aş fi dorit să mă adopte, acela eşti tu, zise ea şi continuă cu glas firav. Şi dacă nu poţi fi tu, atunci prefer să păstrez numele tatălui meu biologic şi să rămân cine sunt acum.

David o blestemă pe Meredith pentru impulsivitatea de care dădea dovadă. Nu stătea niciodată să se gândească în ce fel acţiunile ei îi afectau pe ceilalţi, cu atât mai mult pe fiica ei. Trebui să-şi stăpânească furia.

— E dificil, Stacy. Mi-aş dori să pot schimba situaţia.

— Şi o să fie şi mai rău. Mi-au spus că vor să mă ia cu ei într-o lună de miere „în familie". Ce scârbos. Len mi-a şi cumpărat unul din telefoanele alea cu acoperire globală, cum ai tu, ca să pot să te sun din Italia.

David se uită la ceas. 2:02 după-amiaza. Consultaţia începuse fără el.

—îmi pare rău pentru tine, scumpo, dar sunt sigur că mama ta îţi vrea binele. Ce spui dacă aş suna-o mai târziu să discut cu ea? Poate reuşesc să o conving să te lase să vii în vizită la mine decât să te duci cu ei în luna de miere.

— Slabe şanse. Şi ei şi lui Len le-a intrat în cap că trebuie să fim o familie unită. Dar, David, tu eşti familia mea. Nu înţeleg de ce tu şi mama aţi divorţat.

David făcu o grimasă. în mare parte probabil că vina îi aparţinea. Meredith îl acuza că nu îşi deschisese sufletul în faţa ei, că se săturase de toanele, introspecţiile şi chiar de migrenele lui pentru care nu consultase niciodată un doctor. Deşi nu i-o spusese, David ştia că ea tânjea după acea afecţiune firească care îl legase atât de uşor de fiica ei. Alături de Meredith, superba şi nebunatica Meredith, legătura, comunicarea dintre ei fusese mai degrabă de natură sexuală. Odată ieşiţi din dormitor, el nu mai reuşea să-i ofere ceea ce îşi dorea ea: atenţie, adoraţie, discuţii sincere despre sentimentele cele mai intime. Căsătoria fusese o greşeală, greşeala lui. Iar Stacy era cea care suferea cel mai mult.

—Uneori adulţii nu au răspunsuri la toate întrebările. Un singur lucru îţi spun: dacă mama ta şi cu mine am divorţat, nu înseamnă că am divorţat şi noi doi. Ai înţeles?

— Atunci vorbeşti tu cu mama şi îi explici că nu vreau să fiu Stacy Lachman?

Stacy Lachman. David înmărmuri. Pentru o clipă simţi că se înăbuşe, că nu poate rosti nici un cuvânt.

Stacy Lachman.

—David? Mai eşti la telefon?

—Da...

Era doar o răguşeală. îşi limpezi vocea.

—Sunt aici, scumpo. O să fac tot ce pot, bine? Stacy, trebuie să închid. Fă-mi pe plac şi mănâncă ceva.

David îşi înfundă telefonul în buzunar şi traversă grăbit strada. Fiori reci de spaimă îl străbăteau. Stacy Lachman era un nume atât de familiar. Un nume pe care se simţise obligat să-1 scrie în jurnal la nesfârşit.

Inima îi fremăta în timp ce se îndrepta spre lift. Stacy era singurul lucru bun care ieşise din cei şapte ani de căsnicie cu Meredith. Paradoxal, între ei doi se legase o prietenie încă din prima seară în care se cunoscuseră, atunci când Meredith îl târâse după ea la piesa în care Stacy juca la grădiniţă. Spiriduşul de trei anişori abia dacă îi ajungea până la genunchi. Râsese atunci când Meredith îi povestise cum fetiţa stătuse săptămâni în şir în faţa oglinzii, repetând cele două replici pe care le avea de rostit.

David era pregătit să aplaude frenetic dar, chiar înainte de a-i veni ei rândul, Emily, prietena lui Stacy, îşi uitase replicile, izbucnise în plâns şi fugise de pe scenă.

Stacy stătuse pe gânduri o clipă şi o zbughise după ea. La pauză, le găsiseră în culise ţinându-se de mână şi cântând „Twinkle, twinkle little star", împreună cu mama lui Emily.

—Stacy, ai dat toată piesa peste cap! o mustrase Meredith o oră mai târziu când se aflau la Ben & Jerry's. De ce nu ai aşteptat să-ţi spui replicile?

—Emily plângea, îi răspunse ea în timp ce continua să-şi mănânce îngheţata.

— Dar era şi mămica ei acolo.

— Eu eram mai aproape, spuse Stacy cu încăpăţânare.

Meredith părea exasperată, dar David o înţelegea. Zărise ceva atât de pur în ochii copilului de trei ani când rostise acele cuvinte. Un lucru nedefinit. Se lăsase în genunchi şi îi strânsese mâna solemn.

— Emily e norocoasă să aibă o prietenă ca tine. Poate că şi noi doi am putea_fi prieteni.

Secretara lui Alex Dorset ciocăni uşor la uşa hipnotera- peutului şi o deschise. David se strecură repede pe lângă ea în biroul luminos şi capitonat.

Alex Dorset scria ceva la birou. Era un bărbat de culoare, supraponderal şi cu un început de chelie, cu o mustaţă mare căzută şi ochi mari, căprui, adânciţi în orbite. In birou domnea dezordinea şi mirosea a soluţie cu aromă de lămâie pentru curăţat mobila. David numără patru castroane cu bomboane din care se revărsau Good & Plenty şi Reese's Pieces, şi toate se găseau la îndemâna celor ce ar fi ocupat cele patru scaune din încăpere.

— Vă rog, zise Dorset şi îi făcu semn cu mâna grăsuţă spre fotoliul rabatabil din faţa mesei. Luaţi loc, domnule profesor Shepherd, şi relaxaţi-vă. Păreţi uşor agitat.

—Vreau să mă hipnotizaţi, spuse David, punându-şi mâinile pe masa doctorului.

Avea maxilarul încleştat.

— Vreau să o faceţi chiar acum.

— înainte de toate, am nevoie de câteva informaţii. La telefon aţi fost foarte succint. Vorbiţi-mi mai întâi despre migrenele de care aţi pomenit.

— în momentul ăsta puţin îmi pasă de migrene.

Izbi frustrat cu palma în birou, cu gâtul pulsându-i de încordare.

— Trebuie să descopăr ce e cu acele nume.

Dorset ridică din sprâncene.

— Trebuie să vă calmaţi înainte de a vă hipnotiza. Vă rog să luaţi loc şi să-mi vorbiţi despre această obsesie.

David se sforţă să stea jos şi să-i facă un rezumat a ceea ce îi povestise lui Dillon. Ce legătură avea Stacy cu toate astea? De ce apărea noul ei nume în jurnalul lui? Trebuia să afle răspunsul.

— Din ceea ce mi-aţi spus la telefon, am înţeles că va fi dificil.

Hipnoterapeutul se juca cu un creion pe birou.

— Chiar că este dificil. Acum putem începe?

— Putem încerca.

David trase zgomotos aer în piept şi îşi închise ochii în timp ce Dorset se chinuia să mute scaunul lângă fotoliu. David se lăsă pe spate şi auzi clicul făcut de un casetofon. Dorset îi spuse că se va trezi revigorat şi că îşi va aminti tot ce a spus sub hipnoză. îi atrase atenţia lui David să se concentreze asupra vocii lui.

Glasul său era liniştitor, cuvintele molcome şi elegante, ca ale unui crainic de radio.

— Numără în ordine descrescătoare... cinci... acum patru...

Nu dură mult şi David se trezi scufundat într-un întuneric lichid. Plutea... plutea dincolo de frământarea care îi apăsa umerii... dincolo de anxietate... dincolo de gânduri.

Mergea pe urmele acelei voci calme şi uniforme, până în iarna în care împlinise treisprezece ani, la casa frumoasă şi înaltă cu acoperişul încărcat de zăpadă pe care Crispin Mueller i-o luase cu uşurinţă înainte.

— Abby, apucă-mă de mână. Abby!

— Abby e bine, David, spuse Dorset. Acum eşti la spital. Eşti înconjurat de doctori. îi vezi?

—Mă văd pe mine. Am sânge pe piept. Doctorii se apleacă peste mine.

— Te doare ceva?

— Nu, nu mă doare. Plutesc. Acum a venit şi Crispin, doctorii au plecat. Ce e lumina aceea?

—Află. Du-te spre ea, David. Eşti în siguranţă. Spune-mi ce vezi.

Lumina, o lumină frumoasă şi mătăsoasă. în ea se zăreau oameni, siluete, chipuri. Atât de multe chipuri. îl strigau, îşi întindeau braţele din interiorul curcubeului strălucitor. Era fascinat de chipurile lor, transparente, chinuite, imploratoare.

Strigătele lor aproape că acopereau lumina, zvâcnindu-i în cap şi vuind ca tunetul. Numele lor. îşi ţipau propriile nume. Auzi la nesfârşit sute, mii de nume. Apoi,

chipurile torturate îşi uniră vocile şi rostiră un singur cuvânt.

Zakhor.

Lumina se stinse brusc.

Când deschise ochii, lumina difuză din biroul lui Dorset părea că îi arde craniul.

Simţea că îi crapă capul, respira iute şi firav.

—Te simţi bine, David?

— Asta să-mi spui dumneata, doctore.

Se ridică şovăitor în capul oaselor.

Dorset îi oferi un pahar cu apă.

—îţi aminteşti tot ce mi-ai spus?

—Cuvânt cu cuvânt.

David era palid. îi era greu să suporte amintirile pe care tocmai le retrăise. Acum, în loc de răspunsuri, avea chiar mai multe întrebări.

—Mereu mi-am amintit că eram tras către o lumină puternică, dar nu-mi aduceam aminte să fi văzut toate acele chipuri. Sau să le fi auzit strigătele.

David se încruntă.

— Ce înseamnă zakhor? zise el, ca pentru sine. Toţi au rostit cuvântul zakhor.

Doctorul îl privea atent.

— Ar trebui să îţi consulţi jurnalul. Şi poate ar fi cazul să-ţi mai facem o programare pentru săptămâna viitoare. Ai străbătut o distanţă uimitoare de la prima încercare. La următoarea şedinţă e posibil să reuşeşti să ajungi la un alt nivel.

— Nu poţi să mă hipnotizezi din nou tot acum? Trebuie să aflu ce simbolizează aceste nume.

—Nu pot. Ţi-aş face rău. Când retrăieşti astfel de experienţe, eul tău este secătuit. Lasă-i subconştientului

puţin timp să asimileze ceea ce ai văzut. Crede-mă, aşa e cel mai bine.

David ieşi din birou cu sufletul împovărat de griji. Formă numărul lui Dillon în timp ce traversa strada.

—Dillon. Numele lui Stacy e scris în jurnal. Şi habar n-am din ce motiv. Unii dintre aceşti oameni au murit.
Cuvintele se prăvăleau cu repeziciune.
— Şi ce este zakhor? Au spus zakhor.
— Cine a spus zakhor?
— Oamenii. Oamenii de la capătul tunelului.
David trase adânc aer în piept.
—Erau mii de oameni. Strigau la mine. îşi strigau numele. Şi pe urmă au spus toţi zakhor.
La celălalt capăt al telefonului se lăsase tăcerea.
—Cred că ştiu pe cineva care te-ar putea ajuta să-i dai de cap, rosti Dillon într-un final. După părerea mea, trebuie să discuţi cu un rabin. Ştiu că nu ai nici o afinitate pentru religie, adăugă repede pentru a nu fi întrerupt. Şi nu ai mai intrat într-o sinagogă din ziua de bar mitzvah[1]. Şi totuşi vocile ţi-au vorbit în ebraică.
— în ebraică?
David se opri în drum la doi paşi de maşină.
— Zakhor e în ebraică?
— înseamnă „aminteşte-ţi". Oamenii pe care i-ai văzut în lumina din tunel vor să-ţi aminteşti.
[1] După legea evreiască, un băiat este considerat bar mitzvah în momentul când împlineşte 13 ani şi primeşte statutul de adult. O fată evreică devine bat mitzvah când împlineşte 12 ani. în aceste momente însemnate ei devin evrei adulţi în toată puterea cuvântului şi li se oferă atât posibilitatea să se dezvolte spiritual, cât şi responsabilitatea de a deveni persoane mai bune.
— Ce să-mi amintesc?
David îşi trecu mâna prin păr şi ridică o privire piezişă către cer.
Vocea lui Dillon răsună blândă şi răbdătoare:
— Dar este evident, David. Vor să-ţi aminteşti numele lor. Şi asta ai şi făcut.
— Tu eşti expertul în metafizică, spuse David la telefonul mobil în timp ce întoarse pe Strada 18. Tu să-mi spui ce înseamnă.

— Nu pot, îi răspunse Dillon fără să stea pe gânduri. După părerea mea, un rabin ţi-ar fi cel mai nimerit îndrumător din moment ce ei ţi s-au adresat în ebraică. Motivul pentru care vor să-ţi aminteşti se găseşte în tine, David, la fel cum se găsesc şi numele lor. Am un coleg care cred că te-ar putea ajuta. Rabinul Eliezer ben Moshe este un cabalist renumit, profesor în tradiţiile mistice evreieşti. Tu ai trăit o experienţă mistică. Dar dacă ai cumva nevoie de exorcizare, atunci e posibil să te încadrezi în domeniul meu.

Cabala? Toate cunoştinţele lui David despre Cabală se rezumau la cele câteva vedete care o făcuseră celebră, legându-şi panglici roşii la încheietura mâinii şi adoptând nume ebraice.

Dillon continuă ca şi când i-ar fi citit gândurile:

— Nu e vorba de acea Cabală în versiunea Madonnei. Şi da, l-am sunat deja. S-a arătat extrem de interesat nu numai de jurnalul tău, ci şi de piatra pe care ai păstrat-o după accident. Ia-le pe amândouă cu tine când te duci în Brooklyn. Dar, între timp, te roagă să-i trimiţi prin fax câteva pagini din jurnal ca să le poată studia înainte de a vă întâlni.

David se încruntă uşor şi viră brusc la dreapta. Gândurile i se învolburau prin minte în vreme ce Dillon vorbea mai departe:

— Ben Moshe vine dintr-o familie de rabini erudiţi care şi-au dedicat viaţa studierii Cabalei şi descifrării misterelor universului.

Rabini erudiţi. Cuvintele îi treziră vagi amintiri din copilărie, mama sa care îi povestea despre strămoşul ei, Reb Zalman din Kiev, un faimos adept al misticismului. Se spune că avea capacitatea de a preda în aceeaşi seară studenţilor din două oraşe diferite, aflate la o distanţă de trei sute de mile. David îşi închipuise mereu că mama sa inventa toate aceste poveşti.

— Faci mişto de mine?

— Există lucruri pe lume pe care nu le poţi cerceta cu ajutorul ştiinţei sau al datelor empirice. Fii receptiv.

David inspiră adânc.

— Nu sunt sigur...

— Ai tu vreo idee mai bună? ripostă Dillon.

David se scărpină pe frunte.

— Unde anume în Brooklyn?

Se întreba cum va reacţiona decanul Myer când îi va spune că are o treabă urgentă în afara oraşului.

în momentul în care David se dădu jos din taxi pe Avenue Z din Brooklyn, afară cădea o burniţă deasă. îşi ridică geanta pe umăr şi urcă în fugă treptele clădirii anoste acoperită cu gresie din colţul străzii. După ce apăsă pe butonul soneriei, se opri să examineze cutiuţa mezzuzah[1] cu ornamente din argint ce stătea prinsă de rama uşii Centrului B'nai Yisroel.

Un tânăr uscăţiv, bizar îmbrăcat cu o cămaşă albă, pantaloni negri şi o tichie yarmulke[2] neagră tricotată, îl conduse prin ceea ce David bănuia că fusese salonul unei reşedinţe private. Clădirea fusese uşor transformată într-un adevărat labirint de birouri.

[1] Recipient mic din lemn, plastic ori metal, în interiorul căruia se găseşte o bucată de pergament pe care stau înscrise cele mai importante învăţăminte din Tora. Cutia se prinde de stâlpul uşii, iar tradiţia spune că trebuie atinsă la intrare în semn de respect şi dragoste faţă de Dumnezeu şi poruncile sale.

[2] Tichie mică ce acoperă numai vârful capului, purtată de bărbaţii evrei la ritualurile religioase.

—Eu sunt rabinul Tzvi Goldstein, asistentul rabinului ben Moshe, se prezentă bărbatul, conducându-1 pe David printr-un coridor şi apoi într-o sală de clasă în care o tablă verde era prinsă perpendicular cu cei doi pereţi pe care stăteau aliniate etajere cu cărţi.

David aruncă o privire la cotoarele acestora şi băgă de seamă că toate erau în ebraică. încăperea răspândea un miros plăcut de cretă, piele veche şi ceară de parchet.

— Am studiat paginile din jurnal pe care i le-aţi trimis prin fax rabinului ben Moshe, spuse rabinul Goldstein, abia stăpânindu-şi entuziasmul. De-abia aşteaptă să vă vadă.

Minunat. Poate că voi primi, în sfârşit, nişte răspunsuri, se gândi David.

în ultimele zile, de câte ori răsfoia jurnalul, se simţea atras către pagina pe care stătea scris noul nume al lui Stacy.

Şi îi provoca o nelinişte crescândă.

— Să vă servesc cu un ceai până îl anunţ pe rabin că aţi sosit?

— Nu, mulţumesc.

David îşi afundă mâinile în buzunar şi tânărul rabin se făcu nevăzut. Se îndreptă spre singura fereastră din încăpere, peste care şiroia ploaia, estompând imaginea străzii de dedesubt. Gândurile îi zburau la imaginea exploziei unui petrolier iranian pe care o văzuse pe ecranele de la televizor în timp ce aştepta să urce în avion. în ultima vreme, parcă toate ştirile erau rele.

Tresări la auzul unei voci în spatele său care îl trezi din meditaţie.

— Shalom, David. Te rog să mă urmezi. Putem sta de vorbă în biroul meu de la etaj.

David nu-şi putu reţine mirarea. Se aşteptase să-1 audă vorbind cu un accent idiş sau rus, dar bătrânul rabin ce stătea în faţa lui avea o vagă intonaţie specifică pentru New England. Avea o voce subţire care se potrivea întrucâtva cu fizicul său firav. Rabinul Eliezer ben Moshe era un bărbat plăpând, cu înfăţişarea învechită şi uzată ca a cărţilor de pe rafturi. Avea părul des, de un cenuşiu spălăcit, iar cârlionţii pufoşi ai bărbii sure îi atârnau până la piept. Urcând pe scările acoperite de covoare, David observă cât de firav părea rabinul. Haina simplă şi neagră de la costum atârna informă pe umerii săi osoşi, dând impresia că este cu două numere

mai mare, ca şi când posesorul ei descres- cuse faţă de ziua în care o cumpărase.

Dar în ochii lui negri care îl urmăreau pe David luând loc în biroul înghesuit se citea nelinişte, curiozitate şi speranţă.

— Ai adus jurnalul şi piatra?

Gata cu politeţurile. David băgă mâna în geantă şi scoase jurnalul. Ochii rabinului sticleau în momentul în care puse pe masă carnetul din piele roşie. Când scoase piatra din buzunar, David remarcă lângă computer cele câteva pagini pe care i le trimisese prin fax. Se zăreau nişte însemnări pe ele, pe care însă nu le putea descifra.

Rabinul îşi întinse mâna noduroasă după piatră şi David ezită o clipă înainte de a o depune în palma bătrânului.

Rabinul ben Moshe rămase cu ochii pironiţi la lucirile multicolore ale agatului lucios, incapabil să clipească sau să scoată vreun cuvânt. Inspiră adânc şi un freamăt îi străbătu pieptul fragil.

— Nu are nici o faţetă, murmură el.

David îl privi tăcut cum scoate o lupă dintr-un sertar, întoarse piatra pe toate feţele, examinând-o prin lupă fără să omită nici cel mai mic punct.

Dintre toate întâmplările, ideea că acea piatră, pe care o ţinuse pe biroul său de când avea treisprezece ani, ar fi putut simboliza ceva îl nedumerea cel mai mult. Dar rabinul mângâia inscripţia ebraică cu o asemenea veneraţie, cu asemenea teamă şi extaz, încât David îşi stăvili nerăbdarea de a deschide discuţia despre nume.

—Este o străveche piatră sfântă, spuse rabinul privin-du-1 fix. Observi că la tăiere au avut grijă să fie rotunjită şi lucioasă? Agatul a fost şlefuit şi totuşi nu străluceşte şi nu reflectă lumina. Din cauză că a fost tăiat într-un stil special, fără faţete, cunoscut sub numele de caboşon. Până în Evul Mediu toate pietrele erau tăiate astfel.

David mai aruncă o privire spre piatra albăstruie pe care o păstrase cu atâta nepăsare în palma bibeloului care reprezenta o maimuţă.

— Adică datează din Evul Mediu?

— Nicidecum. Are o vechime mult mai mare. De mii de ani, din timpuri biblice.

Timpuri biblice. David era înmărmurit de uimire. Şi totodată sceptic. Cum ajunsese Crispin Mueller să pună mâna pe o piatră biblică?

—Mi s-a spus că are puteri magice, murmură David, aşteptându-se ca rabinul să izbucnească în râs.

Ben Moshe încuviinţă din cap şi îl privi în ochi.

— Aşa stă scris.

Apoi rabinul strânse piatra între degete şi rosti o rugă-ciune în ebraică.

— Şi tu eşti evreu. înţelegi rugăciunea Shehehiyanu? I-am mulţumit lui Dumnezeu că m-a lăsat să apuc acest moment.

David simţi furnicături pe şira spinării. Ce tot spunea? De ce era un moment aşa de special? Şi ce avea de-a face piatra lui Crispin cu numele lui Stacy din jurnalul lui?

Se aplecă uşor în faţă când rabinul aşeză piatra alături de jurnal cu mare băgare de seamă.

— Aşadar, spuneţi că e magică. Dar în ce fel?

—Face parte dintr-o serie extraordinară de douăspre-zece pietre. La telefon mi-ai spus că nu eşti credincios, dar îmi închipui că ai auzit de Moise.

David încuviinţă.

— Atâta lucru ştiu şi eu.

— Şi de fratele lui Aaron, înaltul Preot?

— Acum m-aţi băgat în ceaţă de tot.

David începea să se întrebe dacă nu cumva venirea lui fusese o greşeală. Simţea că se îndepărta şi mai mult de răspunsurile cu privire la nume, că atenţia îi este distrasă de la subiect cu ajutorul gemologiei şi al Bibliei. Străduin- du-se să-şi păstreze calmul, privirile îi căzură din nou asupra pietrei. îi veni brusc în minte motivul

principal pentru care o păstrase: ca să-i aducă aminte să gândească înainte de a face ceva. Se abţinu să pună întrebări despre jurnal şi se concentră asupra vorbelor rabinului.

— Din Cartea Exodului, continuă ben Moshe, aflăm că Aaron a fost primul înalt Preot, cea mai de seamă funcţie pe care o putea ocupa un evreu şi că Dumnezeu i-a spus lui Moise să-i facă lui Aaron trei veşminte sfinte: un piep-tar, un efod şi o mantie.

— Iar m-aţi zăpăcit, ridică David din umeri. Efod?

— Termenul pe care îl folosim pentru a ne referi la tunica din pânză pe care Aaron o purta în timpul ceremoniilor sfinte. Dar pe noi ne interesează pieptarul. Acesta a fost executat după cum 1-a sfătuit Dumnezeu pe Moise. Era o pânză pătrată ţesută de un meşter iscusit din fire de aur şi mătase violetă, stacojie şi vişinie.

Ben Moshe îl privi pe David în ochi şi îi explică:

—Potrivit Cărţii Exodului, de câte ori Aaron intra în sfântul locaş pentru a se ruga, i se poruncea să poarte la inimă aşa-numitul „Pieptar al Judecăţii", ce conţinea numele copiilor lui Israel, numele celor Douăsprezece Triburi.

David înlemni. Numele?

—Numele erau gravate pe douăsprezece nestemate, montate în aur şi cusute pe pieptar cu fir de aur.

Dintr-odată, David înţelese direcţia în care se îndrepta discuţia.

— Vreţi să spuneţi că piatra asta e una din cele două-sprezece? întrebă el cu neîncredere.

Rabinul luă agatul şi ocoli biroul.

— Uite ce scrie pe ea.

— Ebraica mea lasă de dorit.

Ben Moshe nu băgă în seamă ultima remarcă. Ţinea agatul în faţa lui David şi îi indică una câte una cele cinci litere mărunte, de la dreapta la stânga.

— Nun pey tav lamed yud, pronunţă el. Dacă le citeşti atent se distinge Naphtali, unul dintre cele douăsprezece triburi ale lui Israel.

David simţea cum gândurile îi gonesc prin minte.

— Aşadar, fiecare piatră îi corespundea unuia dintre ele?

— Exact. Şi fiecare piatră era diferită. Naphtali era un agat, o piatră protectoare, cea care îl împiedică pe om să se împiedice şi să cadă.

David hohoti zgomotos.

— în acest caz, piatra a dat greş. Aşa m-am ales eu cu ea. Posesorul ei anterior mi-a spus că are puteri magice şi că ne va proteja să nu cădem de pe un acoperiş înzăpezit. Ei bine, n-a făcut-o.

Rabinul nu păru câtuşi de puţin mirat. Se uită la David cu ochii lui negri obosiţi şi rosti uşor:

—Mai târziu trebuie să îmi povesteşti mai multe despre persoana căreia i-a aparţinut piatra. Dar, pentru moment, pot să-ţi spun că acea persoană nu i-a înţeles însuşirile. Piatra aceasta, ca şi celelalte unsprezece, are un scop mai înalt. Menirea ei nu a fost niciodată aceea de a proteja o singură persoană. Menirea ei este să-i apere pe copiii lui Israel, şi întreaga lume. Cele douăsprezece pietre simbolizează îndurarea lui Dumnezeu faţă de copiii Lui.

Rabinul trase adânc aer în piept.

— Există un motiv precis pentru care ne aflăm astăzi în biroul meu. Nu este o simplă întâmplare. După cum nu din întâmplare te afli în posesia numelor pe care le-ai scris în jurnal şi a pietrei sacre.

Ochii rabinului străluceau de nerăbdare.

— Pot să văd carnetul?

în momentul în care rabinul apucă jurnalul şi îl deschi-se la prima pagină, David avu senzaţia că se află într-un univers ireal.

Totul nu putea fi altceva decât o bizară coincidenţă. La urma urmelor, piatra ajunsese în posesia lui accidental...

Accidental.

Tot accidental, îşi dădu el seama, lăsându-se ameţit pe spate, ajunsese şi la acele nume.

Piatra şi numele.

Există oare într-adevăr o legătură între ele?

— Cred că acestea sunt numele oamenilor pe care mi-ai spus că i-ai văzut în experienţa ta în apropierea morţii.

Ben Moshe îşi mângâie barba cârlionţată, iar glasul îi deveni mai adânc decât înainte. David simţea fiori reci.

—Dar cine sunt ei şi de ce nu-mi ies din cap numele lor?

—Poţi să fii oricât de ironic, David, dar să ştii că până şi un necredincios poate să treacă printr-o experienţă mistică. Asta s-a întâmplat şi în cazul tău. Prin urmare, iată un răspuns mistic la întrebarea ta. Nu eşti tu primul care a scris aceste nume într-un caiet. Iar numele acestea nu sunt întâmplătoare, ci sunt speciale. Foarte speciale.

David se îmbărbăta pentru orice ar fi urmat.

într-o altă zonă din Brooklyn, într-un apartament de la etajul trei aflat deasupra cafenelei Java Juice, un bărbat îmbrăcat într-un tricou având imprimat pe piept numele lui Eminem şi o şapcă Yankees cu cozorocul întors la spate dădu mai încet volumul căştilor. Ascultase suficient.

Luă telefonul care nu putea fi urmărit şi apăsă pe tasta „redial" în timp ce ecranele video şi monitoarele din modernul centru de comunicaţii licăreau în jurul său. Postul lui era visul oricărui tocilar. Din centrul consolei amplasate sub forma unei potcoave, avea posibilitatea să tragă cu urechea la conversaţii care aveau loc pe trei continente şi să asiste la cursul istoriei, în vreme ce, două etaje mai jos, dependenţii de cafeină stăteau înşiraţi ca nişte lemingi ca să dea pe gât ceştile cu lichid aromat.

—Care-i treaba? răsună în receptor glasul matahalei blonde din duba de panificaţie parcată pe Avenue Z.

James Gillis nu mai avea stare şi îl ardea fundul de atâta aşteptare. Aceasta era prima lui ocazie de a conduce o operaţiune ca înger al întunericului şi era nerăbdător să-şi dovedească iscusinţa.

— La naiba, Sanjay, cât timp îţi închipui că mai putem sta aşa? Shepherd a intrat de mai bine de patruzeci de minute.

— Calmează-te, uriaşule. Uite cum stau lucrurile. Shepherd are şi piatra şi jurnalul la el. Trebuie să le luaţi pe amândouă. Şi după ce scăpaţi de toată lumea, găsiţi nenorocitul ăla de seif. Trebuie să vedem ce mai are pe acolo jidanul ăla bătrân.

— Floare la ureche.

Gillis se uită la Enrique, lăcătuşul portorican cu centura de unelte şi pistolul Glock prinse pe sub puloverul Armâni. Enrique se aşezase alături de el, pe scaunul de căpitan, şi se uita la ploaia ce se izbea de geamurile dubei.

El nu-şi pierdea niciodată cumpătul, era la fel de răbdător şi de imperturbabil ca un asasin al Mafiei.

în centrul de comunicaţii, Sanjay verifică dacă banca de înregistrări digitale încă mai funcţionează.

— în acest caz, spuse el, ridicând volumul şi întorcându-se la conversaţia ce se desfăşura în clădirea din gresie, îngeri întunecaţi puteţi intra. Drumul e liber.

— Numele pe care le-ai notat, spuse rabinul, punând mâna pe paginile de lângă computer, cele trimise de David prin fax, coincid cu numele scrise pe nişte papirusuri antice descoperite în Orientul Mijlociu.

David simţea că îi fuge pământul de sub picioare.

— Nu se poate.

— Doar ce-am primit confirmarea azi-dimineaţă. Ascul- tă-mă înainte de a deveni sceptic, rosti ben Moshe. Aceste nume şi toate celelalte din jurnalul tău au fost scrise pentru prima dată cu mii de ani în urmă, au fost scrise de mâna lui Adam.

îşi ridică braţul în momentul în care David se pregătea să riposteze.

— După spusele Cabalei, Adam a copiat Cartea Numelor a lui Dumnezeu — numele păsărilor, animalelor şi tuturor fiinţelor vii — ca să-i rămână lui şi urmaşilor lui. Aceştia, la rândul lor, au făcut copii pentru fiii lor, şi tot aşa, până când, într-un final, cartea a ajuns în mâinile lui Moise.

David ţâşni din scaun, nemaiputându-şi stăpâni îndoiala.

— Nu vreau să vă jignesc, dar mi se pare incredibil ca Adam să fi ştiut numele fiicei mele vitrege de pe vremea când stătea el în Grădina Edenului.

Apucă jurnalul şi începu să citească cu glas tare nume alese la întâmplare.

— Sau pe cel al lui Shen Jianchao. Sau al Noeliei Trias. Sau al lui Beverly Panagoupolos.

Azvârli caietul pe masă.

— Fiţi serios.

Ben Moshe îşi păstră calmul.

—Nu mă aştept să înţelegi totul dintr-odată. Studiul Cabalei e o călătorie care durează o viaţă întreagă. Trebuie să ai o minte matură şi să-ţi dedici mulţi ani descoperirii sensurilor mistice din Tora. Cu secole în urmă, secretele sale erau ascunse, transmise de rabini doar celor mai devotaţi învăţăcei. Dar eu, David, i-am dedicat ultimii şaizeci de ani din viaţă şi sunt absolut convins de adevărul celor ce îţi voi spune.

Mintea lui David zbură către poveştile mamei despre străbunicul ei, misticul Reb Zalman.

— Vă ascult.

Ben Moshe încuviinţă din cap.

— Atunci fii atent la mine. Cartea Numelor i-a fost transmisă lui Moise de către Isaac, unul dintre cei doi fii ai lui Avraam, şi ani la rând a stat ascunsă în cripta templului din Ierusalim. Dar în anul 70 d.H., când romanii au distrus templul, comorile ascunse în el au fost duse la

Roma, iar Cartea Numelor a dispărut, la fel ca şi pieptarul înaltului
Preot. Şi odată cu pieptarul, continuă molcom rabinul, s-au dus şi nestematele celor douăsprezece triburi ale lui Israel.

David se uită la piatra de pe birou, în vreme ce mintea îi era frământată de întrebări. Se stăpâni şi îl ascultă pe rabin care îşi ducea mai departe povestea cu vocea lui domoală şi ascuţită.

— Copiile care îi aparţineau celuilalt fiu al lui Avraam, fratele vitreg al lui Isaac, Ismael, au fost transmise copiilor purtaţi în pântece de concubinele lui, iar papirusurile s-au pierdut în deşert. Prin urmare, secole la rând, toate copiile după Cartea Numelor au dispărut. Şi totuşi, în ultimii ani, arheologii au descoperit în Egipt şi în alte regiuni din Orientul Mijlociu fragmente care se cred a fi copii după papirusurile lui Ismael. Cu ajutorul istoricilor şi al matematicienilor, se încearcă a se pune cap la cap aceste fragmente. Am luat legătura cu aceşti experţi pentru a compara paginile de la tine cu fragmentele păstrate în Israel.

David făcea eforturi pentru a digera teoria absurdă a rabinului.

— Au găsit mai mult de o copie a Cărţii lui Adam?

—Aşa se crede. Au fost scoase la lumină papirusuri scrise în aramaică, coptă şi ebraică.

— îmi închipuiam că sunt doar în ebraică.

— Ah, nu, clătină rabinul din cap. Din moment ce Ismael a fost fiul lui Avraam născut de slujnica lui de altă origine, pe nume Hagar, copiile urmaşilor săi au fost scrise şi în unele vechi limbi arabice. Şi în ciuda faptului că au fost găsite pasaje identice în multe papirusuri, nimeni nu a reuşit până acum să pună cap la cap un text întreg. Totuşi, zise el cu ochi strălucitori, unii dintre noi cred că sunt foarte aproape.

David se apleacă în faţă.

—Deci săpăturile arheologice continuă şi în clipa de faţă?

— Exact, spuse rabinul cu voce aspră. Din nefericire, nu suntem noi singurii care caută fragmentele lipsă. Sunt şi alţii care vor să întregească manuscrisul pentru a fi cei dintâi care traduc toate numele, doar că aceştia sunt oameni malefici. Duşmanii lui Dumnezeu.

Şocat, David îşi trecu mâna prin păr, în vreme ce afară ploaia se înteţea.

— Cine simt aceştia?

— Gnoseos.

David avea o privire pierdută. Rabinul dădu ocol mesei, cu mâinile împreunate la piept. Părea mai îngândurat decât până atunci.

—Gnoseos reprezintă o societate secretă care se trage dintr-un vechi cult religios, Gnosticii.

David îl fixă cu privirea.

— Cât de vechi?

—Dinaintea creştinismului. Gruparea Gnoseos reprezintă una dintre puţinele rămăşiţe ale Gnosticilor, o sectă mai activă şi mai ascunsă decât era cu secole în urmă.

David mai auzise despre gnosticism. îşi aducea aminte că Dillon pomenise de acesta într-o sâmbătă pe când discutau despre originile vaste ale religiei la un mic dejun cu covrigi şi brânză grasă.

—Sunt hedonişti, nu-i aşa? îşi scormoni David prin minte în timp ce afară răsunau tunetele. Consideră că oamenii sunt prizonierii trupurilor malefice, nu?

— Ai dreptate. Şi că fiecare suflet are capacitatea de a se adăpa dintr-o cunoaştere înnăscută, o scară pe care să se înalţe până la o spiritualitate care să le permită să se desprindă de trupuri.

— Şi pe urmă ce... să ajungă în rai?

— Nu chiar, oftă ben Moshe. Rădăcina numelui lor este gnosis, însemnând „cunoaştere" în greacă. Membrii sectei Gnoseos cred că dacă au acumulat destulă

cunoaştere îl pot înfrânge pe Dumnezeu. Şi acesta este ţelul lor.

David era frământat de o mulţime de întrebări, dar înainte de a reuşi să o pună pe cea dintâi, cineva bătu la uşă şi rabinul Goldstein vârî capul în încăpere.

— Mă scuzaţi. A sosit Yael HarPaz.

— Foarte bine. Roag-o să urce, Tzvi, spuse ben Moshe şi se aşeză la loc pe scaun. Sper că nu te deranjează, David. Am invitat o expertă în antichitate, o minunată arheologă israeliană din Safed. A sosit din Israel azi-dimineaţă.

—Ascultaţi, spuse David ridicând mâinile, lucrurile devin din ce în ce mai complicate. Nu vreau să deviem de la scopul iniţial. în jurnalul meu apare numele fiicei mele vitrege şi asta mă îngrijorează foarte tare. Dacă ştiţi cumva, vă rog să scurtaţi discuţia şi să-mi spuneţi de ce atâţia oameni morţi vor să-mi amintesc numele lor.

— O să ajungem şi acolo. Te rog să ai răbdare. Trebuie să începi să înţelegi că eşti implicat într-o situaţie mult mai complicată decât îţi poţi imagina. Am auzit că eşti doctor în ştiinţe politice şi că eşti faimos în domeniul tău. Te asigur
că în domeniul meu şi eu sunt la fel de priceput ca tine. Şi la fel este Yael HarPaz în domeniul ei.

înainte ca David să apuce să dea replica, în pragul uşii îşi făcu apariţia o femeie. Era înaltă şi suplă, îmbrăcată cu o fustă lungă, neagră şi vaporoasă, un colier ivoriu şi o bluză asortată din mătase. Păşi hotărâtă în cameră, ducând o geantă din piele roşiatică. David fu şocat de pometţii săi exotici şi de gura cu buze senzuale, colorate cu o vagă nuanţă de roz. Părea să aibă vreo treizeci de ani şi, ţinând cont de aspectul ei — părul lung şi arămiu răsucit într-un coc lejer şi tenul roşcat — îşi dădu seama că este o israeli- ană sadea.

— Yael HarPaz ţi-1 prezint pe David Shepherd, persoa-na despre care ţi-am vorbit.

Femeia îi aruncă lui David o privire francă şi pătrunzătoare şi lăsă geanta jos. îşi strânseră mâinile în clinchetul brăţării ei din argint.

— Shalom.

Vocea sa, cu un accent evreiesc pronunţat, era la fel de elegantă şi de seducătoare ca şi restul fizicului său.

—Ai străbătut drum lung din cauza mea. Şi nu prea înţeleg de ce.

— Am venit să văd piatra. Ai adus-o?

David rămase surprins de tonul ei autoritar. Aşteptă o clipă înainte de a se întoarce spre masă de unde luă piatra şi o studie.

— Deci şi tu crezi că este din pieptarul înaltului Preot?

— Pot să mă uit?

Ochii ei verzi păreau să arunce scântei în momentul în care o luă din mâna lui David. înainte ca el să apuce să scoată o vorbă, ea se porni să o învârtă pe toate părţile, aşa cum făcuse şi rabinul cu ceva timp în urmă.

— Naphtali, rosti ea, neputându-şi ascunde emoţia din glas.

Rabinul zâmbi.

— Foarte bine, spuse David, inspirând adânc. De dragul discuţiei, să zicem că este una din pietrele de pe pieptar. Cum rămâne cu celelalte? Se ştie ceva despre ele?

— Patru sunt păstrate în siguranţă la Ierusalim, îi spuse Yael.

Apoi îşi întoarse privirile către rabin, aşteptându-1 să spună ceva.

—Mai am una chiar aici, zise el. Piatra lui Levi, un chihlimbar.

Rostind aceste cuvinte, bătrânul se îndreptă spre bibliotecă şi luă volumele care mascau seiful.

— Aceasta a apărut într-o sinagogă sefardă din Detroit. Un evreu din Tunisia a cumpărat-o dintr-un târg din Cairo acum şaptezeci de ani şi habar nu avea ce reprezintă. Fiul său a imigrat în Statele Unite şi luna

trecută i-a arătat-o rabinului său, care a luat legătura cu mine.

Rabinul scoase taşca uzată şi băgă mâna înăuntru. De acolo extrase o punguţă legată la gură, iar din aceasta o piatră de dimensiuni identice cu agatul lui David. Odată aşezate una lângă alta, lui David i se opri răsuflarea. Nu numai că agatul şi chihlimbarul erau identice ca dimensiuni, dar erau şi tăiate într-o manieră identică. Chiar şi inscripţia ebraică era fără îndoială executată de aceeaşi mână.

Evenimentele se derulau mult prea rapid. Pietrele, numele, numele de pe pietre, Crispin, Stacy, jurnalul. încerca să-şi pună ordine în gânduri, când rabinul vorbi din nou.

—Aveam de gând să duc chihlimbarul în Israel săptămâna viitoare, dar venirea ta m-a scutit de o călătorie grabnică. Este vital ca aceste pietre să ajungă la adăpost în Ierusalim, înainte să li se întâmple ceva rău. Yael?

în momentul în care rabinul întinse palma pentru a-i înmâna pietrele, acestea alunecară printre degetele sale reumatice şi se rostogoliră pe podea sub birou. David înge- nunche pentru a le recupera.

Dar sub birou zări un lucru care îi îngheţă sângele în vine.

— Ce naiba?

De fundul mesei era prins un mic emiţător argintiu.

— Ne înregistrezi conversaţia? întrebă el, cu glasul înecat de mânie.

Culese pietrele şi se ridică.

Pe chipul lui Yael se citea panica.

Rabinul întrebă tulburat:

— Ce tot spui acolo?

înainte să-şi termine întrebarea, Yael se lăsă în genunchi şi aruncă o privire sub masă. Palidă de spaimă, femeia desprinse emiţătorul.

— Au aflat, zise ea, uitându-se în ochii înspăimântaţi ai rabinului.

— Repede, rosti ben Moshe închizând geanta cu mâini tremurânde. Ia astea şi pleacă.

Chiar în acea clipă, de la parter răzbătu un zgomot puternic. Iniţial, David avu impresia că este o maşină care dă rateu, dar apoi se auzi un ţipăt.

— Fugi, rabi! Fugi! răsună glasul rabinului Goldstein de la parter.

Apoi se auziră mai multe împuşcături şi ţipetele vuiau prin clădire.

— David, ascunde pietrele!

Ben Moshe împinse taşca în mâna lui Yael în timp ce scările trosneau sub greutatea paşilor.

— Repede la scara de incendiu! Luaţi totul! Cu voia Domnului, o să vă explic totul altădată, dar acum trebuie să plecaţi!

Rabinul alergă să tragă zăvorul uşii, iar David vârî ambele pietre în buzunarul de la pantaloni. Puse jurnalul la loc în geantă şi o ridică pe umăr. Yael se chinuia deja să deschidă fereastra.

— Tu primul, zise David, apucându-1 de braţ pe rabin şi împingându-1 pe scara de incendiu, dar bătrânul se smulse din strânsoare.

— Nu, David, tu primul. Acum, spuse ben Moshe cu voce calmă. Yael, du-1 la Safed. El ştie numele. Ştie numele acestor Tzadikimi.

Femeia era deja cu un picior peste pervazul ferestrei.

— Haide, îi porunci lui David.

— Du-te, zise ben Moshe, împingându-1 în momentul în care intruşii începeau să izbească în uşă.

Cu adrenalina pompându-i prin vene, David îşi feri capul şi se strecură pe scara de incendiu. Ploaia îi biciuia faţa. Yael ajunsese pe la jumătatea scării şi totuşi el ezita şi întinse braţele către rabin. Dar în timp ce ben Moshe se străduia să sară peste pervaz, uşa se izbi de perete şi se auziră
focuri de armă. Rabinul se prăbuşi cu un geamăt, iar sângele care îi şiroia pe barbă împroşcă mâna lui David.

— Fugi, David, se auzi strigătul înspăimântat al lui Yael.

Se năpusti pe scară cât pe-aci să alunece pe metalul ud.
Ridică ochii doar o clipă şi zări o matahală blondă care azvârli cât colo trupul neînsufleţit al rabinului pentru a-şi fixa ţinta.

David se feri şi un glonţ se înfipse şuierând într-o placă de gresie din apropiere. O rupse la goană pe urmele lui Yael la auzul celui de-al doilea glonţ şi văzând cum matahala o porneşte după ei.

Fugiră prin rafalele de ploaie, dădură colţul, Yael aproape izbindu-se de o femeie care se opintea cu braţele încărcate de cumpărături şi o umbrelă.

— Fii atentă, zbieră femeia, dar Yael era mult prea obosită pentru a putea îngăima vreo scuză.

Se năpusti printre două clădiri urmată de David care o ajunse chiar în clipa în care se avântă în trafic, ferindu-se de maşinile care îi claxonau. Dintr-odată, unul din gloanţe atinse cauciucul din spate al unui camion UPS care se dezechilibra şi derapă ameninţător în direcţia lui David.

Acesta se aruncă în faţă şi ateriză întins pe o parte lipit de bordură. Yael îl apucă de mână şi reuşi să se ridice. Bărbatul blond se apropia ameninţător, cu arma în mână, şi oamenii începeau să se împrăştie.

—Pe aici!

David o trase înspre un autobuz din care coborau pasageri foarte aproape de ei. Se năpustiră printr-o grămadă de saci de gunoi şi-şi croiră loc pe scări strecurându-se pe lângă alţii care încercau să urce. Prin fereastra în care bătea
ploaia, David apucă să-1 vadă pe blondul care alerga tot mai ameninţător chiar înspre autobuz.

Uşile se închiseră cu zgomot. Blondul îşi fixă ţinta.

— Toată lumea, culcaţi-vă la podea! E un dement cu o armă în spatele nostru! strigă David.

O femeie în vârstă începu să ţipe.

— Hai, omule, porneşte odată, urlă el la şofer.

Unii dintre pasageri se întoarseră ca să se uite pe geam.

— Hai nu zău! se răsti un băieţel de culoare care asculta muzică la iPod. Du-te de-aici!

înjurând, şoferul coti brusc şi intră în trafic. Un glonţ străpunse spatele autobuzului care se îndepărta hurducă- indu-se de bordură, lăsând în urmă câteva picături mari de apă. Ştergătoarele uriaşe de parbriz goneau dintr-o parte în alta ca să ţină pasul cu şuvoaiele de ploaie ce păreau să inunde oraşul.

— Sună-1 pe dispecer, i se adresă Yael şoferului, sfârşită de oboseală.

David observă că îi şiroiau lacrimi pe faţă.

— Spune-i să trimită o ambulanţă la Centrul B'nai Yisroel pe Avenue Z. A fost împuşcat un bărbat.

îl privi pe David fără ca vreunul din ei să scoată vreo vorbă, în timp ce autobuzul îşi continua drumul. Amândoi erau conştienţi că era prea târziu. Rabinul ben Moshe murise.

Năucit, David se întreba dacă şi el arată la fel de palid şi de tulburat ca ea. Inima încă îi bubuia în piept. Mintea sa era incapabilă să înţeleagă pe deplin evenimentele prin care tocmai trecuseră.

Una din mâini i se încleştă pe geanta îmbibată de apă chiar în clipa în care cu cealaltă verifica prin buzunar.

Pietrele erau la locul lor. Şi numele lui Stacy era încă în jurnal.

— A golit seiful! Nu mai e nimic înăuntru! zbieră Enrique, în momentul în care Gillis se strecură înapoi în cameră pe scara de incendiu.

Gillis rămase cu privirile pironite la gaura care se căsca în spatele bibliotecii.

La dracu. Se auzeau deja sirenele. Nu mai aveau timp.

— Nici jurnalul nu e aici? Dar pietrele?

— Probabil că Shepherd şi israelianca au reuşit să fugă cu ele.

Enrique răvăşise deja biroul rabinului şi aruncase pe jos conţinutul fiecărui sertar. Brusc, îi căzură ochii pe grămada de pagini de lângă computer. Pe prima pagină stătea scris numele lui David Shepherd şi numărul lui de fax. Le înşfăcă pe toate.

— Hei, tu ce înţelegi din astea?

împinse paginile spre Gillis, a cărui faţă căpătă o expresie calmă pe măsură ce examina lista de nume.

— Am descoperit ceva, Sanjay, urlă el în căşti. Paginile din jurnalul lui Shepherd pe care le-a trimis prin fax. Ţi le aducem imediat împreună cu computerul.

— Poliţia n-a ajuns încă? întrebă Sanjay.

în glasul său nu se mai citea plictiseală şi monotonie. Se simţea neliniştea.

— Ieşiţi de acolo imediat.

Chiar în timp ce vorbea, Enrique ridică în braţe computerul, smulgând cablurile din prelungitorul de pe podea. O luă la fugă spre scări. Gillis pierdu timp numai cât să adune cele câteva dischete din cutia de pe birou şi să-şi scoată bricheta. Privi flacăra câteva clipe înainte de a-i da drumul pe mormanul de hârtii de pe podea, gândindu-se cu plăcere la cât de aproape se găsea de noua ordine a lumii.

Coborî scările două câte două în timp ce ţipetele sirenelor se apropiau tot mai mult.

Când maşinile de poliţie se înşirară de-a lungul trotuarului, duba albă de panificaţie ajunsese deja pe la jumătatea cvartalului, o umbră palidă şi minusculă ascunsă de perdeaua de ploaie.

Iar Sanjay trimitea deja prin e-mail raportul iniţial codat la sediul central din Sicilia, acolo unde Eduardo DiStefano stătea aplecat peste computer, sorbind din priviri fiecare cuvânt.

în tribună, Meredith se apleca în faţă, încordându-şi umerii. Se uită cum Stacy îşi şterge sudoarea de pe frunte şi bate de două ori mingea pe linia de aruncare liberă.

Haide, scumpo, îşi zise în sinea ei. Bag-o în coş.

Stacy fixă coşul cu privirea şi aruncă mingea înspre panou de parcă ar fi fost cel mai simplu lucru din lume. Pentru o clipă, în sala de sport înţesată de lume se lăsă liniştea. Chiar şi Meredith îşi ţinu răsuflarea la vederea mingii boltite care intră în plasă în aclamaţiile publicului.

Cu faţa luminată de zâmbet, Stacy se întoarse pentru a se saluta cu coechipierele. Nu mai erau decât cinci secunde din meci, insuficient pentru ca rivalele lor să mai poată da un coş.

— Aşa te vreau, zbieră Meredith din tribună în momentul în care se auzi soneria de final.

Stacy se aliniase deja alături de coechipierele ei şi îşi strângeau mâinile cu echipa adversă.

Meredith aruncă o privire la ceas, încercând să se hotărască ce să facă. Mai era o oră până când Len urma să o
sune din Stockholm. Destul timp pentru a opri pe drum împreună cu Stacy să cumpere mâncare chinezească.

-— Până faci duş, mă duc să aduc maşina.

— Bine, mami, dar să ştii că mă grăbesc. Sunt moartă de foame.

— Ce-ar fi să mergem la China Palace? E chiar la colţ, strigă Meredith, îndreptându-se spre ieşire.

Stacy porni în fugă spre vestiar. Era veselă la gândul de a-şi arunca cât colo echipamentul transpirat şi de a intra în apă. Nici măcar nu se obosi să-şi usuce părul după ce îl spălă, îl prinse într-o coadă la spate şi îşi puse blugii şi tricoul de un roz turbat pe care David i-1 cumpărase vara trecută când venise în vizită la Washington. în aceeaşi zi, îi cumpărase şi brăţara galbenă cu mesaj pe care o purta tot timpul pentru a-i aminti să „ţintească sus".

Faptul că ajunsese o excelentă jucătoare de baschet era întru totul meritul lui David, îi trecu prin minte în timp ce se îmbrăca. începuse să o înveţe să arunce la coş pe aleea de lângă casă încă de când avea cinci ani şi abia putea cuprinde mingea în braţe. La vârsta de opt ani, o învăţase să dribleze şi exersau în fiecare seară în timp ce mama pregătea cina. Stacy zâmbi, amintindu-şi cum David o chema pe mama ei să o aclame ori de câte ori se întreceau la aruncări şi ea reuşea să-1 învingă. Desigur, acum îşi dădea seama că el o lăsa mereu să câştige.

îşi aducea cu drag aminte cum se grăbeau să bage vasele în maşina de spălat imediat după cină ca să-i rămână timp să-şi îndeplinească norma de o sută de aruncări libere înainte de căderea nopţii.

Mai târziu, când era prea întuneric pentru a vedea coşul, se aşezau pe terasă, transpiraţi leoarcă, şi se răcoreau împreună cu mama, mâncând banane şi îngheţată din nişte castroane mari albastre, şi uitându-se la primele stele care licăreau. David îi dăduse numele de „momentul scânteietor".

Grăbindu-se către ieşire, Stacy îşi atârnă geanta de sport pe umăr şi se căzni să-şi alunge amintirile din minte. Fii realistă. Acum Len este tatăl tău vitreg. Iar lui nu-i place nici baschetul, nici îngheţata.

Len prefera squash[1]-\i\ şi caffe latte[2]-ul de soia.

In momentul în care împinse în lături uşile duble, pă-mântul păru dintr-odată să i se cutremure sub picioare. Toate fetele izbucniră în ţipete.

Doamne, Dumnezeule, să fie oare o nouă replică? Cu o zi înainte se trezise în patul zdruncinat de un cutremur de 3,6. Din fericire, în cele din urmă, se dovedi un cutremur minor, mai mult o zgâlţâială.

Ce bine că începuse să se obişnuiască cu ele. Când se mutaseră în Santa Monica, îi sărea inima din piept la cea mai mică vibraţie. Acum părea o californiancă sadea şi nu le mai dădea nici o importanţă.

Şi totuşi, în ultima vreme lumea fusese zdruncinată de atâtea dezastre încât începuse să se teamă de iminenţa unui cutremur puternic. Toată lumea spunea că nu va mai dura mult până ce Coasta de Vest va fi lovită de unul serios. Acest gând îi dădea fiori.

[1] Joc cu racheta şi o minge mică din cauciuc, pe un teren asemănător unui poligon mărginit de patru pereţi.

[2] Specialitate compusă din jumătate lapte şi jumătate cafea espresso.

Fiori îi dădea şi lunetistul din Toronto. Câţi oameni ucisese până atunci? Chiar în acea dimineaţă, mama ei închisese dezgustată televizorul, exclamând că nu mai poate să suporte toate grozăviile care au loc în lume.

Dar lui Stacy grijile nu-i dădeau pace.

De ce nu poţi fi ca mama măcar pentru o zi şi să uiţi de toate ororile? se întrebă ea în drum spre maşină, sub soarele după-amiezii. încearcă să te gândeşti la pieptul de pui în foi de salată. Şi la supa iute-acrişoară. Şi la îngheţata de ghimbir.

Era atât de cufundată în gânduri încât nici nu-1 băgă de seamă pe bărbatul care citea ziarul într-un Dodge Caravan chiar în capătul parcării. Nu-1 remarcase nici pe ultimul rând din tribună.

Se urcă în Explorer şi îşi trase centura în timp ce stomacul îi chiorăia de foame.

— Trebuie să mănânc ceva! spuse ea şi introduse în aparat un CD cu Alicia Keys căruia îi dădu sonorul mai tare în timp ce mama sa băgă SUV-ul în viteză.

Stacy Lachman e o puştoaică simpatică, îşi spuse Raoul LaDouceur. Ce păcat că trebuie să întâlnească o persoană atât de neîndurătoare.

împături ziarul şi îl azvârli pe podea. Scoase maşina din parcare şi se menţinu la trei maşini distanţă de Explorerul lui Meredith Lachman. Femeia era la fel de distrată ca şi fiica ei. De două zile le urmărea, îşi nota în jurnal tabieturile lor zilnice şi se distra plimbându-se pe

străzile din Santa Monica. Şi ele două nu aveau nici cea mai vagă idee.

Singura latură neplăcută a acestei misiuni era blestematul de smog. Era mult mai rău decât usturimea din gât pe care i-o provocaseră nenorociţii ăia de măslini.

Trebuia să-şi aducă aminte să oprească diseară la Walgreens ca să-şi cumpere un inhalator nou, înainte ca cel pe care îl avea să se consume. în afară de arme, prezervativele Trojan cu nervuri şi telefonul cu acoperire globală, trebuia să aibă mereu la el o reţetă nouă.

Când Explorerul intră în parcarea de la China Palace, Raoul făcu acelaşi lucru, oprindu-se la mică distanţă de acesta.

îşi simţea respiraţia greoaie şi trase din inhalator fără să le piardă din ochi pe Stacy şi mama ei care se îndreptau spre intrare.

Primise nişte instrucţiuni destul de vagi, trebuia să facă astfel încât totul să pară un accident sau o răpire. Răpirea i se părea o treabă mai curată. Aşadar, Stacy avea să dispară. în acelaşi mod în care, cu patru luni mai devreme, dispăruse ţinta lui din Sierra Leone. De data asta avea să arunce corpul în Valea Morţii în drum spre Las Vegas. Vor trece luni de zile până să-i descopere cineva rămăşiţele.

Raoul nu îşi dădu seama că îi este foame până nu începu să-1 supere stomacul. Coborî din maşină şi intră grăbit în restaurantul slab luminat, văruit în roşu şi negru.

Cele două femei nici măcar nu întoarseră capul în momentul în care se instală în separeul din apropierea mesei lor. Dădu comanda şi rămase cu privirile aţintite asupra fetei care se folosea iscusit de beţigaşele chinezeşti. Raoul zâmbea, amestecând cele două pliculeţe de zahăr în ceaiul verde Oolong.

Mănâncă tot, Stacy Lachman. Nu vei mai apuca ziua de mâine.

Doar dacă nu mă omoară pe mine mai întâi smogul ăsta blestemat.

— încuie uşa, ordonă Yael după ce David o urmă în camera 736 a hotelului Riverside Tower.

Azvârli geanta şi taşca rabinului pe masa de lângă fereastră şi îşi scoase telefonul.

— Trebuie să dau un telefon...

David îi smulse din mână aparatul marca BlackBerry.

— Mai întâi de toate, să-mi spui cine dracu' sunt ăştia de care fugim.

—După ce dau telefon, avem destul timp să-ţi explic. Dă-mi-1 înapoi, spuse ea tăios, ochii săi verzi aruncând scântei.

— Cine e urmăritorul nostru? Face parte din Gnoseos?

Yael îl privi tristă.

—Din trupele lor de asasini. Li se spune îngerii întunericului. Te rog frumos. Trebuie să mă laşi să-1 contactez pe omul meu de legătură şi s-ar putea să mai avem o şansă să părăsim ţara vii şi nevătămaţi.

— Să fugim din ţară? Cum? Nici măcar nu am paşaportul la mine.

—Asta e cea mai mică dintre problemele tale. Dă-mi telefonul.

1-1 luă din mână şi David o lăsă în pace. în momentul în care îşi aruncă geanta pe suportul pentru bagaje, îşi zări reflexia în oglinda de deasupra măsuţei de toaletă. Părul i se lipise de cap. Pielea căpătase o nuanţă cenuşie bolnăvicioasă. Din cauza şocului, probabil. Nici nu era de mirare, în minte i se derula la nesfârşit imaginea lui ben Moshe prăbuşit peste scara de incendiu.

Coborâseră din autobuz la prima staţie. Prin ploaia torenţială, reuşiseră cumva să oprească un taxi şi porniră către râul Hudson, tăcuţi, uzi până la piele şi cuprinşi de frisoane ce nu se datorau doar furtunii de afară.

Cine putea spune dacă în acel moment se aflau în siguranţă? Oare matahala blondă alerga după nestemate? Sau după jurnal?

Ben Moshe spunea că ei caută numele.

Şi unul dintre ele este numele lui Stacy.

David îşi scoase grăbit telefonul şi ascultă cum sună de patru ori, alegându-se în cele din urmă cu mesageria vocală.

— Salut, pitico, spuse el cu vocea sugrumată de emoţie, în ciuda eforturilor de a părea cât mai degajat. Sună-mă de îndată ce auzi asta. Vreau doar să văd ce mai faci.

încercă apoi pe telefonul lui Meredith şi scăpă o înjurătură în momentul în care păţi acelaşi lucru.

—Sună-mă, Mere. E o treabă urgentă. Trebuie să vorbim despre Stacy. Neapărat.

Nu că ar fi ştiut ce să-i spună atunci când l-ar fi sunat înapoi. Cum îi explici unui om că numele copilului său se află pe o listă de persoane care mor una după alta? Trebuia să obţină nişte răspunsuri de la Yael HarPaz înainte ca Stacy ori Meredith să-1 sune.

Se duse la masa de la fereastră şi desfăcu taşca rabinului. Profită de discuţia aprinsă în ebraică în care era antrenată Yael pentru a arunca o privire la cele aflate în taşcă: o carte ebraică de rugăciuni, o agendă cu şină, o monedă micuţă din bronz pe care era gravată cifra opt.

David o privi mai îndeaproape. Ba nu, nu era un opt, ci doi şerpi.

Pe fundul tăştii, îi atraseră atenţia două cârduri laminate. David apucă unul dintre ele şi examină desenul curios şi întortocheat de pe el. Ce e asta?

Era o diagramă. Zece bobiţe diferit colorate legate între ele prin linii întretăiate. îi aminteau de formula moleculară de pe o reţetă. Sau de vreun obiect făcut de el în copilărie cu ajutorul kitului de construcţie Tinkertoys.

Auzind-o pe Yael că pune capăt conversaţiei, aşeză diagrama la loc în taşcă şi se întoarse hotărât să o înfrunte.

—Acum aş dori să mi se explice şi mie câte ceva.

—Cu ce vrei să încep? zise ea, imperturbabilă.

—Cu numele din jurnalul meu. De ce apar şi în papirusurile antice despre care mi-a povestit rabinul? întrebă el într-un suflet. Ale cui sunt numele alea? Şi ce îi leagă pe toţi aceşti oameni?

— Sunt oamenii care au vegheat la mersul lumii. Oameni deosebiţi, pe care nu îi întâlneşti pe toate drumurile. Adepţii grupării Gnoseos îi ucid în mod sistematic.

David înlemni îngrozit. Numele pe care le căutase pe Google... Nu se înşelase în privinţa lor. Toate acele accidente erau în realitate altceva.

Stacy.

Dumnezeule mare, pe unde o fi umblând?

—în jurnal e şi numele fiicei mele vitrege, rosti el cu voce stinsă. Vrei să spui că e în primejdie?

Yael abia reuşi să îngaime. în ochi i se citea o umbră de compasiune.

— îmi pare rău. Nu ştiam. Este, într-adevăr, în primejdie. Toţi aceşti Tzadikimi sunt. Locuieşte în Washington?

—Nu, pe Coasta de Vest. în Santa Monica, spuse David, scrâşnind din dinţi. O urmăresc tot cei care au venit şi după noi? îngerii întunericului?

îngândurată, Yael încuviinţă din cap.

— Sunt asasini nemiloşi şi perfect antrenaţi.

Trase aer în piept.

— Dacă i-au descoperit numele, o vor găsi. Trebuie să fie imediat pusă sub pază. O să-1 sun pe Avi din nou.

— Nu, strigă David, strângând din dinţi. Am eu pe cineva de încredere. Cel mai bun cu putinţă. O să o păzească el şi, pe deasupra, poate să ajungă la ea cu avionul în mai puţin de o oră.

Yael îşi muşcă buzele şi ridică din umeri. Tremurând, îşi scoase bluza udă. încă nu-i revenise culoarea în obraji.

— Cum doreşti. Cât timp faci tu toate pregătirile, eu o să pun o cafea la fiert.

David formă din memorie numărul lui Karl Hutchinson. Trecuseră trei ani de când nu se mai văzuseră, dar îşi telefonau la fiecare trei luni. Imploră în gând ca Hutch să ridice receptorul.

— Hola! răsună glasul binecunoscut al lui Hutch, invitându-1 să lase un mesaj după semnalul sonor.

David simţi că se înăbuşă.

— Eu sunt, Hutch. Sunt în New York şi am o problemă gravă. Viaţa lui Stacy ar putea fi în pericol. Am nevoie de tine, prietene.

Avea senzaţia că o să-i explodeze capul. Inspiră adânc, o dată şi încă o dată. Concentrează-te.

îşi concentră atenţia asupra lui Yael care îi aducea cafeaua.

— Acum, ai de gând să-mi spui tot ce se petrece?

—O să încerc. Ia loc, David, spuse ea, examinându-1 din cap până-n picioare. Nu-ţi va fi uşor să accepţi cele ce îţi voi spune. Şi nici mie nu-mi va fi uşor să-ţi explic.

David se cuibări în scaunul de lângă masă şi puse jos cana de cafea.

îi veniră în minte cuvintele pe care ben Moshe i le strigase lui Yael când ea cobora pe scara de incendiu.

Fără Stacy nici prin gând nu-i trecea să se îmbarce în avionul spre Israel.

Ochii i se opriră asupra femeii cu picioare lungi care stătea pe patul din faţa lui.

— Poţi să începi, spuse el abia auzit, prin a-mi povesti despre Tzadikimi.

— Ai cunoştinţe despre Talmud? spuse Yael, fixându-1 din priviri.

— într-o oarecare măsură. Sunt nişte vechi interpretări rabinice pe tema Vechiului Testament, nu?

— Sunt mai mult de atât. Talmudul este cea mai importantă parte a scrierilor religioase evreieşti, tot ce se ştie despre legea iudaică, istorie, filosofie, învăţăminte morale şi chiar legende, zise Yael, sorbind din cafea. Treizeci şi şase de tratate, toate scrise între secolele al

III-lea şi al VI-lea de către cei mai învăţaţi dintre înţelepţii evrei, oameni ce şi-au dedicat viaţa dezbaterii, analizei şi definirii fiecărui aspect al legii iudaice. în Talmud se explică şi ce semnifică Lamed Vavnik.

— Continuă, o îndemnă David, plin de curiozitate.

— După spusele rabinului Abbaye, unul dintre acei înţelepţi, la fiecare generaţie în lume trebuie să existe treizeci şi şase de oameni drepţi, binecuvântaţi de Shekhinah.

— De cine?

— Latura feminină a lui Dumnezeu, spuse ea, privindu-1 în ochi. Tradiţia iudaică propovăduieşte că Dumnezeu permite existenţa lumii doar mulţumită meritelor personale ale acestor treizeci şi şase de Drepţi.

David clătină din cap dezaprobator.

— Stai puţin. Vrei să spui că în lumea-ntreagă nu găseşti decât treizeci şi şase de Drepţi?

— în realitate, sunt vreo optsprezece mii, spuse ea, ascunzându-şi un zâmbet. Dar Tzadikimii sunt fiinţe deosebite, ale căror suflete ating cel mai înalt nivel spiritual. Bunătatea lor este într-atât de mare, atât de firească, încât ajung la o uniune spirituală deplină cu Dumnezeu, aici pe pământ.

David ridică neîncrezător din sprâncene.

— Adică au linie directă cu Dumnezeu? Ascultă, mereu am zis că Stacy e un copil bun, dar de-aici şi până la....

— Misticii spun că aceşti Tzadikimi umblă printre noi fără a fi recunoscuţi. Cel puţin treizeci şi şase la fiecare generaţie, veşnic necunoscuţi, chiar şi pentru ei înşişi. Prin urmare, oricine pretinde că ar fi unul dintre ei, nu este. Sunt oameni umili, care săvârşesc fapte bune în tăcere, fără să caute recunoaştere sau laude. Rabinii hasidici povestesc despre Tzadikimii ce au sosit într-un oraş, necunoscuţi de nimeni, l-au salvat de la dezastru, şi s-au făcut nevăzuţi fără falā, aşa cum au apărut.

Yael îşi încleştase degetele pe ceaşca de cafea.

— Dacă se întâmplă ca toţi Tzadikimii dintr-o generaţie să moară, atunci lumea se va sfârşi.

Un trăsnet despică cerul. Priviră amândoi pe fereastră la ploaia ce se năpustea asupra oraşului deja sufocat de ape.

—Chiar nu îţi dai seama, David? Procesul a început deja. Nu te-ai întrebat deloc ce e cu toate aceste dezastre care se petrec în toată lumea? îţi aduci aminte de vreo perioadă în care haosul să atingă cote atât de înalte? Membrii sectei Gnoseos, David, sunt pe cale să distrugă lumea, distrugându-i pe Tzadikimi.

David simţea cum îi zvâcneşte din nou capul, în ritmul ropotului ploii de afară. Se ridică din scaun şi se duse la fereastră. îşi concentră atenţia asupra şuvoiului de apă care se revărsa pe străzi. Tot privind, un fulger se abătu asupra clădirii de vizavi. Ferestrele de la etajele superioare se făcură praf chiar în secunda în care trăsnetul explodă asemeni unei bombe. David făcu un salt înapoi pe podeaua scuturată de şocul impactului.

Cutremurele din Turcia, explozia din portul Dayyer, atacul terorist asupra oraşului Melbourne. Uraganele care se succed în Atlantic... alunecările de teren din Chile...

Nu. E imposibil.

Se întoarse către Yael. în camera întunecată de hotel, ochii săi limpezi şi verzi aveau o expresie sumbră.

— David, trebuie neapărat să ajungi în Israel, la Safed, un oraş sacru şi mistic.

— Singurul loc în care trebuie să ajung este Santa Monica.

— La Safed, David. Acolo se află răspunsurile. Le găseşti în lumină, în aer. Nici chiar savanţii laici, ca tatăl meu şi ca mine, nu pot nega aura mistică pe care stelele par să o răspândească în acel loc. Cabaliştii din Safed au mare nevoie de jurnalul tău, de mintea ta. Ei nu au decât nişte fragmente de papirusuri dezgropate din nisipuri, fragmente din vechea carte ce cuprind numele tuturor

fiinţelor, inclusiv numele ascunse ale celor treizeci şi şase de Tzadikimi. Dar şi tu ai numele lor. Le ai în minte.

— Dacă Stacy e unul dintre ei...

Cuvintele i se frânseră, copleşit de teama ce îl frământa. Dacă ei există cu adevărat.

Yael îşi trecu mâna prin păr pentru a îndepărta câteva şuviţe rebele.

— Nu ne putem baza pe faptul că prietenul tău Hutch va ajunge la ea suficient de repede. Mai ales că nu te-a sunat înapoi. O să trimit o echipă. Persoana mea de contact, Avram Raz, are acces la cele mai bune trupe speciale israeliene. Numele i se potriveşte cu munca pe care o face.

— Ce vrei să spui?

—In ebraică, raz înseamnă „secret". Dar fiecare literă ebraică poartă în ea şi o valoare numerică. Iar literele din care se compune raz au aceeaşi valoare numerică ca şi cuvintele ebraice „lumină" şi „necunoscut".

— Tot nu-mi dau seama ce vrei să spui.

—Avi Raz e omul care scoate secretele şi pe cei necunoscuţi la lumină, spuse ea şi îşi deschise telefonul. Ar trebui să fie edificator în privinţa ocupaţiei şi a calificării lui.

David strânse din buze. Trebuia să vorbească cu Stacy numaidecât. Chiar în clipa în care Yael începu să vorbească în ebraică, auzi soneria propriului mobil pe care îl înşfăcă grăbit, rugându-se să vadă afişat numărul lui Stacy.

Hutch.

— David, ce naiba se petrece? Zi-mi cu ce te pot ajuta.

— Du-te la Santa Monica. Am nevoie de tine să le aperi pe Stacy şi pe Meredith. îţi mai aminteşti casa? Scoate-le repede din California. Va sosi şi o echipă care să vă ajute. Să mă suni să-mi spui unde sunteţi de îndată ce ajungeţi într-un loc sigur.

— Doamne fereşte, dar ce se întâmplă?

— Cred că Stacy se află pe lista unui asasin plătit, spuse David, îndoindu-se de propriile-i cuvinte. O urmăreşte un soi de cult religios. Am nevoie urgentă de tine, prietene.

în momentul în care îşi închise telefonul, o găsi pe Yael privindu-1 insistentă. în ochi nu i se citea nici un strop de compasiune.

— Avi a ales doi agenţi Mossad care vor ateriza diseară pe LAX. Imediat ce Hutch ia legătura cu tine, ei or să se întâlnească cu el şi vor prelua comanda. N-o să i se întâmple nimic. Ai încredere în mine.

Când geamurile fură scuturate de un al doilea trăsnet, femeia se ridică de pe pat şi veni spre el.

—între timp, tu trebuie să ajungi la Safed cât mai curând posibil.

—Nici nu mă gândesc. Mă duc la fiica mea. E unica mea grijă.

—Va fi bine păzită. Dar mulţi alţi oameni nu pot fi. Gândeşte-te bine. După tot ce s-a întâmplat azi, Gnoseos sigur te caută. Dacă te duci acum la Stacy, e posibil să-i conduci chiar la ţintă.

Lui David îi plesnea capul. încă mai auzea împuşcăturile.

Şi dacă Yael are dreptate?

— Din Safed o poţi ajuta mai bine decât de oriunde altundeva te-ai afla. Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai bine. Dar ne trebuie cineva care să-ţi facă un paşaport peste noapte, spuse ea, privindu-1 drept în ochi.

— Ai pe cineva de încredere?

Să plutească pe spate era sentimentul cel mai liniştitor din lume. Stacy închise ochii, scăldată în îmbrăţişarea soarelui şi gemând fericită în acea după-amiază aproape perfectă. Datorită ei, echipa câştigase astăzi, răvaşul din plăcintă îi prevestea că va avea parte de aventură şi, lucrul cel mai frumos, David urma să o convingă pe

mama ei să nu o târască după ea în luna de miere în familie.

Acum, tot ce-şi mai dorea era să nu mai audă miorlăiala mamei sale care vorbea cu Len la telefon. Era de-a dreptul greţos.

Dacă nu aş sta aşa de confortabil, se gândi Stacy, m-aş duce la margine să dau muzica mai tare. Dar nu avea nici un chef să se mişte.

Prin fereastra de la etaj, râsetul mamei crescu în intensitate cu vreo zece decibeli. Pe cine păcălesc? Se lăsă să alunece de pe plută în apa călduţă, strâmbându-se exasperată. Cine mai poate să se relaxeze când propria sa mamă se face de râs în asemenea hal şi suficient de tare ca să o audă toţi vecinii?

Şiroind de apă, se târî până la şezlongul pe care îşi aruncase telefonul, loţiunea de plajă şi prosopul. Cutia de cola se încălzise, dar bău oricum din ea şi ridică volumul CD player-ului.

Aşa e mult mai bine. Nu mai era nevoită să asculte...

Cola îi ţâşni pe nas în momentul în care cineva o apucă de umeri. Cutia zbură cât colo şi ea se zbătea sufocată de mâna care îi acoperea gura şi nasul. Se înăbuşea, respira convulsiv, se lupta pentru o gură de aer şi se străduia să ţipe, toate în acelaşi timp. Dar, deşi reuşi să întredeschidă gura, din ea nu ieşi nici un sunet.

O cuprinse groaza în clipa în care mâna păroasă a atacatorului o trase în picioare. Din cauza lipsei de aer simţea că îi sare inima din piept, iar atacatorul fugea cu ea în braţe ca un fundaş care se repede spre linia porţii.

înspăimântată, îşi dădu seama încotro se îndrepta. Din câţiva paşi, se va trezi în dubiţa suspectă parcată în faţa garajului.

Eva Smolensky mormăia nemulţumită târând aspiratorul pe scări. Era o femeie mărunţică, puţin mai înaltă şi nu cu mult mai solidă decât aparatul pe care îl împinse în biroul profesorului Shepherd. Apăsă pe întrerupător şi bombăni la vederea teancului de ziare care se adunaseră

de când făcuse curat marţea trecută. Se gândea că din moment ce profesorul o sunase să o roage să-i deschidă uşa părintelui McGrath după-amiază, ar fi cazul să facă ordine cu o zi mai devreme şi să-i rămână dimineaţa de marţi liberă să-şi viziteze cel mai mic dintre nepoţi.

Dar, vai Doamne, nu mai era la fel de tânără ca altădată. Nu mai făcuse curăţenie la o oră atât de târzie din noapte de pe vremea când avea copii mici şi trebuia să aştepte până ce adormeau ei pentru a mai aduna lucrurile împrăştiate prin casă. Să faci curat după profesorul Shepherd nu era o treabă prea uşoară. Era un tânăr drăguţ, dar la fel ca şi ginerele ei, Henry, era tare dezordonat.

Eva clătină nemulţumită din cap. Mă rog, cel puţin o sunase din timp. în mare parte va apuca să facă ordine până când va sosi părintele să ia ce i-o fi trebuind profesorului.

Uitându-se pe fereastră să vadă dacă nu cumva soseşte preotul, Eva îşi masa uşor omoplaţii. Era prea bătrână şi ramolită ca să mai facă curăţenie prin casele altora, dar nu se îndurase să renunţe la clienţii săi preferaţi. Deocamdată.

La anul, cine ştie? Poate că se va pensiona în sfârşit.

Pentru moment, preotul acela frumos nu se zărea pe nicăieri, aşa că se întoarse la aspirator şi se aplecă să-1 bage în priză. Chiar dacă avea să sosească cât timp ea încă mai aspira, îl anunţase că va lăsa uşa din faţă deschisă în caz că nu va auzi soneria din cauza aspiratorului şi a maşinii de spălat.

Chiar în clipa în care se pregătea să-1 pornească, se auzi o sonerie. Era uscătorul. Oftă şi o porni agale spre spălătorie şi spre mormanul de cămăşi. Trebuia să le aşeze imediat pe umeraşe ca să nu se şifoneze.

Deschise uşa uscătorului chiar când maşina porni ciclul de clătire. De ce nu se putea inventa o maşină şi un uscător care să lucreze concomitent? E o chiar aşa de complicat? Deodată,

se auzi un zgomot de pe hol. Părintele McGrath. Probabil se strecurase în casă chiar înainte de a se uita ea pe fereastră. Cum de nu-1 observase? Poate că fiicele ei aveau dreptate când îi spuneau că îi trebuie o proteză auditivă.

Hm. O luă la goană spre hol, încântată să petreacă câteva clipe împreună cu preotul ei preferat. Nu numai că era un bărbat chipeş, dar pe deasupra era şi un om prietenos şi delicat. De câte ori se despărţeau, avea senzaţia că a stat de vorbă cu un înger.

Aruncă o privire pe hol. Curios. Nu-1 vedea pe nicăieri.

— Părinte? strigă Eva.

Verifică apoi bucătăria, se întoarse în hol şi privi spre scări.

Ciudat. Putea să jure că auzise pe cineva umblând prin casă.

— Părinte? încercă ea din nou.

Singurul răspuns fu tăcerea.

Mirată, Eva plecă spre birou.

Dar nu apucă să ajungă până acolo.

Cămaşa bleu cu dungi a profesorului Shepherd încă mai scotea aburi când cineva i-o aruncă peste faţă şi îi răsuci mânecile în jurul gâtului ei firav.

Eva se zbătu ca o marionetă atârnată de sfori, dar ajunse în lumea îngerilor cu un minut înainte ca trupul să-i fie înghesuit alături de cămăşile mototolite din uscător.

Ochii lui Stacy priveau imploratori către fereastra deschisă de la dormitorul mamei. Mamă! ar fi vrut să poată striga. Mamă! Dar nu putea striga, nu putea nici măcar să respire. Simţea o arsură în nas şi în gât şi rotocoale de lumină i se învârteau prin faţa ochilor.

Se zbătu să se elibereze din strânsoarea necunoscutului, răsucindu-se la fel cum făcuse în timpul meciului ca să-i fure mingea unei adversare. Fără nici un rezultat. Bărbatul era prea puternic. Uşa rabatabilă a dubiţei se căscă asemeni fălcilor unui monstru. Să nu

leşini, îşi zise ea. Apoi, sub impulsul adrenalinei, îşi deschise gura cât putu de mult şi înfipse dinţii ca un doberman în mâna care îi strivea buzele.

Bărbatul îşi trase mâna instinctiv şi ţipă. Stacy trase aer în piept şi se smuci din strânsoare. O zbughi chiar în clipa în care el se năpustea asupra ei.

Ajutor! Viol!

Alergă în stradă, lipăind din picioarele goale. Slavă Domnului! Domnul Atkins tocmai îl scosese pe Reckless la plimbarea de seară.

Câinele, un border collie, se puse pe lătrat în timp ce domnul Atkins o privea uimit. Dintr-odată câinele ţâşni spre aleea familiei Lachman, trăgându-şi stăpânul după el.

Din spate, Stacy auzi motorul pornit al dubiţei şi se aruncă din faţa ei, rostogolindu-se drept în arborele jacaranda chiar în secunda în care maşina trecu scârţâind pe lângă ea şi ieşi în stradă.

— Stacy! Cine a omul ăla? Ai păţit ceva?

Odată ce domnul Atkins şi Reckless ajunseră lângă ea, fata slobozi încă un ţipăt.

— Mamă!

Peste Dealul Capitoliului se lăsa asfinţitul cald şi umed. Dillon McGrath părăsi casa de pe Strada D şi se grăbi să ajungă la maşina sa marca Acura. Se aşeză pe scaunul şoferului şi băgă cheia în contact, dar nu o răsuci. Scoase în schimb telefonul mobil şi o batistă cu care îşi şterse broboanele de transpiraţie adunate pe buza superioară.

— L-ai luat, Dillon?

în glasul lui David se citea o nelinişte pe care Dillon nu i-o cunoscuse niciodată. Era cât se poate de justificată, îşi zise Dillon, ţinând cont că ben Moshe a fost ucis chiar sub ochii lui.

—îmi pare rău, David, dar nu l-am găsit. Nu era în sertarul de sus al scrinului, ca de altfel în nici unul dintre ele. M-am uitat chiar şi în birou. Şi tot nimic.

—Mai uită-te o dată. N-are unde altundeva să fie, spuse David îngrijorat.

—Crede-mă, am răscolit peste tot. Nu e nicăieri. Nici pe Eva nu am găsit-o, a lăsat uşa descuiată ca să pot să intru.

Cu o mişcare din încheietura mâinii, Dillon porni motorul.

La capătul celălalt al telefonului se lăsase liniştea.

— David?

— A ajuns cineva înaintea ta, răsună vocea lui David, tremurând de frustrare. Cineva mi-a luat paşaportul.

—Ah, nu. Nu cred totuşi, spuse Dillon, cu mâinile încordate pe volan. Nu părea să fi scotocit cineva. Totul era la locul său. Mai puţin aspiratorul pe care Eva a uitat probabil să-1 pună la loc.

— Nu-i stă în fire să uite aşa ceva.

— Şi eu ce-ar trebui să fac?

Maşina îşi continua drumul, împrăştiind în trecere frunzele uscate.

—Vrei să sun la poliţie să declar că ţi s-a furat paşaportul?

— Nu. Fără poliţie. Găsesc eu altceva.

— Agatul, David, spuse Dillon, tuşind uşor, încă îl mai ai, nu-i aşa?

—Da. Am şi agatul şi chihlimbarul. Ben Moshe mi-a dat piatra lui Levi chiar înainte să...

Cuvintele i se opriră în gât.

în întunericul din maşină, Dillon închise ochii.

— Sper că îţi dai seama ce putere se află în mâinile tale.

— N-am prea avut timp să mă gândesc.

—Mi-aş dori să te pot ajuta mai mult. La cum stau lucrurile acum, trebuie să plec din ţară pentru o vreme. Dacă ai nevoie de mine în zilele următoare, lasă-mi un mesaj la birou. O să trec pe acolo în mod regulat. Dar... Ai grijă, David. Am o presimţire nefastă.

David se strâmbă.

— Mie-mi spui.

David închise telefonul şi se uită la Yael. Aşa cum stătea aplecată peste agenda lui ben Moshe, părul îi acoperea obrajii ca o perdea roşiatică.

— Mi-a dispărut paşaportul. Hutch nu m-a sunat şi habar n-am pe unde este fiică-mea. Tu cum o mai duci?

Se prăbuşi pe pat cu palmele la ochi.

Yael îşi ridică privirile.

— Uite cum.

îi făcu semn spre televizorul fără sonor pe ecranul căruia se derulau imagini cu morţi şi ruine, victime ale cutremurului din Turcia.

— Nu suntem noi singurii care au o zi proastă.

Dillon aşteptă să oprească la un semafor înainte de a forma un alt număr.

De zile în şir nu-i stătea gândul decât la nestemate. Venise vremea să ia măsuri.

— Eşti sigur că episcopul Ellsworth e acolo? întrebă el fără nici o introducere. Chiar în acest moment sunt pe drum spre Reagan International.

Ascultă în tăcere până ce semaforul se făcu verde şi din spate răsună un claxon nerăbdător.

— Minunat. Eu ajung la Glasgow mâine-seară. Vin direct la tine.

— Sunt sigură că Avi Raz îţi poate face rost de un paşaport fals, dar ar putea dura câteva zile, se frământa Yael, plim- bându-se prin faţa ferestrei.

David ieşi din baie, ştergându-se pe faţă cu un prosop umed.

— Am eu o idee mai bună. Ştiu cum să fac rost de un paşaport autentic până mâine-dimineaţă.

— Cum? se opri femeia, cu ochii la el.

— Uneori e bine să fii fiu de senator.

Asta în cazul în care Judd Wanamaker era în ţară.

Dădu telefon.

Cel mai bun prieten al tatălui său era acum ambasa- dorul Statelor Unite în Egipt. în Senat fuseseră aliaţi şi se

luptaseră din răsputeri să impună proiectul de lege privind conservarea zonelor umede de pe teritoriul S.U.A., pe care îl iniţiaseră, spre disperarea agenţilor imobiliari şi a celor interesaţi de exploatarea forestieră. Şi între familiile celor doi se crease o legătură strânsă. într-un an, familiile Shepherd şi Wanamaker petrecuseră vacanţa la Niagara-on-the-Lake şi
de atunci se născuse o tradiţie anuală. Durase aproape douăzeci de ani, până în ziua în care tatăl lui David se prăbuşise pe pardoseala Senatului, ucis de un atac de cord.

— Avem noroc, îi spuse David lui Yael. E chiar în oraş cu treburi la Naţiunile Unite. A insistat să luăm cina împreună. E un restaurant japonez trei străzi mai încolo unde au un separeu în care putem discuta în linişte. Ne întâlnim într-o oră.

—Atunci am timp să mă uit şi prin celelalte lucruri.

Yael aşeză taşca rabinului pe pat, începu să scoată din ea, unul după altul, toate lucrurile care se găseau înăuntru. Le înşiră pe cearşaful înflorat, alături de agendă, şi îi aruncă lui David o privire întrebătoare.

— Mai devreme, când te-ai uitat prin ele, ai observat vreun lucru ieşit din comun?

Pe lângă frumuseţe, mai are şi simţul observaţiei, îşi spuse David, mirat că remarcase toate acestea.

— Chiar am observat. Pe unele nu le-am înţeles. Dar tu? Ai descoperit ceva important prin agenda rabinului?

înainte să răspundă, femeia se aşeză pe pat lângă taşcă, cu picioarele strânse sub ea.

— Câteva cercetări cu privire la Gnoseos. Obsesia membrilor sectei pentru secretomanie, la fel ca şi vechii Gnostici. Din cauza asta se cunosc atât de puţine despre credinţele şi practicile lor. Tradiţiile lor sunt transmise exclusiv pe cale orală şi încă mai folosesc talismane şi simboluri secrete pentru a se identifica unul pe altul.

Se încruntă.

— Era extrem de îngrijorat. Scrie că îi este teamă că cei din Gnoseos sunt aproape de a-şi îndeplini scopul. A mai scris încă ceva.

David aşteptă, privind cum expresia chipului ei se îmblânzeşte.

— Rabinul a scris despre credinţa lui în Dumnezeu. Credinţa că Dumnezeu ne va arăta o cale de a opri secta Gnoseos.

David nu cunoscuse niciodată o astfel de credinţă. Se întreba cum trebuie să se simtă o persoană capabilă să creadă în ceva cu atâta ardoare. Sufletul lui fusese tulburat de gândirea critică şi analiza profundă a sistemelor politice şi a funcţionării acestora, şi nicidecum prin predici, rugăciuni sau poveşti biblice. Dar, iată-1 acum, străduindu-se să găsească o logică în ceea ce este inexplicabil.

Pentru o clipă, singurul sunet rămase răpăitul ploii la fereastră. Atunci David luă de pe cearşaf un fel de carte colorată.

— Scrie ceva despre asta?

— E o carte de tarot, spuse Yael şi întinse încruntată mâna spre ea.

—Asta e? spuse David mirat. Credeam că cititul în palmă, tabla Ouija[1], şi orice alt element ocult le sunt interzise evreilor ortodocşi. La colegiu am avut un coleg de apartament care era ortodox. O tot bătea la cap pe una dintre prietenele noastre evreice să nu mai citească horoscopul în fiecare zi, fiindcă Tora interzice prezicerile.

[1] O planşă cu litere, cifre şi alte semne pe margine şi cu un indicator mobil, folosit pentru a transmite mesaje, răspunsuri la întrebări etc. în cadrul şedinţelor de spiritism.

Yael ridică din sprâncene.

— Aşa e, dar prietenul tău a fost indus în eroare. Astrologia nu a fost niciodată asociată cu prezicerile. Ar trebui să vezi pardoselile din casele şi sinagogile antice pe care le-am dezgropat în Israel, mai ales cele dintre

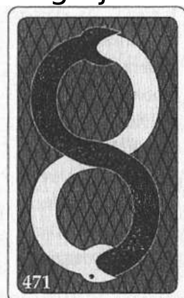
secolele I-IV. Nici nu-ţi imaginezi câte dintre ele sunt împodobite cu desene complicate ale roţii zodiacului.

— Serios?

— Foarte. Vechii cabalişti erau încredinţaţi că orice lucru din lumea spirituală se reflectă şi se transmite şi în lumea noastră fizică, pământească, prin ciclurile stelelor şi planetelor. învăţăturile lor spuneau că astrele sunt o parte integrantă din planul măreţ al lui Dumnezeu. Şi că tot ce se petrece în ceruri se oglindeşte pe pământ.

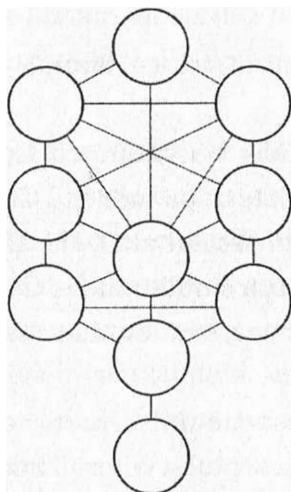
Yael examina atent cartea pe care o ţinea în palmă. Pe faţă era înfăţişată imaginea viu colorată a unui turn, o fortăreaţă impozantă de formă spiralată din vârful căreia oamenii se prăbuşeau într-un şanţ cu apă. în spatele lor, fulgerele brăzdau bolta cernită a cerului, incendiind vârful turnului. Pe dosul cărţii, se găsea un desen banal reprezentând câţiva şerpi încolăciţi şi numărul 471 scris în colţul din stânga jos.

— Nu-mi dau seama de ce rabinul ţinea această carte, spuse ea nelămurită. Nu sunt expertă în tarot, dar pot spune că îşi are originea în Copacul Vieţii din Cabală. Stai să-ţi arăt.

Nu mă mai miră nimic, îşi zise David, în timp ce Yael luă o altă carte, micul desen laminat pe care el îl remarcase ceva mai devreme. îi atrase atenţia asupra moleculelor interconectate.

— Acesta este Copacul Vieţii, îi spuse ea. Structura centrală a Cabalei.

— Deci asta reprezintă. Eu îmi închipuiam că este desenată o structură moleculară, recunoscu David.

Femeia clătină din cap, încercând să-şi ascundă un zâmbet.

—Desigur, îţi dai seama că este un copac simbolic. Fiecare dintre aceste zece cercuri, sau sefiroţi, reprezintă un atribut al lui Dumnezeu, un atribut pe care oamenii să-1

poată lua drept model. Cabaliştii le consideră drept căile prin care pot atinge cunoaşterea spirituală. Ştii bine că şi eu sunt un om de ştiinţă, nu un mistic, dar conceptele, misterele şi frumuseţea simbolizate de acest copac, îmi trezesc un amestec de fascinaţie şi teamă.

David se uită la carte, stăpânindu-şi din ce în ce mai greu nerăbdarea. Pentru el, cercurile tot a molecule semănau. Şi nu înţelegea ce legătură au cu faptul de a o proteja pe Stacy.

—Dar ce legătură are cu tarotul? Sau cu Gnoseos? întrebă el iritat.

—Nu cunosc nici o legătură cu Gnoseos, dar cărţile de tarot au fost create după modelul Copacului Vieţii. Un

ocultist francez din secolul al IX-lea, Eliphas Levi, a fost primul care a analizat similitudinile. Ceva de genul ăsta...

Yael îşi muşcă buza, străduindu-se să găsească cuvintele cele mai potrivite.

— Pe scurt, aşa-numiţii sefiroţi reprezintă întreaga creaţie: trecutul, prezentul şi viitorul. Imaginează-ţi, David, că fiecare dintre aceste cercuri ar fi un „vas" plin cu lumină sau energie divină. După spusele misticilor, din ele ar fi creat Dumnezeu lumea, turnând în ele o lumină atât de intensă încât toate „vasele" s-au făcut cioburi. Cioburile au fost împrăştiate, răspândind lumina divină prin univers pentru a forma lumea.

— Big Bang-ul?

Yael strânse din ochi.

— Nu tocmai. Pot să continui?

Nemulţumirea de pe chipul ei îi aduse aminte lui David de doamna Karp, profesoara sa irascibilă din clasa a treia. Dar Yael HarPaz era mult mai atrăgătoare.

— Continuă, o îndemnă David, mişcându-şi omoplaţii anchilozaţi.

Tensiunea din zona gâtului începea să-1 enerveze.

— Aşadar, cioburile împrăştiate, îşi reluă Yael explicaţiile. Misticii spun că fiecare dintre ele a fost ascuns într-un înveliş care să le acopere lumina, iar sarcina fiinţelor umane era de a-1 înlătura pentru a aduce din nou pe lume lumina lui Dumnezeu.

Se ridică de pe pat şi începu să se plimbe prin cameră.

— Nu te aştepta să înţelegi totul. Cabala este extrem de complexă. Crede-mă, chiar şi cunoştinţele mele sunt mai mult decât superficiale. Ai nevoie de ani întregi de studiu doar ca să acumulezi un minim de cunoaştere. Din acest motiv, în vechime, era mereu tăinuită.

—Presupun că cei din Gnoseos au ceva în comun cu cabaliştii, cugetă David.

— Da, secretomania. Şi o aprigă dorinţă de comuniune divină.

Yael se opri şi se întoarse spre el.

— Dar concepţia cabaliştilor despre lume şi despre rolul omenirii este complet diferită de cea a adepţilor grupării Gnoseos. învăţăturile Cabalei vorbesc despre capacitatea de a aduce lumină şi bunătate pe lume. Despre menirea noastră, ca fiinţe umane, de a îndrepta lumea, nu de a o distruge.

—în sfârşit, ceva ce îmi aduc şi eu aminte din şcoala ebraică, tikkun olam. Obligaţia de a repara lumea, de a o face mai bună.

— Exact, spuse Yael, sprijinindu-se de birou. Şi mai există o diferenţă. Membrii Gnoseos îşi învaţă copiii de la o vârstă fragedă că lumea materială este malefică. Cabala, pe de altă parte, se adresează din timpuri străvechi doar bărbaţilor de peste patruzeci de ani, căsătoriţi şi care şi-au dedicat mulţi ani studiului Torei.

— în cazul acesta, Madonna nu îndeplineşte criteriile.

Yael strâmbă din buze.

— Şi mulţi alţii care au transformat-o într-o religie pop. Cabala nu poate fi separată de iudaism şi de studiul Torei. Toate trei au fost dintotdeauna strâns legate.

— Ei, nu am încă patruzeci de ani şi nu mai sunt căsătorit, dar tot aş vrea să aflu ce legătură există între acest copac şi tarot.

— Se vede că răbdarea nu este una din calităţile tale.

— Nu atunci când viaţa fiicei mele e în pericol.

Yael îşi trecu degetele prin părul încă ud.

— Ajungem imediat şi la ce te interesează pe tine.

îi strecură cartea în palmă.

— Cei zece sefiroţi, cercurile, simbolizează treptele spirituale. Cele douăzeci şi două de linii întretăiate care le unesc sunt cărările urmate de misticii evrei pentru a-şi înălţa conştiinţa spirituală.

David îşi masa tâmplele. O vagă durere de cap începea să pulseze la baza capului.

— Am priceput.

— Aşadar, zece sefiroţi, douăzeci şi două de cărări, şi douăzeci şi două de litere în alfabetul ebraic. De asemenea în Arcana Mare a tarotului există douăzeci şi două de cărţi. De asemenea, cartea cu numărul zece e importantă şi în tarot. Ce s-a întâmplat?

David îşi masa tâmplele. Părea suferind.

— Te simţi bine? insistă ea, ducându-se la baie de unde se întoarse cu un pahar cu apă.

David fu cuprins de un impuls irezistibil de a închide ochii. Migrena era ucigătoare. Făcu un efort şi se uită la ceas.

Peste puţin timp trebuia să se întâlnească cu Judd. De ce nu dădea Hutch nici un semn? O zări pe Yael cu un pahar în mână, uitându-se îngrijorată la el.

— O migrenă, îngăimă el, apoi sări din pat.

Din doi paşi ajunse la geanta sa şi scoase jurnalul.

Percy Gaspard.

Puse mâna pe un stilou de pe masă, deschise jurnalul şi scrise numele.

— Percy Gaspard, şopti.

Yael veni spre el şi citi peste umărul lui cel mai recent nume în timp ce David îşi nota data.

— îl sun pe Avi, să-i spun să-1 confrunte cu cele pe care le-am transcris, spuse ea grăbită. O să verifice să vadă dacă mai e în viaţă.

Sau a murit. Sau e o ţintă chiar în acest moment, îi trecu lui David prin minte.

— Dacă tot vorbesc cu el, o să-i spun să se ocupe şi de paşaportul tău, în cazul în care prietenul tatălui tău nu te poate ajuta.

David se îndreptă cu paşi şovăielnici spre baie şi se stropi cu apă rece pe faţă.

— Trebuie să mergem, murmură el, odată întors în cameră.

îndesă jurnalul la loc în geantă, adună lucrurile rabinului de pe pat şi le puse laolaltă.

— Luăm totul cu noi, pentru orice eventualitate.

Trase aer în piept şi duse mâna la clanţă.

— Eşti gata să înfruntăm potopul?

Yael ridică din umeri, în jacheta ei de mătase verde, încă udă.

— Păcat că nu ne aşteaptă Noe afară cu arca.

I-o luă repede înainte pe uşa deschisă.

Judd Wanamaker semăna cu un doctor de ţară. Era un bărbat voinic, cu părul rar, o barbă sură bine îngrijită şi un nas de Moş Crăciun pe un chip reflectând sinceritate. Tatăl lui David spunea mereu că dacă Judd nu va mai fi ales senator, va putea avea o carieră strălucită ca şofer de taxi în New York fiindcă şofa ca un smintit sinucigaş, avea o mulţime de poveşti de istorisit pe care era veşnic dispus să le împărtăşească şi altora.

— Trebuie neapărat să încercaţi sanma shioyaki[1], insistă judd, după ce se încheiară prezentările şi se aşezară pe tatami în separeul de deasupra salonului propriu-zis al restaurantului Yotsuba.

Yael şedea sprijinită de speteaza din lemn arcuit a pernuţei umplute cu paie de orez şi îşi vârî picioarele încrucişate pe sub masa joasă. Apucă meniul pe care era imprimat un trifoi cu patru foi.

[1] Scrumbie friptă şi uşor sărată, servită cu o garnitură de ridichi dulci rase.

—Stavrid cu sare la grătar. Aici se serveşte cu daikon[1] proaspăt ras. Cel mai bun pe care l-am mâncat în viaţa mea. Prima dată am gustat acum cinci ani, la îndemnul lui Ted Kennedy. Mi s-a părut atât de delicios încât a doua zi m-am întors şi am mai cerut o porţie.

— Judd a avut dintotdeauna o pasiune pentru mâncare, egală cu cea pentru politică, îi explică David lui Yael, în momentul în care chelnerul se aplecă să le aşeze în faţă paharele cu apă. Şi cu pasiunea pentru soţia sa.

Se întoarse spre prietenul tatălui său.

—Ce mai face mătuşa Katharine? încă îi mai bate pe toţi la strângerea de fonduri pentru Orchestra Simfonică Naţională?

— Bate recorduri chiar în această secundă. După părerea mea, strângerea de fonduri e o chestiune mai politică decât politica însăşi, iar Katharine se pricepe de minune. Zău că ar trebui să încercaţi stavridul, i se adresă lui Yael şi puse meniul deoparte.

—Mă tem că ar fi o aventură prea periculoasă ţinând cont prin câte am trecut deja pe ziua de azi, domnule ambasador, spuse Yael abia zâmbind. Cred că o să mă rezum la kitsune udon.

Judd o privi compătimitor.

— Şi, mă rog, cum a fost ziua de azi, domnişoară HarPaz, în afară de faptul că a fost ploioasă?

— O adevărată tortură.

Lui David i se părea uimitor de calmă, ţinând cont că sosise în ţară chiar în acea dimineaţă, asistase la uciderea

[1] Legumă asiatică, ridiche de dimensiuni mari cu aromă proaspătă şi dulce.

unui om, se trăsese asupra ei, fusese urmărită, iar acum lua cina în compania unui ambasador al Statelor Unite. Se întreba prin ce încercări trecuse în viaţa ei care să o fi călit într-atât.

—Cred că ar trebui să comandăm înainte de toate, sugeră David, aruncând o privire spre chelnerul ce se apleca deasupra lor ameninţător.

Pentru prima dată în ochii lui Judd se citea neliniştea, dar încuviinţă din cap.

Brusc lumina slăbi în intensitate, apoi îşi reveni. David deveni încordat.

Se aşezară în jurul unui ospăţ de aperitive şi feluri principale, dar David nu se linişti până ce nu-1 văzu pe chelner ieşind şi trăgând uşile shoji[1] după el. Scurta pană de curent nu prevestise o cădere de tensiune.

— Să ştii că nu te-aş amesteca în toată chestia asta dacă nu aş fi nevoit, spuse David, limpezindu-şi vocea. Dar mâine trebuie neapărat să plec din ţară şi mi-a dispărut paşaportul.

— înţeleg, zise Judd, cercetând atent chipul lui David. într-o călătorie de afaceri sau de plăcere?

— De afaceri, cuvintele îi ţâşniră de pe buze mai tăioase decât şi-ar fi dorit.

în ochii lui Judd se distingea o nelinişte crescândă.

— Pare o chestiune presantă.

— Nu te-aş deranja dacă nu ar fi aşa.

— Nu e un deranj, David. Vreau din tot sufletul să te ajut. Mai întâi trebuie să fie întocmite nişte acte. Mâine la

[1] Uşi glisante de tip japonez, formate dintr-o ramă din lemn acoperită cu hârtie de orez.

prima oră ne întâlnim la Naţiunile Unite, dar n-ar trebui să fie vreo problemă să îţi fac rost de unul în regim de urgenţă.

— Cât o să dureze? interveni Yael, înlăturând şervetul din pânză în care se aflau beţişoarele chinezeşti.

— După ce terminăm cina, o să dau un telefon. Cred că e gata până mâine la prânz.

— Mulţumesc din suflet, domnule.

Recunoscător, David i se adresă după formula politicoasă cu care fusese deprins de mic. Pe faţa lui Judd răsări un zâmbet larg.

—Nu cred că exagerez când spun că şi tatăl tău ar fi făcut la fel pentru odraslele mele.

— Cum o mai duc Katie, Ashley şi Mark? întrebă David chiar în momentul în care intră din nou chelnerul şi puse pe masă o tavă din lemn plină ochi cu un aranjament artistic din rulouri de sushi[1] şi sashimi[2].

David muşcă dintr-un rulou California care, din punctul lui de vedere, ar fi putut la fel de bine să fie spumă izolatoare. Pofta de mâncare îi pierise cu desăvârşire. în speranţa că Judd nu va băga de seamă, se apucă să plimbe mâncarea prin farfurie cu beţişoarele pe măsură ce se cufundau într-o conversaţie lejeră despre familie, cariere, căsătorie. O măsura din ochi pe Yael care asculta cuminte în timp ce ciugulea din castron tăiţeii din grâu şi tofu

[1] Fel de mâncare specific bucătăriei japoneze. Principalul ingredient este orezul (acrit cu oţet), combinat cu diverse alte ingrediente, gătite sau în stare crudă, cel mai adesea peşte crud.

[2] Delicatesă de origine japoneză, constând în fructe de mare crude, tăiate în felii subţiri, servite alături de sos şi o garnitură de ridichi dulci.

prăjit, intervenind ici şi colo cu un comentariu dar, în cea mai mare parte a timpului, limitându-se la a fi doar un observator.

Mai târziu, Judd îl întrebă despre Stacy, ceea ce duse la un moment de tăcere încordată.

— N-am vorbit cu ea de câteva zile, spuse David, străduindu-se să-şi mascheze îngrijorarea. E un pic agitată de când Meredith s-a recăsătorit.

Dar pe Judd nu-1 puteai păcăli cu una, cu două. Remarcă de îndată stânjeneala ce umbri privirea lui David chiar şi pentru o milisecundă, înainte de a-şi recăpăta calmul.

Cuta dintre sprâncenele lui Judd se adânci.

— Aveţi necazuri, nu-i aşa, David? întrebă calm. Te cunosc ca pe propriii mei copii. E cumva bolnavă Stacy?

— Nu. E bine, rosti David, dar pe măsură ce durerea din piept se înteţea, clătină din cap şi adăugă. E în primejdie, Judd. Sunt prea multe de povestit.

Ambasadorul lăsă jos beţişoarele şi îl fixă pe David cu privirea fermă ce intimidase o mulţime de martori cu ocazia audierilor de la Congres.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu vrei să afli. Nici eu nu înţeleg prea bine.

— Pune-mă la încercare. Dacă pot să te ajut cu ceva, orice ar fi, ştii bine că nu voi ezita.

între David şi Yael avu loc un schimb de priviri. Faptul că ea se mulţumi să ridice din umeri, îi dădu ocazia să-şi urmeze instinctul.

Se uită fix în ochii nedumeriţi ai lui Judd.

— Ai auzit de o sectă religioasă numită Gnoseos?

Lăsaseră deja în urmă Santa Monica cu două sute cincizeci de mile, dar tulburarea lui Stacy încă nu se risipise. Drumul era cufundat în întuneric, presărat din loc în loc de scânteierile focurilor aprinse pe dealuri. Jeepul închiriat, marca Grand Cherokee, pătrunse grăbit pe autostrada 1-40, la adăpostul umbrei Munţilor Negri.

Hutch aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Pe bancheta din spate, Stacy stătea cuibărită în braţele mamei sale. Odată ieşiţi din vâltoarea oraşului şi rătăciţi prin vuietul autostrăzii, suspinele fetei se mai potoliseră. Stătea ghemuită alături de Meredith şi nu mai tresărea la fiecare dubiţă albă care trecea pe lângă ei.

Ce nenorocit o fi urmărit-o pe fată chiar în curtea casei sale ? se întreba Hutch.

Sau poate ţinta lor era David? Poate cineva încerca să-1 prindă, folosindu-se de fiica lui vitregă.

Avea o senzaţie bizară de dejă-vu. Trecuseră atâţia ani de când i se ceruse să-1 protejeze pe David, iar acum venise
rândul acestei copile la care ţinea ca şi când ar fi fost sânge din sângele lui.

Meredith se foi uşor pe bancheta din spate.

— Cât mai avem până la Flagstaff? şopti ea, văzând că Stacy aţipise pe umărul ei.

— Trei ore şi ceva. Vrei să facem un popas să mergi la toaleta?

— Nu încă, spuse ea şovăitor. Mai întâi să trecem de graniţa statului.

— Nu mai e mult.

Hutch se uită din nou prin retrovizoare, dar era mult prea întuneric pentru a distinge expresia de pe chipul lui Meredith. La plecarea din casa din Santa Monica, expresia era una de groază.

— Ce-ar fi să dormi puţin? Te trezesc eu când ajungem la vreun popas acceptabil din Arizona.

— Nu, mulţumesc. Mă îndoiesc că o să mai reuşesc să dorm vreodată, murmură ea.

— O să dormi, crede-mă pe mine. în locul în care vă duc, nu are cum să vă găsească cineva.

Hutch era un bărbat voinic, înalt, cu nişte umeri ca de taur. Fusese puşcaş marin, antrenat să lupte şi să apere. Părea să emane încredere, iar femeia înţelese că se poate simţi protejată. Şi totuşi nu se simţea. în noapte pândeau nenumărate pericole şi duşmanii săi nu aveau chip.

în braţe simţea înţepături de gheaţă şi atunci o strânse şi mai tare la piept pe fiica sa.

Cu ochii împăienjeniţi, Meredith urmărea farurile ce scânteiau de partea cealaltă a autostrăzii, rugându-se ca Hutch să nu se înşele şi ca nimeni să nu le găsească. Ziua debutase într-un mod deloc spectaculos, dar acum luase o cu totul altă turnură. Se simţea o altă femeie. Asemeni unei fugare încremenite de spaimă. Nu pentru propria-i persoană, ci pentru fiinţa care-i era cea mai dragă pe lume.

— O să mai încerc să dau de David, spuse ea, scotocind prin geantă în căutarea telefonului.

— Baftă multă, răspunse Hutch, accelerând ca să depăşească un camion. Din nu ştiu ce motiv, îi intră mereu mesageria vocală.

— Ar fi cazul să o verifice şi el, zise ea pe un ton uşor iritat.

— Ceva îmi spune că David face tot ce-i stă în putinţă, replică Hutch calm. O să sune el.

Când o s-o facă, îşi zise Meredith, strângând îngrijorată din buze şi deschizându-şi telefonul, ar fi bine să îmi explice şi mie de ce fiica mea e urmărită.

După ce David îşi isprăvi povestea, Judd Wanamaker slobozi un fluierat uşor. Se uita când la chipul încordat al lui David, când la cel sleit de oboseală al lui Yael, încercând să-şi pună o oarecare ordine în gânduri înainte de a curma tăcerea.

— Mi se pare o chestie ştiinţifico-fantastică. Tzadikimi, culte secrete, uzurparea lui Dumnezeu.

— Nu uita de distrugerea lumii, îi aruncă Yael o privire piezişă.

Judd oftă.

—Dacă nu erai fiul lui Bob Shepherd, ţi-aş fi râs în nas şi aş fi plecat. Dar în situaţia de faţă... Nu ştiu ce să înţeleg din toate astea, zise el fixându-1 pe David cu ochii săi cenuşii şi ageri.

— Judd, îmi dau seama că ţi se pare o nebunie, dar pericolul e cât se poate de real. Gnoseos şi îngerii întunericului există. A fost cât pe-aci să fim omorâţi astăzi, spuse David cu degetele încleştate de marginea mesei.

— Dacă nu crezi că Gnoseos încearcă să distrugă lumea, îi întrerupse Yael, de ce nu ieşi până afară să te uiţi pe stradă. Ploaia asta nu e ceva firesc. Ai mai văzut vreodată asemenea şuvoaie pe străzi? Lucrurile au luat-o razna pretutindeni. S-a creat un dezechilibru. Nu e doar pură coincidenţă.

—Poate că ar fi bine să-1 sun pe Preşedinte, o ironiză Judd.

Cuvintele lui se voiau pe jumătate o provocare, pe jumătate glumă.

David îşi scoase jurnalul din geantă.

— Poate că ar trebui să-i citeşti asta.

împinse caietul cu coperţi din piele roşie de partea opusă a mesei. Judd duse mâna la buzunar şi scoase o pereche de ochelari pentru citit. Deschise caietul fără să scoată o vorbă şi începu să-1 răsfoiască.

— E o listă de nume.

—După spusele rabinului, nu e vorba de nişte nume oarecare, spuse David. îţi aminteşti când am căzut de pe acoperiş împreună cu Crispin Mueller şi Abby Lewis? în după-amiaza aceea când am fost în moarte clinică, am trăit o experienţă mistică. I-am văzut pe purtătorii acestor nume; mi s-au adresat spunându-mi să-i ţin minte. Ei sunt oamenii despre care ţi-am vorbit, cei pe care Yael spune că încearcă să-i extermine Gnoseos. Nu

ştiu cum, dar mie mi s-au dat aceste nume. Rabinul mi-a spus că sunt numele purtate de Tzadikimi.

David întinse mâna şi trase jurnalul înapoi cu degetele încremenite pe coperţile sale.

— Numele astea se potrivesc cu cele pe care Yael şi tatăl ei le-au descifrat de pe papirusurile antice descoperite în Orientul Mijlociu.

Yael se apleca peste masă.

—Pergamentele au fost atestate. Sunt fragmente din legendara Carte a Numelor, menţionată pentru prima dată de Adam.

— Adam, partenerul Evei? zise Judd cu o tresărire.

— Uite că începi să înţelegi, îi spuse Yael cu blândeţe.

Judd se încruntă.

— Vă daţi seama ce spuneţi?

Se întoarse spre David cu o privire pătrunzătoare.

— Ce legătură are asta cu fuga ta din ţară?

— David trebuie să se întâlnească cu misticii din Safed, i-o luă Yael înainte. El ar putea deţine cheia care să ne deslușească planul sectei Gnoseos. Noi credem că David posedă anumite cunoştinţe pe care nimeni altcineva nu le mai are. Arheologii mai au mult până să pună cap la cap textul complet al Cărţii lui Adam.

îşi întoarse privirile către David şi continuă încet:

— Dacă rămâne aici, cei din Gnoseos îl vor găsi şi îl vor ucide.

îl vor găsi. îl vor ucide. Dintr-odată David îşi aruncă ochii la ceas. De ce nu-1 sunase Hutch? Sau Meredith? Sau Stacy?

îşi verifică telefonul. Avea patru apeluri pierdute.

—Mă scuzaţi o secundă, îngăimă el, citindu-şi mesajele. Vai, Doamne!

Cuvintele i se revărsară din gât sub forma unor sunete înfundate.

Yael şi Judd înlemniră.

—Cineva a vrut să o răpească pe Stacy. A reuşit să scape. Acum e împreună cu Hutch. Meredith la fel.

—Vai, David, exclamă Judd, dând scaunul la o parte şi ridicându-se consternat. Se simte bine? Nu s-au dus la poliţie?

—Hutch spune că e bine. Poliţia şi-a făcut imediat apariţia, chiar înainte de sosirea lui Hutch. Le duce la cabană.

David îşi îndreptă atenţia spre Yael şi rosti printre dinţi:

— Când ajunge acolo echipa lui Avi?

— Mâine. Spune-mi încotro se îndreaptă şi îl sun pe Avi să întreb când preconizează că vor ajunge.

îşi desfăcu picioarele şi se ridică agale, ducându-se într-unui din colţurile camerei înconjurată de paravane.

—Mâine-dimineaţă la prima oră mă prezint la Naţiunile Unite să-mi iau paşaportul, spuse David tăios. Judd, nu mă interesează dacă mă crezi, mie îmi trebuie un paşaport.

îl fixă cu privirea pe celălalt bărbat.

— îl vei avea. Nu ştiu ce să mai cred... Sunt un om credincios. Ştii prea bine. Dar...

Judd Wanamaker îl apucă de braţ.

— Cum poate fi adevărat? Mi se pare...

— Nu! strigătul lui Yael îl întrerupse. Nu se poate!

Strângea telefonul între degete şi izbucni în plâns. După
ce închise, se îndreptă înlemnită spre ei, la fel de palidă ca resturile de orez din farfurii.

— Am vorbit cu Avi. Avionul în care se afla echipa s-a prăbuşit. Ambele motoare au făcut explozie când traversau Atlanticul.

David simţi un gol în stomac.

— Motoarele avioanelor de la Israel Airlines nu explodează pur şi simplu, şopti ea răguşit. Nu fără motiv şi nu amândouă deodată.

Cu capetele plecate sub şuvoiul de apă, Yael şi David traversară Parkside şi o porniră înspre Riverside Tower. Nici urmă de vreun taxi liber, iar băltoacele ajungeau deja

până la gleznă. Vântul nemilos se năpustea asupra lor la fiecare intersecţie pe care o traversau fără să ia în seamă semnele de circulaţie, preocupaţi doar să scape din vâltoarea ce îi înconjura.

Ceilalţi trecători alergau asemeni lor, în luptă cu rafalele de vânt hotărâte să-şi bată joc de umbrelele lor. Puţinele maşini care mai circulau împroşcau apă în momentul în care roţile treceau prin bălţile tot mai mari.

David şi Yael nici nu ajunseseră la colţ când el zări firma unei florării şi a unei farmacii Duane Reade, iar apoi, la parterul unei clădiri, lumina tremurândă a unui neon purpuriu pe care se putea descifra „Ghicitor în tarot".

O apucă pe Yael de braţ.

— Am o idee, strigă el ca să acopere răpăitul ploii. Vino după mine.

Se năpustiră pe scara îngustă şi prin uşa de pe care îi fixa un ochi sângeriu. Un clopoţel din cristal le anunţă prezenţa. Camera în care nimeriră mirosea ciudat a vanilie şi usturoi. Câteva scaune pliante stăteau în jurul unei mese din mijlocul încăperii, vag luminată de un candelabru prăfuit. Ghivece cu ferigi, bambuşi norocoşi şi sansevieria cu frunze lungi şi ascuţite flancau vitrina din colţ în care străluceau câteva amulete sub lumina blândă a unor lămpi. Pe peretele opus atârna o etajeră pricăjită, chinuită sub un talmeş-balmeş de cărţi.

Atunci, draperia ornată cu fire aurii licări uşor şi se dădu în lături, iar în cameră îşi făcu apariţia o femeie în vârstă. Era mărunţică, îmbrăcată cu o fustă neagră ce-i cădea până la glezne şi o tunică roşie brodată, iar părul îi era prins într-o coadă bogată la spate. David i-ar fi dat vreo şaptezeci de ani, dar avea o piele netedă şi luminoasă, iar pe mâinile uimitor de mici nu se zărea nici o umbră de venă. Şi totuşi, cataracta ce îi înceţoşa ochii de un cafeniu şters îi trăda vârsta, la fel ca şi pleoapele, subţiri şi încreţite precum hârtia creponată.

Femeia se duse spre masa rotundă, acoperită cu o faţă mare din satin. în mijlocul acesteia se aflau o lumânare stinsă şi o cutie de chibrituri. Fără nici un fast, scoase la iveală un pachet de cărţi de tarot.

— Bine aţi venit. Nu aşteptam vizitatori într-o noapte atât de ploioasă. Căruia dintre voi vreţi să-i ghicesc?

Mie. Dacă aş fi încredinţat că îmi -poţi spune că Stacy e în siguranţă, îşi zise David îndurerat. Senzaţia de necunoaştere era un chin, dar deocamdată trebuia să lase deoparte această grijă.

— De fapt, noi am venit ca să aflăm câteva informaţii, spuse David.

Trase un scaun pentru Yael, iar apoi luă loc şi el alături de ea.

— Cărţile posedă o mulţime de informaţii, răspunse bătrâna, întinzându-i pachetul de cărţi. Vrei să le amesteci?

în loc să ia pachetul ei, David scotoci prin geantă şi scoase cartea de tarot a rabinului.

—Mă interesează mai mult ce ne poţi spune despre aceasta.

Nemulţumită, femeia puse cărţile la loc şi se aşeză pe un scaun de partea opusă a mesei. îi smulse cartea din mână nepăsătoare şi o examină o clipă înainte de a o întoarce pe cealaltă faţă.

— E o carte a Turnului. Ce mai vreţi să ştiţi?

— I-am prins. Ştiu zona asta.

James Gillis pocni din degete spre Enrique, care stătea culcat de-a curmezişul unuia dintre paturile duble din camera închiriată la motelul Lower East Side. Dintr-odată, portoricanul ţâşni de pe pat, înşfăcă de pe birou cheile de la dubiţă şi porni către uşă. Gillis vorbea în continuare la telefon în momentul în care uşa se trânti în urma lor.

— Suntem pe urmele lor, spuse Gillis, ridicându-şi gulerul pentru a se apăra de potopul de afară. Chiar în secunda asta pornim la drum.

în drum spre dubiţă, îl puse la curent pe partenerul său cu cele discutate.

— Am avut un noroc chior. Ni s-a oferit o a doua şansă. Tocmai au ieşit de la Yotsuba. Aproape de Riverside Park.

Yael îşi trase scaunul mai aproape de masă.

— Trebuie să aflăm ce semnifică imaginile de pe carte.

Ghicitoarea împinse cartea spre ea şi o privi fix în ochi.

— Cartea Turnului e o carte ce poartă mesaj de la Arca- na înaltă. Este cartea cea mai profetică dintre toate.

— în ce sens profetică? se interesă David.

Ochii femeii se opriră pe chipul lui atent.

—Prevesteşte moarte, distrugere, teamă şi sacrificiu. Cu alte cuvinte, lucrurile sunt pe cale să se schimbe.

Cu o unghie neîngrijită le făcu semn înspre personajele ce se prăvăleau din turn.

— Uite, aici ni se arată clar. O prăbuşire groaznică va conduce la descoperirea adevărului fundamental.

Se lăsă pe spate şi o pisică albă de rasă se ivi de nicăieri şi îi sări în braţe. Până în acea clipă, David nici nu o băgase de seamă.

Degetele ghicitoarei se plimbau prin blana animalului şi rosti:

— Kabuki, ai venit să-i inspectezi pe vizitatori.

David se foi pe scaun.

— Altceva nu mai spune?

— Cât timp aveţi la dispoziţie? spuse ea, cu un zâmbet fals.

Pisica îi sări din poală în momentul în care femeia se ridică şi se îndreptă agale spre etajera cu cărţi. Aruncă o privire printre ele, apoi scoase un volum gros şi se întoarse la masă.

Degetele sale abile găsiră imediat pagina dorită.

—Uite aici, începu ea să citească, mijind şi apropiindu-şi cartea de ochii înceţoşaţi. Cartea Turnului se găseşte sub stăpânirea planetei războinice Marte, ceea ce o transformă într-o carte prevestitoare de război.

Buzele i se rotunjiră la rostirea ultimului cuvânt. Apoi continuă să citească din carte.

— Un război între structurile ridicate din minciuni. Şi o străfulgerare orbitoare de adevăr, spuse ea, indicând fulgerul ce se abătea asupra turnului de pe carte.

Puse cartea pe masă şi rămase cu privirile aţintite asupra celor doi.

—Când cineva alege această carte, îl avertizez să se aştepte la o descoperire şocantă. Ceva suficient de puternic pentru a detrona un rege sau să zguduie un sistem bine împământenit de credinţe.

Un sistem bine împământenit de credinţe. David simţea cum sashimi-ul abia mâncat i se frământă prin stomac. Crezi că lumea civilizată înseamnă un sistem bine împământenit de credinţe?

Nu cumva să te laşi păcălit de chestiile astea paranormale, îşi spuse David. Un trăsnet se năpusti asupra pământului atunci când femeia reluă cuvântul. Camera micuţă se afundă în întuneric, lăsându-i pe David şi Yael cu respiraţia tăiată până ce ghicitoarea luă un chibrit şi aprinse lumânarea groasă din mijlocul mesei.

— Aşa e mai bine, rosti ea liniştită, iar dinspre flacăra lumânării se răspândi un parfum de vanilie.

David privi în jur, aşteptând cu nerăbdare revenirea curentului electric. Dar acest lucru nu se întâmplă.

Alături de el, chipul lui Yael strălucea fantomatic şi încordat sub pâlpâirile lumânării. Dar glasul îi era puternic şi schimbă imediat direcţia în care se îndrepta discuţia.

— în carte se pomeneşte despre vreo legătură între tarot şi misticismul iudaic?

— Desigur. Cabala, încuviinţă femeia în întuneric. Unele izvoare spun că ar fi înrudite, alte spun exact opusul. în mod cert, există o mulţime de similitudini.

împinse cartea înspre David.

— Nu se dă curentul prea curând. Ţie o să-ţi fie mai uşor să citeşti la lumina lumânării.

— Ştim deja despre legătura numerică dintre cărţi şi alfabetul ebraic, îi spuse David, dând paginile ilustrate pentru a ajunge la index. Douăzeci şi două de cărţi în Arcana Mare, douăzeci şi două de litere în alfabet.

Simţi pisica strecurându-i-se printre picioare şi mângâindu-se cu spatele de ele.

— Să-i dăm drumul, spuse el.

întorcându-se la paginile de mijloc, începu să citească cu voce tare:

— Cărţile de tarot reflectă Copacul Vieţii din concepţia cabalistă. Aşa cum în Cabală există zece sefiroţi, în Arcana Mică din tarot există câte zece cărţi numerotate din fiecare suită. Mai este şi o altă legătură extraordinară — cele patru lumi mistice în care există Copacul Vieţii — pământul, aerul, apa şi focul — sunt reflectate în cele patru suite din tarot — suita de bâte, de cupe, de spade şi de monede.

David ridică ochii şi văzu flacăra lumânării pâlpâind în irisurile femeii care zâmbea.

—Dacă doriţi să găsiţi şi mai multe legături, sunt sigură că la Librăria Publică din New York există nenumărate grafice, zise ea. Pe de altă parte, continuă ea, pufnind uşor, o să daţi peste o grămadă de cărţi care pretind că tarotul nu are nimic de-a face cu Cabala. Şi că Templierii l-ar fi preluat de la sarazini.

îşi lăsă capul într-o parte.

— Şi pe deasupra, mai există şi un grup influent care insistă asupra faptului că primul pachet de tarot din lume a fost introdus pe la mijlocul secolului al XV-lea de către Gnostici.

David simţi un fior pe şira spinării, curentându-1.

— Serios? spuse el şi luă cartea Turnului în mână. Observi la ea vreun lucru care ar fi putut fi important pentru Cabală sau pentru Gnostici?

Ghicitoarea pufni din nou.

—Bineînţeles. Nu ai cum să-1 omiţi.

Femeia îi aruncă un zâmbet plin de condescendenţă în momentul în care luă cartea şi o întoarse, apropiind-o de flacăra lumânării.

—Uite-1. Uroborosul dublu.

— E un cuvânt grecesc, nu? spuse Yael, cu privirile aţintite asupra celor doi şerpi, fiecare muşcându-1 de coadă pe celălalt şi cu trupurile încolăcite sub forma unui opt.

—într-adevăr. înseamnă „cel ce îşi mănâncă coada". în concepţia Gnosticilor, un şarpe fără aripi care îşi înghite propria coadă simbolizează soarele sau lumea. Dar un şarpe dublu, aşa cum ne este înfăţişat aici, poartă numele
de Marele Şarpe al Lumii, simbolul gnostic pentru ciclul etern al morţii şi al renaşterii.

—Moarte şi renaştere. Distrugere şi regenerare, murmură Yael, în vreme ce David se simţea cuprins de greaţă atât de la tempura[1] cât şi de la aerul îmbâcsit de parfum de vanilie.

Yael se lăsă spre el şi şopti:

—Este exact ce intenţionează Gnoseos să realizeze la scară mondială. Prin uciderea acestor Tzadikimi. Acum începi să mă crezi şi pe mine?

Brusc, urgia de afară păru să se înteţească. Grindina se izbea de uşă asemeni unor gloanţe.

Gânditori, nici unul dintre ei nu băgă de seamă paşii ce se strecurau pe scara din dosul prăvăliei.

David nu reuşea să priceapă din ce motiv rabinul ascunsese cartea de tarot alături de nestemata înaltului Preot şi de celelalte obiecte din seif.

Bătrâna ghicitoare fu cea dintâi care rupse tăcerea. îi înapoie cartea lui David, cercetându-i chipul prin întune-ricul din încăpere.

—Ai atâtea nelămuriri. Poate că răspunsul lor se gă-seşte în cărţi.

Cu faţa luminată de un zâmbet optimist, ea întinse pachetul de cărţi spre Yael.

— Haide, scumpo. Amestecă-le. O să-ţi ghicesc în ele.

Yael clătină din cap şi ţâşni de pe scaun chiar în secunda
în care David sesiză ceva mişcându-se în spatele draperiei

[1] Fel de mâncare specific japonez, constând în legume sau fructe de mare învelite într-un aluat şi prăjite în ulei încins.

înzorzonate. Nu era pisica, ci o siluetă masivă cu păr spălăcit.

Simţi străfulgerarea unei teribile primejdii.

— Fugi! zbieră el, împingând-o pe Yael înspre uşă.

Femeia reuşi să o deschidă chiar în clipa în care doi bărbaţi dădură buzna în cameră.

Blondul o izbi pe bătrână de un perete. Un hispanic voinic îşi ridică arma. Din gura puştii ţâşni o flacără, iar glonţul îi şuieră lui David pe la ureche, dar el ieşise deja afară şi alerga pe scări în spatele lui Yael. Se năpustiră într-o beznă desăvârşită, urmăriţi de ţipetele ghicitoarei.

Oraşul era negru, în întregime negru, inundat şi pustiu şi împresurat de trăsnete.

Slavă Domnului că e întuneric, îşi zise David, apucând-o pe Yael de mână şi o porniră într-o goană orbească, potic- nindu-se prin bǎltoace adânci ca nişte capcane.

— Pe aici!

Din spate, lipăitul paşilor părea tot mai aproape. Brusc, Yael coti la stânga, trăgându-1 şi pe David după ea. Se pitiră în spatele scărilor unei clădiri din gresie cafenie. Ghemuiţi în apa ce le ajungea până la genunchi,

încercau să nu se dea de gol gâfâind prea tare. Stomacul lui David era frământat de spaimă, aşa cum stăteau ascunşi în întunericul opac, ca doi şobolani într-un şanţ. îşi duse mâna în buzunar să verifice dacă nu cumva pierduse pietrele.

Pe deasupra capetelor lor, la nivelul străzii, răsunară paşi grei, iar pantofi invizibili împroşcară cu apă în ochii lui Yael şi ai lui David.

împietriţi de spaimă, îşi ţineau respiraţia şi aşteptau. Aşteptau...

Trecu un minut până să îndrăznească să expire şi să se strecoare din ascunziş. Traversară strada în goană şi se lipiră de clădirile de pe trotuarul opus, plini de recunoştinţă pentru perdeaua de întuneric ce le uşură drumul până la hotel.

— Cum ne-au găsit? îndrăzni în cele din urmă să şoptească Yael odată intraţi la Riverside Tower.

— Poate că nu ştim chiar totul despre ei. E posibil să fi împânzit întreg oraşul.

Prudent, David bâjbâia prin bezna de pe coridor până ce nimeri suprafaţa dorită a unei uşi de serviciu.

— Bine că nu stăm la ultimul etaj, bombăni el în timp ce orbecăiau pe scări unul în spatele celuilalt.

Paşi care coboară. Nu se liniştiră decât în secunda în care răsuna glasul blând şi vioi al unei femei ce se adresa unui copil plângăcios.

Se lipiră de perete, lăsându-i pe cei doi să treacă şi îşi continuară urcuşul în tăcere.

Când ajunseră la etajul următor, geanta îmbibată de apă a lui David părea de o sută de ori mai grea. Avea impresia că poartă pe umeri povara lumii întregi.

Iar dacă toate câte aflase azi erau adevărate, aşa şi era.

Dillon stătea cu ochii aţintiţi într-o beznă atât de adâncă încât nici nu-şi dădea seama dacă se uită la cer sau la ocean. Majoritatea celorlalţi pasageri aţipiseră în

lumina vagă din avion, dar el era cât se poate de treaz. Şi avea nevoie de un whisky dublu.

La ultima întâlnire cu episcopul Ellsworth, merseseră la o conferinţă la Roma, programată să aibă loc chiar în săptămâna Paştelui. Episcopul îl căutase şi îi dedicase câteva minute pentru a-i lăuda ultima carte. Dar Ellsworth vorbise şi mai mult timp despre proiectul pe care îl demarase în cadrul diocezei sale — o dimineaţă de sâmbătă cu mic dejun şi lecturarea Bibliei pentru băieţii neglijaţi.

Dillon strânse din ochi şi se lăsă pe speteaza scaunului, amintindu-şi de inelul cu rubin roşu pe care Ellsworth îl purta în acea dimineaţă, cum strălucea în lumina soarelui ce scălda piazza, în timp ce el gesticula frenetic.

La momentul respectiv, Dillon nu ştia absolut nimic despre povestea acelei nestemate. Ani întregi aveau să treacă până să-i descopere adevărata importanţă. Iar în momentul în care David i-a arătat una identică, a ştiut ce are de făcut. Primul pas a fost acela de a-şi convinge prietenul să meargă în Brooklyn.

Acum totul începea să capete o logică.

Căută înlăuntrul său ceva ce reprimase cu mult timp în urmă, mânia care îl frământase încă de când era copil sărac şi trăia în Boston, furia rece pe care o resimţise atunci când tatăl său îl bătuse cu cureaua, iar propria sa mamă îl lăsase singur. Simţea nevoia să reînvie acea mânie. Să o folosească.

Era pregătit să folosească orice mijloace pentru a încheia această bătălie.

FLAGSTAFF, ARIZONA

A DOUA ZI

Hutch puse oala pe plită şi aprinse focul. Ii făcea plăcere să-şi prepare cafeaua în modul tradiţional, şi de fiecare dată adăuga câteva linguri în plus de cafea, indiferent ce cantitate de apă ar fi pus la fiert.

In timp ce de pe raftul din colţ televizorul aducea veşti proaste, el sparse câteva ouă într-o tigaie şi aruncă pe deasupra câteva felii de şuncă. Dar mintea nu-i stătea la mâncare. Ci la cei doi oaspeţi care împărţeau dormitorul din fundul cabanei.

în toiul nopţii, o purtase pe braţe pe Stacy până îm cameră şi îi spusese lui Meredith să nu ezite să-1 cheme,\ indiferent de oră, dacă aveau nevoie de el. O auzise pe fată ţipând de câteva ori în somn, urmată imediat de glasul liniştitor al mamei sale. Era aproape miezul zilei şi de două ore din camera oaspeţilor nu răzbătuse nici un sunet.

îşi închipuise că David o să ia legătura cu el chiar din zori de zi, dar acesta nu sunase. Toată dimineaţa, Hutch încercase să-1 sune dar nu reuşise să-1 prindă, iar acum CNN-ul îi explica şi motivul.

„ ...cele cinci cartiere şi alte zone din New Jersey au rămas astăzi fără electricitate din cauza unei furtuni fără precedent care, noaptea trecută, s-a soldat cu căderi masive de apă pe întreaga Coastă de Est. Trăsnetele au lovit centrala electrică provocând un haos asemănător cu cel din august 2003 şi căderea reţelei de electricitate. De asemenea, furtuna a afectat reţelele mobile de telecomunicaţii, iar autorităţile ne informează că şi după restabilirea reţelelor de electricitate va mai dura săptămâni până ce apa va fi scoasă din sistemul subteran de transport..."

Vocea de la televizor zumzăia în continuare în timp ce Hutch răsturnă ouăle pe o farfurie. Până când David nu va reuşi să plece din New York, nu-i rămâne altceva de făcut decât să aştepte, să le apere pe Stacy şi pe Meredith şi să o împiedice pe aceasta din urmă să înspăimânte copilul mai mult decât era deja.

— Miroase a fum.

Hutch se întoarse la auzul vocii lui Stacy. Fata stătea în uşa bucătăriei, cu părul ciufulit şi ochii încă roşii de

atâta plâns. Era îmbrăcată tot cu pantalonii cenuşii de trening şi tricoul pe care le purtase pe drum.

— Sunt departe incendiile, scumpo. E doar fum adus de vânt. Ce vrei să mănânci? Ouă? Sau îţi plac cerealele?

—Vreau să vorbesc cu David, spuse fata cu voce tremurândă.

Şi eu, îşi zise Hutch în sinea lui.

— Ieri, când mi-a spus să vin după tine, era în Brooklyn. Aseară, New Yorkul a fost lovit de o furtună teribilă.

Hutch îi făcu semn înspre televizorul pe ecranul căruia se perindau imagini cu locuitorii care se zbăteau să traverseze străzile inundate.

—Nu mai au curent electric şi nici reţelele de comunicaţii nu mai funcţionează. Trebuie să avem răbdare şi să aşteptăm ca David să ia legătura cu noi.

-— Nu înţeleg ce se petrece, rosti Stacy cu o voce firavă şi cu ochii umbriţi din nou de teamă. Ceva mai încolo sunt incendii, iar New Yorkul e acoperit de ape. Ce curios!

Stacy se duse la fereastră şi rămase cu privirile aţintite la fumul ce se ridica la orizont dintr-o văpaie galben-ro- şiatică. Se întoarse spre Hutch cu ochii înlăcrimaţi.

—Hutch, mă tot gândesc la bietele animale prinse în incendiu. Oare reuşesc vreunele să scape?

Hutch tuşi uşor pentru a-şi limpezi glasul.

— Câteodată reuşesc.

— Dar cum rămâne cu dăţile când nu reuşesc? spuse ea şi tăcu o clipă. Nu pricep de ce Dumnezeu permite asemenea lucruri.

Dacă priveai în acei ochi căprui era ca şi când ai fi privit într-un lac al durerii. Pe faţa ei tânără şi nevinovată se citea un chin nemărginit. Şi-ar fi dorit să-i poată oferi un răspuns.

—Nu ştiu despre Dumnezeu atâtea lucruri câte s-ar cuveni, rosti Hutch în cele din urmă. Dar te asigur că sunt

specialist în gătitul ouălor. Cum le doriţi, domnişoară, jumări, ochiuri sau fierte?

Stacy înghiţi nodul care i se pusese în gât şi se şterse la ochi cu dosul palmei.

— Jumări.

Se întoarse la loc spre vâlvătaia din depărtare.

— Cât timp crezi că va dura până vor reuşi să stingă focul?

NEW YORK

Ca să ajungă la biroul lui Judd Wanamaker, David pierduse nu mai puţin de două ore, croindu-şi loc prin îmbulzeala de pe străzi. Toată populaţia oraşului părea să se fi adunat pe trotuare, înghesuită în jurul radiourilor, căutând disperată hrană sau un bancomat funcţional, dar în special încercând să afle când va reveni energia electrică şi totul va intra în normalitate.

David se strecură printre oameni, uitându-se precaut la toţi cei din jur, cu simţurile în alertă până când pătrunse în sfera protectoare a clădirii ONU pe care o găsi cufundată în întuneric şi cu toate intrările blocate.

Stătea afară, blestemându-şi mobilul nefolositor. Situaţia era cu atât mai dificilă cu cât nici telefoanele de la hotel nu funcţionau. în zadar se chinuise să dea de Hutch sau de Judd.

Prizonier al disperării şi furiei, lui David nu îi mai rămânea decât să spere că Stacy se află în siguranţă împreună
cu Hutch. Cu inima strânsă, nu se putea abţine să nu se întrebe dacă o va mai revedea vreodată.

Tot ce putea face era să se întoarcă la hotel. Şi totuşi, nu făcu mulţi paşi când ochii îi căzură pe produsele de patiserie ce împodobeau vitrina unei brutării. în magazinul ticsit de lume nu pătrundea decât lumina naturală.

— Toate sunt de ieri, îl anunţă vânzătorul în momentul în care se apropie de tejghea. Totul e la reducere, trei la

preţ de una. Când se termină, o şterg şi eu acasă. Până nu se dă curentul electric, nu am cum să mai coc ceva.

David cumpără şase brioşe, câteva felii de biscotti[1] şi o sticlă de doi litri cu coca-cola, şi se avântă înapoi pe străzile ude. Deşi în cursul nopţii apa se mai împrăştiase, traficul continua să fie bizar de răzleţ. în drum spre hotel, privea bănuitor în jur, mirându-se cum de îi găsiseră atacatorii cu o seară înainte.

în New York există probabil mii de ghicitori în tarot şi atunci cum ştiuseră îngerii întunericului locul exact în care se aflau? Fusese o simplă inspiraţie de moment.

Doar dacă nu cumva am fost urmăriţi încă de la restaurant. Sau chiar din restaurant. Dacă îngerii întunericului îi zăriseră luând masa alături de Judd Wanamaker, înseamnă că acesta ar putea fi în pericol.

Şi nu avea cum să-1 avertizeze, după cum nu avea cum să-i avertizeze nici pe acei Tzadikimi rămaşi în viaţă de primejdia care plutea în jurul lor. Nu putea nici măcar să aibă certitudinea că îi ştie pe toţi, sau dacă nu cumva unele nume erau încă ascunse în mintea sa.

[1] In limba italiană, se referă la orice tip de fursecuri. Dar, în America de Nord, biscotti reprezintă doar fursecurile crocante, în general cu nuci şi aromă de anason.

Pentru întâia dată simţi imboldul de a pleca spre Safed. Unica sa armă împotriva grupării Gnoseos erau numele din minte şi din jurnal. Nu se bucura nici de cunoştinţele sau de legăturile lui Yael, nici de înţelepciunea rabinului ben Moshe. Singurul său atu erau ecourile unei experienţe ce sfida logica. Dacă oraşul Safed era într-atât de sacru şi de mistic pe cât pretindea Yael, poate că va reuşi să elibereze vocile acelor suflete care îl imploraseră să-şi amintească de ele.

Iuţi pasul. Era fericit pentru ocazia de a merge pe jos, de a-şi relaxa muşchii, de a-şi limpezi mintea. Cu cinci zile în urmă îl bătuse pe Tom la squash, dar de atunci părea să fi trecut o veşnicie. Nu-i venea să creadă ce

turnură bizară luase viaţa sa într-un răstimp atât de scurt.

Acum era un fugar, ascuns într-o cameră încinsă de hotel, rupt de restul lumii şi pradă nebuniei. Camera îi părea din ce în ce mai neîncăpătoare şi totuşi Yael nu se lamentase câtuşi de puţin. In dimineaţa acelei zile, nu se împotrivise deloc să rămână în hotel în timp ce el avea să se aventureze pe străzi pentru a-şi face rost de paşaport. In locul ei, Meredith şi-ar fi pierdut minţile şi ar fi început să se vaite că suferă de claustrofobie.

Probabil că Hutch nu are o clipă de linişte, îşi zise David, pornind-o pe scări după ce le verifică atent. în cazul în care ele sunt cu el.

Trebuie să fie cu el.

împietri la auzul glasurilor ce răsunau din spatele uşii. Se lipi cu urechea de uşă, auzi vocea unui bărbat şi vârî cârdul în yală. Se năpusti înăuntru şi se trezi faţă în faţă cu ţeava unui pistol.

VILA CASA DELLA FALCONARA, SICILIA

Majordomul prim-ministrului pătrunse pe terasa pe care DiStefano şi soţia sa, îmbrăcaţi în halate din mătase, leneveau în faţa micului dejun obişnuit, compus din pră- jiturele şi cafea espresso.

—Scusi, Signore e Signora, rosti majordomul pe un ton umil şi făcu o mică plecăciune în faţa prim-ministrului. Un tânăr din sat imploră să vă vorbească. E deosebit de stăruitor. Spune că pe când Domnia Voastră era în armată, mama lui a fost bucătăreasă aici. Mi-o aduc aminte. E ferm convins că dumneavoastră sunteţi singurul care îl poate ajuta.

DiStefano îşi împături ziarul pe care îl aşeză în dreptul farfuriei, în vreme ce soţia sa îşi sorbea cafeaua.

—Condu-1 înăuntru, Carlo, spuse apoi, ridicând din umeri.

Mărio Bonfiglio dădu buzna pe terasă, cu o expresie tulburată întipărită pe chipu-i negricios. Muşchii de pe trupul

său trudit semănau cu nişte mănunchiuri de funii încordate, amintindu-i lui DiStefano de imaginea unei pume gata să se năpustească asupra prăzii.

— Mi dispiace. îmi cer scuze, Eccellenza. Nu aş apela la dumneavoastră dacă nu aş fi deznădăjduit. Poliţia se face că nu ştie nimic. Nu face nimic. Eu şi familia logodnicei mele trecem prin chinuri groaznice.

înghiţi adânc şi continuă, asudând de emoţie sub privirile tăioase ale prim-ministrului şi sub analiza distantă a soţiei acestuia.

— Logodnica ta? îl îmboldi prim-ministrul.

— Si, Irina mea, dragostea şi sufletul meu. Trebuia să ne căsătorim săptămâna trecută. Dar ea a dispărut. Tatăl ei a trimis-o să ducă ceva la poştă şi nu s-a mai întors. Signore, am căutat pretutindeni, pe la ferme, pe câmpuri... Poliţiştii ridică din umeri şi nu fac nimic. îşi bat joc de mine, spu- nându-mi că a fugit cu un alt bărbat. Eu ştiu că nu e adevărat. Eu şi Irina mea ne eram juraţi unul altuia. De-abia aşteptam să ne căsătorim şi să întemeiem o familie.

— Şi ce îţi închipui că pot face eu, iar poliţia nu? îi spuse primul-ministru, privindu-1 întrebător.

—Aţi putea da ordin poliţiştilor să înceapă ancheta, Eccellenza, şi să dea de ştire şi prin oraşele învecinate. Trei săptămâni au trecut de la dispariţia ei şi am pierdut deja timp preţios. Vă implor! Dacă dumneavoastră le daţi ordin, or să ne ajute să o căutăm.

întinse braţele implorator către soţia prim-ministrului care puse ceaşca deoparte.

—Signora, ştiţi ce înseamnă să iubeşti. E un sentiment pe cât de înălţător, pe atât de chinuitor. Trebuie să îmi găsesc iubita. Ceva groaznic i s-a întâmplat, altfel nu m-ar părăsi niciodată.

Mărio cercetă chipul femeii în căutarea unei expresii de milă sau compasiune. Dar tot ce văzu, fu răceala ochilor ei de un albastru metalic şi părul blond ridicat în vârful capului. Aceasta dădu şervetul la o parte şi se

ridică, arun- cându-i un zâmbet la fel de tăios ca lama unui brici.

—Vai, tinere, dar uneori dragostea e nestatornică. Şi alteori se stinge. Poate că Irina dumitale nu doreşte să fie găsită.

Chipul lui Mărio fu străfulgerat de mânie. în ochi i se aprinseră flăcări asemeni a două obsidiane, dar se abţinu să-i răspundă necuviincios.

în momentul în care Flora Dondi îl ocoli şi intră în casă, tânărul îşi îndreptă privirile către soţul ei.

—Niciodată, murmură el. Niciodată Irina mea nu m-ar părăsi de bunăvoie.

—îmi pare rău pentru tine.

Premierul se aplecă puţin, iar Mărio simţi o uşurare fără margini să vadă îngrijorarea întipărită pe chipul său mândru.

—Dacă eşti amabil să notezi pe o hârtie numele tău, al logodnicei şi al tatălui ei şi data la care a dispărut, o să cer poliţiei să facă o anchetă completă, şi nici o podgorie sau sat nu vor rămâne necercetate.

DiStefano îi întinse un stilou şi îi ceru majordomului să aducă o foaie de hârtie.

—Ai făcut bine venind la mine, tinere, spuse el, după ce Mărio notă toate informaţiile şi împinse foaia recunoscător de partea opusă a mesei.

DiStefano se ridică şi îi întinse mâna. Mărio strânse fericit palma grăsuţă a binefăcătorului său. Era din nou optimist şi îi mulţumi în gând Fecioarei Maria că i-a dat curajul de a veni până acolo.

— Fiţi binecuvântat, Signore. Fiţi binecuvântat.

Fu cât pe-aci să răstoarne un scaun în momentul în care o zbughi de pe terasă înspre majordomul care îl conduse spre ieşire.

DiStefano ridică hârtia şi privi cu atenţie la cuvintele scrise cu litere apăsate. O clipă mai târziu, scoase din buzunarul halatului o brichetă ornată cu o monogramă din argint. Ochii îi căzură asupra uroborosului dublu

gravat pe ea înainte de a transforma în scrum speranţele lui Mărio Bonfiglio.
David prinse ţeava armei între degete, în încercarea de a o da la o parte. Dar celălalt bărbat o strângea ca într-un cleşte în ciuda staturii sale mărunte. înainte ca acesta să apuce să apese pe trăgaci, David îl izbi cu umărul în pieptul lat, reuşind să-1 dezechilibreze. Se prăbuşiră unul peste altul, fiecare zbătându-se să apuce arma, în vreme ce punga cu produse de patiserie zbură cât colo, iar geanta îl pocni pe David în spate.

— Lo, Avi! strigă Yael în ebraică. Nu trage! E David.

Pumnul lui David se opri în aer la auzul acelor cuvinte. Avi. Valul de adrenalină care îl cuprinsese la vederea armei începu să scadă, dar inima încă îi bătea nebuneşte.

La dracu'. îşi descleştă degetele de pe armă şi sări în picioare. Adversarul său se ridică şi el, încruntat.

—Aşa mă întâmpinaţi? întrebă David fără să-1 scape din ochi pe israelianul scund şi cu păr sârmos din faţa sa.

—în meseria mea, e singurul mod în care poţi supravieţui, îi răspunse bărbatul într-o engleză cumpătată şi cu accent pronunţat.

Yael încuie uşa şi ridică punga cu mâncare.

— Dacă v-aţi potolit, putem să-1 punem şi pe David la curent cu ceea ce mi-ai spus.

Avi îi întinse mâna.

— Te descurci binişor.

Israelianul avea un păr roşcat, perciuni şi ochii cei mai negri pe care îi văzuse David vreodată. Era ceva aspru în postura şi în trăsăturile sale de evreu Ashkenazim, o expresie de încredere şi forţă.

— Instinctul de autoapărare e cel mai bun profesor, replică David.

— Ţi-ai făcut rost de paşaport? se interesă Yael.

David clătină din cap.

—Nici n-am apucat să mă întâlnesc cu Judd Wanamaker. Toată clădirea ONU e blocată. încă nu s-a restabilit curentul pe nicăieri.

— Am observat.

îşi şterse stropii de sudoare care i se prelingeau pe faţă. în cameră erau cel puţin 26 de grade.

— Avem şi nişte veşti bune, David. Ţi-a făcut rost Avi de un paşaport. Mi-e imposibil să înţeleg cum reuşeşte să se descurce, adăuga ea, zâmbind firav către celălalt bărbat, dar o face mereu.

Admiraţia cu care rostise aceste cuvinte nu trecu neobservată de către David, iritându-1 din motive inexplicabile chiar şi pentru el. Indiscutabil, paşaportul pe care i-1 înmână israelianul era impecabil. Nu se observa nici o diferenţă faţă de cel care îi dispăruse din propriul dormitor.

— Semnează-1.

Ia te uită ce aere îşi dă, îşi zise David în momentul în care Avi îi întinse un stilou de pe masă.

—Tot ce mai lipseşte acum e să se redeschidă cursele pe JFK, spuse Yael.

—Şi să funcţioneze iarăşi nenorocitele astea de telefoane mobile, adăugă David şi îşi îndesă noul paşaport în geantă. Ce-a de-a doua echipă a ajuns la fiica mea? i se adresă el lui Avi.

Israelianul se aşeză pe singurul scaun din încăpere, lângă masa pe care îşi pusese pistolul.

—Nu încă. Ar trebui să ajungă la Flagstaff mâine-dimineaţă. Ultima dată când am luat legătura cu ei, mi-au spus că şi aeroportul din Newark e închis — se pare că reţeaua electrică a căzut mai întâi în New Jersey, aşa că au fost nevoiţi să o ia pe o rută ocolitoare, de la Tel Aviv la Londra şi apoi până la Phoenix. Călătoria va dura cel puţin douăzeci şi una de ore.

David simţi cum i se strânge inima de frustrare.

—Şi pe urmă mai au de mers cu maşina şi până la Flagstaff?

— Yael ne-a dat de înţeles că persoana trimisă de tine e cât se poate de bine pregătită.

— E excelent pregătită.

Cu toate acestea, David nu putea să nu se întrebe dacă Hutch va reuşi să se ferească de o trupă întreagă de îngeri ai întunericului. Ei nu ştiu unde se află Stacy, îşi spuse în gând. Dar la fel de bine, nu se aşteptase ca ei să ştie unde se aflau el şi Yael. Se învârti prin camera înăbuşitoare, simţind că o să-i explodeze sângele în vene.

— David.

Yael părea să-i ghicească gândurile şi îl atinse uşor pe braţ.

— în acest moment, treaba ta şi a noastră este să definitivezi numele din jurnal. Noi nu avem toate numele. Din Cartea lui Adam lipsesc încă o mulţime de fragmente, îngropate pe undeva prin peşteri şi deşerturi. Dar dacă numele acelea sunt închise în mintea ta, atunci le putem scoate la lumină.

—E singura cale de a învinge secta Gnoseos, adăugă Avi, privindu-1 cu ochii săi negri şi sfredelitori ca un laser. Trebuie să apărăm cât mai mulţi Tzadikimi cu putinţă. Şi numai tu ne poţi spune cine sunt aceştia.

David rămase cu privirile pironite în podea. Nu-şi dorea nimic altceva decât să plece din New York şi să ajungă la Stacy. Picături de sudoare i se prelingeau de-a lungul obrajilor, şi nu era din cauza căldurii sufocante din cameră.

Yael continuă cu blândeţe, ca şi când i-ar fi intuit dilema.

— Odată ajuns la Safed, misticii te pot ajuta să-ţi reaminteşti totul. încearcă se te concentrezi. E calea cea mai bună de a o ajuta pe Stacy. Sfârşitul lumii nu a sosit încă, aşa că trebuie să crezi că fiica ta nu a păţit nimic.

Se lăsă un scurt moment de tăcere, curmată de Avi care apucă punga cu mâncare şi foşni prin ea, scoţând în

cele din urmă o bucată de brioşă cu afine. Şi-o îndesă în gură şi trecu punga mai departe, la Yael.

— Şi Percy Gaspard? întrebă David, coborându-şi privirile spre Avi. Aţi aflat ceva despre el?

— Foarte puţine, deocamdată. Am găsit un singur bărbat cu acest nume, născut la Montreal în 1939. Asta e tot ce au reuşit să descopere sursele noastre înainte de pana de
curent. E posibil ca până acum să fi aflat mai multe. Eu o să plec cu maşina până în Pennsylvania, sau oricât de departe e nevoie ca să dau de lumea civilizată, sau cu alte cuvinte de un oraş în care să funcţioneze centralele de telefonie mobilă. O să avem şi mai multe de făcut dacă reuşesc să iau legătura cu colegii mei.

—în cazul acesta, ar trebui să porneşti la drum, îi sugeră Yael.

Avi încuviinţă şi se ridică de pe scaun.

— încă ceva, spuse Avi, îndreptându-se spre David, o să iau şi pietrele cu mine.

— De ce? întrebă David.

—Vor fi mai în siguranţă la mine, chiar dacă voi doi ajungeţi în Israel înaintea mea. Sunt vitale pentru poporul evreu şi de prea mult timp am fost privaţi de ele, spuse el şi se întoarse către Yael. Nu i-ai spus că bănuim că Cercul Elitelor din Gnoseos a pus deja mâna pe câteva pietre?

Reveni apoi la David.

— Nimic nu-i va împiedica să le obţină. Au umblat după pietre la fel de mult ca şi după nume, din cauza puterii lor native de a răsturna balanţa.

Gândurile lui David se întoarseră cu ani în urmă la Crispin care, cu agatul în palmă, le promisese lui şi lui Abby că nu vor cădea. Cum de ştia Crispin că piatra era magică? Şi cum naiba reuşise să pună mâna pe ea?

— Mai explică-mi, te rog, ultima parte, i-o reteză David scurt. Chestia cu răsturnarea balanţei.

Avi îşi dezlipi cămaşa kaki transpirată de pe piept.

— înţelepţii vorbeau despre puterile mistice ale pietrelor. Fiecare nestemată din pieptarul înaltului Preot poartă
numele unuia dintre cele douăsprezece triburi, iar culoarea sa este identică cu cea a steagului înălţat în faţa taberei respectivului trib. înaltul Preot îşi punea pieptarul ori de câte ori intra în altar. Şi ştii din ce motiv?

Avi răspunse la propria-i întrebare înainte ca David să îndrăznească măcar să-şi exprime vreo bănuială.

— Pentru că reprezenta poporul evreu şi îi amintea lui Dumnezeu de cele douăsprezece triburi, cerându-I îndurare. Şi asta nu e tot, adăugă Avi.

— Ştii cum funcţionează tăbliţa Ouija? interveni Yael.

David încuviinţă, iar ea îşi continuă şirul vorbelor.

—Pieptarul înaltului Preot e tăbliţa Ouija a vechiului Israel, o modalitate de comunicare cu Dumnezeu. Atunci când poporul evreu se bucura de milostenia Domnului, pietrele căpătau o strălucire puternică. Iar când Israelul se afla în război şi pietrele luceau, era semn de victorie.

— O să-ţi dau un exemplu, spuse Avi şi îşi ridică arma. Yael a pomenit de tăbliţa Ouija. Iată cum se petreceau lucrurile în vremurile biblice. Oamenii îi aduceau înaltului Preot o serie de întrebări pe care să i le adreseze lui Dumnezeu. Odată ce Aaron le rostea cu glas tare, se uita la piatra de pe pieptar şi reflecta la numele Domnului, în acest timp, literele de pe pietre începeau să strălucească şi-i ofereau răspunsul lui Dumnezeu.

David împietri. îi veni în minte clipa în care găsise piatra, după topirea zăpezii. Răspândea o lumină atât de puternică încât nu o puteai privi. La momentul respectiv îşi închipuise că era o simplă reflexie de la soare. Acum, odată ce glasul lui Avi se stinse, David scoate ambele pietre din buzunar şi le examină cu atenţie.

Un agat şi un chihlimbar. Naphtali şi Levi. Păreau nişte banale pietre. Nu străluceau, şi totuşi, ce-ar fi dacă...

— O să le duc eu înapoi, spuse David, strângând degetele şi privindu-1 pe Avi fix în ochi.

— Ba nu, rosti israelianul.

Dar David îl întrerupse:

— Dacă tot e vorba de întâmplări mistice, cred că eu am ceva mai multă experienţă decât tine. Eu am găsit această piatră şi, dacă ne luăm după tot ce aţi spus, nu a fost o pură întâmplare. Ca să nu mai spunem că rabinul ben Moshe mi le-a încredinţat mie chiar înainte de a fi ucis.

—Cred că are dreptate, Avi, interveni Yael. A găsit piatra Naphtali imediat după accidentul care i-a provocat viziunea. Il aştepta pe el. Mă îndoiesc că e doar o coincidenţă. Ani la rând s-a aflat în posesia lui. El era cel menit să o păstreze, stărui femeia. Din anumite motive pe care e posibil să nu le cunoaştem deocamdată.

Avi îşi plimbă privirile când la unul, când la celălalt, cu buzele încleştate într-o grimasă.

— S-ar putea să ai dreptate. N-aveţi decât, atunci.

îi întinse mâna lui David.

— O să-ţi dau de ştire despre fiica ta imediat ce revine curentul. Şi despre Percy Gaspard. Rugaţi-vă ca aeroporturile să se deschidă în următoarele douăzeci şi patru de ore. Timpul nu este aliatul nostru.

Los Angeles

Alberto Ortega era nemulţumit. Iar asta îl scotea din minţi pe Raoul LaDouceur.

Nu se întâmpla prea des ca Raoul să-şi piardă cumpătul, dar acum, când demară de lângă clădirea Sofitel, în Firebird-ul galben decapotabil închiriat de la Avis, era furios şi transpira din abundenţă. Primul impuls fusese să abandoneze dubiţa albă, dar după o clipă de gândire îşi dăduse seama că parcarea aeroportului din LA e un loc mult mai potrivit pentru a face pierdută o maşină. Acum avea o altă maşină, închiriată sub un alt nume. Poliţiştii nu vor face niciodată legătură între el şi Stacy Lachman.

Dar cuvintele mânioase ale lui Ortega încă mai răsunau în capul lui Raoul. Nu e mulţumit! Ce, îşi închipuie că eu sunt? Raoul îşi înfrână pornirea de a

apăsa pe pedala de acceleraţie până la capăt. în schimb, dădu volumul radioului la maxim ca să-şi mai limpezească gândurile.

Misiunea lui ar fi trebuit să fie floare la ureche. Până acum puştoaica ar fi fost în Death Valley, plângând în faţa coioţilor. La dracu'. O zi în plus, maxim două... Şi n-o să-l mai simt pe împuţitul de Ortega suflându-mi în ceafă. Nu e Arizona chiar atât de mare încât să-mi mai scape şi a doua oară.

Bătrânul Ortega îi amintea din ce în ce mai mult de bunicul său. Exigent şi ingrat. Pe când era doar un tânăr Secretar General la ONU, Ortega nu ezitase să-1 laude şi să-1 promoveze pe Raoul în rândurile îngerilor întunericului. Acum, când sfârşitul era aproape, devenise la fel de nesuferit ca o bătrână ursuză.

După toţi inamicii pe care i-am omorât la ordinul lui, îi sare ţandăra din cea mai mică prostie. De parcă i s-ar mai putea nega accesul la Arcă celui mai desăvârşit şi vrednic dintre îngerii întunericului! Tocmai acum, când înălţarea e iminentă!

Nu le rămânea altceva de făcut decât să aştepte ca Şarpele să-şi ducă opera la bun sfârşit, să se apropie şi de ultimele două nume.

De ce-mi face Ortega zile fripte? Cum i-aş putea ucide înainte ca Şarpele să-mi spună numele lor?

Puştoaica aceasta nu o să-i facă mari probleme. Cu o seară înainte fata avusese pur şi simplu un noroc chior. Se uită la bandajele însângerate de pe partea interioară a braţului. Pentru un şoricel aşa de micuţ, ticăloasa avea nişte dinţi tare ascuţiţi. Dar nu reuşise altceva decât să amâne inevitabilul cu câteva ore.

Şi, vai, cât va plăti pentru aceste ore!

Soneria telefonului îi semnală că primeşte un mesaj.

Iarăşi Ortega, de la palatul său din Buenos Aires. Nenorocitul nu o să apuce să se mai lăfăie mult în el.

Raoul ştia prea bine că Ortega se grăbise să fugă în Argentina dintr-un singur motiv, să-şi adune copiii şi nevasta ca să-i urce pe Arcă.

Aruncă o privire la mesaj.

Schimbare de plan. Vreau să examinez personal specimenul. Adu-l nevătămat.

Raoul înlemni la vederea noului plan. Acum voiau fata în viaţă? Cu ce i-ar fi putut ajuta dacă nu moare?

Doar dacă nu cumva vor să acorde altcuiva onoarea de a săvârşi crima.

Buzele i se strânseră într-o grimasă şi o porni în goană spre graniţa cu Arizona. O să vadă el cum procedează.

BROOKLYN, NEW YORK

Văduva rabinului Tzvi Goldstein era o femeie delicată ca o căprioară, doborâtă de durere. Nu părea să aibă decât vreo douăzeci de ani, dar purtase în pântece şapte copii în tot atâţia ani de căsătorie. Cel mai mic, o fetiţă de cinci luni, nu înţelegea încă semnificaţia rupturii intenţionate din partea stângă a bluzei galbene din bumbac. Şi nu avea de unde să ştie că nu va mai vedea niciodată chipul tatălui său atunci când le dădea copiilor binecuvântarea în fiecare Sabat.

Sarah Leah Goldstein şi copiii săi şedeau în semiîntuneric în apartamentul lor modest. Erau cu toţii aliniaţi, ca nişte păsărele, pe o canapea de pe care pernele fuseseră înlăturate. Pe consola din spatele lor, ardea o lumânare comemorativă închisă într-o sticlă roşie. Din cauza furtunii, aceasta era singura sursă de lumină din încăpere. Alături se zărea un morman de cărţi de rugăciuni pe care bărbaţii le foloseau la cele două slujbe zilnice pe care le ţineau acasă.

Ceremonia va dura şapte zile, timp în care ruda cea mai apropiată a lui Tzvi Goldstein se va conforma legilor doliului.

La aflarea veştii despre moartea soţului ei, Sarah Leah pusese mâna pe un foarfece şi îşi tăiase gulerul bluzei, iar apoi făcuse acelaşi lucru cu hăinuţele celor şapte

copii. în decursul celor şapte zile, numite shivah, toate oglinzile din casă vor fi acoperite, membrii familiei se vor aşeza pe scaune joase şi canapele fără perne, iar tatăl şi fraţii lui Tzvi nu se vor bărbieri.

Prin casă se vor perinda valuri de rude şi prieteni care vor ajuta familia cu mâncare, rugăciuni şi alinând-o prin prezenţa lor. Yael şi David se simţeau ca doi intruşi în mijlocul acestor oameni veniţi să ofere mângâiere, dar erau conştienţi că pătrunderea lor în acea lume era obligatorie.

în momentul în care nepoata lui Sarah Leah îi luă copilul din braţe, îndemnând-o să servească un pahar cu suc de pe masă, Yael o apucă uşor de mână.

— Doamnă Goldstein, eu şi profesorul Shepherd eram împreună cu rabinul ben Moshe când a avut loc atacul, îi spuse ea cu blândeţe. Nu vrem să vă îndurerăm şi mai mult, dar dacă ne-aţi putea acorda câteva minute, poate că vom desluşi cine se face vinovat de pierderea suferită.

Văduva aţinti asupra lor o privire îndurerată.

— Urmaţi-mă.

îi conduse într-un birou micuţ, sufocat de multitudinea de cărţi. Printre storuri se strecura o rază de lumină, dezvăluind ochilor o cameră modestă şi primitoare mirosind a tutun de pipă şi a soluţie de lustruit mobila.

— Soţul meu, odihnească-se-n pace, petrecea multe ore aici, cufundat în studiu sau în munca sa.

Deznădăjduită, femeia aruncă o privire în jur, în căutarea unui lucru ce nu se mai afla acolo.

— Cu ce vă pot ajuta?

David scoase cartea de tarot din geantă.

— Aceasta se afla printre obiectele pe care rabinul ben Moshe mi le-a încredinţat spre păstrare. Ştiţi cumva de ce o păstra sau de unde o avea?

Femeia făcu un pas în spate în momentul în care el îi întinse cartea. Privirea ei îl străfulgeră.

— Cartea aceasta e aducătoare de moarte.

Se împletici puţin şi Yael o prinse de mână ca să nu cadă.

— Ce vreţi să spuneţi? se interesă Yael, aruncându-i lui David o privire tulburată.

—Soţul meu mi-a povestit despre ea. Rabinul Lazar din Cracovia i-a trimis-o rabinului ben Moshe, fie-i amintirea binecuvântată, acum două săptămâni, în speranţa că dânsul va reuşi să afle cine a comandat două mii de copii identice ale cărţii, rosti ea, cu buzele tremurânde, străduin- du-se să continue. Şi cine e capabil să ucidă un om pentru a obţine matriţele.

— Cine a fost ucis? întrebă David, uluit.

—Tipograful din Cracovia, zise Sarah Leah, umezindu-şi buzele. Când s-a întâmplat tragedia, fiul său cel mic schimba uleiul presei în camera din dos. Tatăl său îl învăţa tainele meseriei. Băiatul spune că şi-a auzit tatăl certându-se
cu un bărbat care vorbea poloneza cu un puternic accent străin. Şi-a amintit vocea fiindcă bărbatul mai venise pe acolo cu două zile mai devreme şi se oferise să plătească dublu dacă tipograful termina treaba în patruzeci şi opt de ore. Bărbatul ceruse să i se tipărească două mii de astfel de cărţi.

David îşi ţinu răsuflarea.

— Aşadar, mai există încă 1.999 la fel.

— Aveţi idee din ce cauză s-au certat? întrebă Yael.

— Clientul a cerut să i se dea matriţele. Tipograful 1-a refuzat pe motiv că era inacceptabil. Bărbatul s-a înfuriat şi pe urmă tipograful a născocit o scuză ca să se poată duce în camera din dos. L-a trimis pe fiul său acasă, ca să-1 protejeze. Nici nu pusese bine piciorul afară când băiatul a auzit un foc de armă. S-a întors, dar n-a mai apucat să vadă decât flăcările de la fereastră.

Sarah Leah clătină mâhnită din cap.

— Bietul copil a încercat să-şi croiască loc până la tatăl său, dar focul era prea puternic. Vă daţi seama, atâtea hârtii, cerneluri, chimicale. A fost oribil.

Pielea femeii căpătase o nuanţă pământie.

— Rabinul Lazar a spus că tipograful era un om cumsecade, la fel ca şi soţul meu, spuse ea cu voce stinsă.

David simţea un val de tristeţe ridicându-se înăuntrul său. Se putea identifica cu neputinţa pe care o resimţise acel băiat.

—Ştiţi cum a ajuns rabinul Lazar în posesia acestei cărţi? o întrebă el cu blândeţe.

— Fiul tipografului avea o pasiune pentru şerpi. Pe când îşi ajuta tatăl să aranjeze cărţile tipărite, a rămas fascinat de
şerpii încolăciţi de pe spatele acestora. Tipograful, ca mulţi alţii, obişnuia să păstreze mereu câte o mostră după fiecare comandă primită, ca să o pună la dosar. Când rabinul Lazar a venit la shivah, să-şi exprime condoleanţele familiei tipografului, băiatul a vrut să-i vorbească. Tremura ca varga când i-a povestit rabinului cum a sustras cartea din dosarul tatălui său.

Gura femei se schimonosi.

—Bietul de el se simţea vinovat de moartea părintelui său, închipuindu-şi că Dumnezeu îl pedepseşte pentru furtul cărţii.

—Ce povară groaznică pentru umerii unui copil, şopti Yael. Şi, pe deasupra, o povară pe care nu el ar trebui să o ducă.

Vocea ei deveni mai aspră.

—Dacă acel client ar fi ştiut de prezenţa băiatului, l-ar fi ucis şi pe el astfel încât cărţile să rămână un secret.

Secret. în mintea lui David, lucrurile începeau să se lămurească.

—L-a ucis pentru matriţe astfel încât nimeni să nu dea de urma cărţilor şi să nu poată fi copiate.

—Vă ajută toate acestea să-1 găsiţi pe ucigaşul soţului meu? întrebă văduva cu lacrimi în ochi.

Clipi de câteva ori pentru a-şi limpezi privirea.

—Credeţi că acelaşi client a pornit pe urmele cărţii în Polonia şi l-a omorât pe rabinul ben Moshe şi pe soţul meu pentru a o recupera?

— Cam aşa ceva, zise David, strângând cartea între degete. Toate se leagă, doar că e ceva mai complex şi nu implică un singur om.

Urmă un moment de tăcere în care Sarah Leah îşi duse mâinile la gât. Pe neaşteptate, plânsetul unui copil tulbură liniştea din birou.

— Cred că Baylei îi e foame, o informă nepoata, ce îşi făcuse apariţia în pragul uşii cu copilul în braţe.

— Trebuie să plec, spuse Sarah Leah, legănându-şi fiica cea mică în braţe.

— Vă mulţumim pentru ajutor, doamnă Goldstein, spuse David, iar femeia le aruncă un zâmbet amar şi părăsi camera în spatele nepoatei sale.

Yael şi David îşi croiră loc spre ieşire prin salonul ticsit de oameni. în secunda în care Yael puse mâna pe mânerul clanţei, prin apartament răsună zumzetul curentului electric şi toate luminile reveniră la viaţă.

—Să fie lumină! murmură David, cu sentimentul că întunericul oribil în care trăiseră se evaporase.

Odată ieşiţi în stradă, îşi încercară amândoi telefoanele mobile, dar fără nici un rezultat.

—O să facem rezervările de zbor de la hotel, spuse Yael, pornind-o spre intersecţie în căutarea unui taxi.

— Dacă nu cumva liniile telefonice nu sunt în continuare blocate.

David o prinse din urmă şi îşi puse cartea la loc în geantă, dar după o clipă o scoase din nou, dându-şi seama de un lucru.

Cum de n-am remarcat mai devreme?

în spatele unuia dintre trupurile ce se prăbuşeau din turn, se zărea un pod mobil. Se rupsese în două şi se prăvălea în şanţul de apărare. Corpul omului în cădere aproape

că îl masca privirilor, făcându-1 să semene mai degrabă cu un meterez când, în realitate, era un pod mobil.

Brusc, îşi aminti că mai văzuse şi altădată un pod mobil identic. Stătuse pe el, la Londra la începutul anului, şi admirase de deasupra Tamisei priveliştea superbă a marelui oraş pe timpul nopţii. Tot în aceeaşi seară luase cina împreună cu Tony Blair. Câţiva prieteni insistaseră să-1 ducă într-unui din separeurile de pe Podul Turnului care traversa Tamisa. In faţa ochilor i se înfăţişase un tablou incredibil. Dar mai surprinzător fusese faptul că publicul larg putea închiria salonul de petreceri, pentru ocazii deosebite sau conferinţe de afaceri.

Cu ochii la cartea de tarot, David examina reproducerea artistică a arhitecturii podului. Asemănarea cu Podul Turnului era izbitoare, acelaşi stil victorian, îmbinarea basculei şi a suspensiei, zidăria.

Nu era o reproducere perfectă, dar totuşi...

Podul Londrei s-a prăbuşit.

In minte îi răsuna refrenul copilăriei sale. Deşi ştia prea bine că se referă la un alt pod şi nu la cel din apropierea Turnului Londrei, cuvintele nu mai încetau să se frământe prin mintea lui David.

Podul Londrei. S-a prăbuşit. Omuleţul care se prăvălea din turn...

Cartea Turnului. Podul Turnului?

David simţi fiori de gheaţă. Să fie cartea un avertisment? Avea gruparea Gnoseos de gând să lanseze un atac asupra Londrei? Sau poate din Londra?

Şi de ce ar vrea cineva două mii de copii ale aceleiaşi cărţi, fie ea prevestitoare sau nu?

— Haide, uite un taxi, îl îndemnă Yael, în momentul în care taxiul dădu colţul în faţa ei.

David porni în fugă spre maşina în care Yael se instalase deja, cu mintea tulburată de prea multe gânduri, toate convergând spre o hartă pe care încă nu o putea urma.

Sunetul familiar al telefonului mobil se făcu auzit chiar în clipa în care taximetristul claxonă la autobuzul care intrase pe banda lui. în sfârşit!

— Salut, amice, îi răsună în ureche vocea lui Hutch. Am pe cineva lângă mine care abia aşteaptă să-ţi vorbească.

— Nu la fel de mult pe cât aştept eu să vorbesc cu ea.

Inima lui David tresăltă şi rămase suspendată în aer, la
auzul vocii firave şi limpezi a lui Stacy.

— David, mami mi-a spus că ai încercat să ne previi că un bărbat va încerca să-mi facă rău. De unde ai ştiut?

David închise ochii, neştiind ce să răspundă. Cum i-ar fi putut explica ei, când nu îşi putea explica nici măcar sieşi?

— David? Mă auzi?

—Te aud, pitico. Nu pot să-ţi spun totul acum, dar trebuie să-1 asculţi pe Hutch. Nu ieşi din casă şi nu te îndepărta de el. Să nu ieşi la plimbare.

— Bărbatul acela s-ar putea întoarce?

— El sau altcineva ca el.

David se încruntă la auzul sughiţurilor de plâns ale fetei.

— Mi-e frică. De ce nu poţi să vii şi tu la noi?

Rugămintea ei îi sfâşia inima.

— Aş vrea să pot veni, scumpa mea. Mi-aş da sufletul numai să pot fi cu tine acum. Dar trebuie să merg în altă parte, într-un loc îndepărtat. E foarte important şi o fac pentru a te apăra pe tine.

— Cât de... departe? rosti ea, cu vocea pierdută.

Atunci se auzi glasul lui Meredith care cerea să-i vorbească.

—Ce naiba se petrece, David? în ce porcărie te-ai băgat? Ai idee că cineva a fost cât pe-aci să o sugrume chiar în curtea noastră şi a vrut să o vâre în portbagajul unei dubiţe?

David deschise gura să spună ceva, dar Meredith era de neoprit.

— Ai idee că suntem în afurisita de Arizona, undeva în mijlocul pustiului, înconjuraţi de incendii? Nu pot să dau de Len tocmai când ar trebui să plecăm în nenorocita aia de lună de miere în familie. în ce dracu' ne-ai băgat?

—Meredith, dă-mi-1 pe Hutch, zise David, scrâşnind din dinţi.

— Nu ţi-1 dau până nu-mi spui ce ai făcut. Fiica mea e în primejdie din cauza ta, aşa că am dreptul să ştiu.

— Meredith, e sfârşitul lumii, e clar? încerc să previn acest lucru. Lasă-mă să vorbesc cu Hutch.

îşi dădu seama că femeia nu mai respiră. Parcă vedea furia şi neîncrederea de pe chipul ei.

—Vine sfârşitul lumii. Vrea să vorbească cu tine, se auzi ea, rostind sarcastic.

— Care-i treaba, amice? Echipa de care mi-ai spus nu a sosit încă.

Era Hutch din nou. Vocea raţiunii.

—Sunt morţi cu toţii. Cineva a aruncat în aer avionul în care se aflau pe deasupra Atlanticului. Dar trebuie să sosească o altă echipă, din clipă-n clipă. Crezi că poţi să păzeşti fortăreaţa?

— Poate ursul să-şi facă nevoile în pădure?

—Fii atent. Eu plec din ţară imediat ce reuşesc să fac rezervări. Echipa care va veni e formată din israelieni. Pune-i să spună câteva rugăciuni în ebraică înainte să-i laşi în casă.

— Ceva de genul Hava Nagila, shalom şi oy?

— Isteţule. Alea nu sunt rugăciuni.

David închise ochii în momentul în care taxiul făcu un viraj brusc la dreapta, cât pe-aci să acroşeze un curier pe bicicletă.

— Hutch, las totul pe umerii tăi. Ştii asta, nu?

— La fel de bine cum îmi ştiu grupa sanguină.

David îşi puse telefonul la loc în buzunar.

— Stacy plângea, spuse el.

Yael îl prinse blând de mână.

— îmi pare rău. E oribil.

Atingerea ei era delicată ca un fulg şi totuşi din vârfurile degetelor străbăteau valuri de căldură. îi mai topea puţin din spaima îngheţată care pusese stăpânire pe el.

—Cu puţin noroc, găsim un zbor de pe JFK chiar în astă-seară, zise ea.

Noroc. Totul se reducea doar la noroc? Noroc? Iadeşuri? Trifoi cu patru foi?

Numai Dumnezeu poate spune, îşi zise el mohorât, în momentul în care în faţă se ivi Riverside Tower.

UNIVERSITATEA GEORGETOWN

Tom McIntyre ţâşni din scaun, aproape răsturnându-şi cafeaua peste mormanul de lucrări pe care le corecta, la vederea celor doi poliţişti în uniformă care dăduseră buzna în biroul său.

— Sunteţi David Shepherd? întrebă ofiţerul mai tânăr, apropiindu-se de masă şi fluturându-i prin faţă un mandat de percheziţie.

Ce curcan obraznic, îşi spuse Tom, înfoindu-se numaidecât. Cu obrajii ăştia rozalii, ţinuta regulamentară, statura trufaşă de salvamar, şi ochii..., băgă Tom de seamă, e poliţistul veritabil.

—Nu. Numele meu este Tom McIntyre, răspunse el, făcând abstracţie de mandatul de percheziţie. Ce doriţi?

— Ştiţi unde se află David Shepherd?

— De ce vă interesează? spuse Tom, fixându-1 cu privirea pe poliţist.

Nici prin cap nu-i trecea din ce motiv l-ar putea căuta poliţia pe colegul său de birou, mai ales înarmaţi cu un mandat de percheziţie. Ce Dumnezeu, cel mai bun prieten al lui David era un preot, iar tatăl lui fusese senator al Statelor Unite. Mai cuminte nici că se putea.

— Când l-aţi văzut ultima dată?

Tom ezită o clipă, încercând să-şi limpezească gândurile.

—Păi, cred că acum câteva zile. Săptămâna trecută, luni sau marţi. Nu-mi aduc aminte precis.

— Acesta e biroul lui, nu-i aşa?

—Da. Il împarte cu mine. Ce-ar fi să-mi spuneţi ce se întâmplă?

— O crimă, rosti în sfârşit şi celălalt poliţist.

Tom spera ca pe faţă să nu i se citească tulburarea interioară.

— Cadavrul menajerei lui David Shepherd a fost descoperit la reşedinţa lui, continuă cel de-al doilea poliţist, cu o voce la fel de aspră ca şi înfăţişarea sa, un maxilar pătrăţos şi postura agresivă.

— Trebuie să ne asigurăm că profesorul Shepherd n-a păţit nimic.

Ofiţerul „Obraznic" preluă comanda.

—Nu reuşim să-1 prindem pe telefonul mobil. Aveţi idee dacă acesta e numărul corect? zise el şi îi întinse lui Tom o bucată de hârtie.

Era într-adevăr numărul lui David.

— E numărul bun.

Zdruncinat, dar străduindu-se să o ascundă, Tom simţi brusc că i s-a uscat gura şi îşi umezi buzele.

— A plecat la New York pentru câteva zile, cu treburi personale. Ştiţi că acolo au căzut şi curentul şi telefoanele. Probabil din cauza asta nu aţi reuşit să daţi de el.

Tânărul ofiţer îl măsura cu o privire inexpresivă.

— Probabil.

Celălalt poliţist începuse deja să răscolească prin sertarele de la biroul lui David. Ridică fotografia înrămată a lui Stacy şi i-o arătă celuilalt care dădu din cap în semn de recunoaştere.

— O cunoaşteţi pe această fată? întrebă al doilea poliţist.

— Da. E fiica lui vitregă.

Tom le dădu numele lui Stacy şi al lui Meredith. Avu o strângere de inimă în momentul în care poliţiştii îi cerură adresa celor două.

— Ascultaţi-mă. David Shepherd n-ar fi în stare să ucidă pe cineva. Adică, e un tip foarte agresiv când jucăm squash, dar la atât se reduce latura lui violentă.

în ciuda instinctelor sale, Tom se lăsă pe spate în scaun.

— Domnule profesor, reluă „Obraznicul", privindu-1 cât se poate de arogant, nu-1 acuzăm pe colegul dumneavoastră de vreo crimă. Nu vrem decât să discutăm cu el, bine? Să ne asigurăm că n-o să păţească şi el la fel. Aşadar, dacă ştiţi unde este, spuneţi-ne, spre binele lui şi al dumneavoastră.

— Nu ştiu decât că a plecat la New York.

Tom nu suporta că David îl bătea aproape mereu la squash şi era un căţărător mai bun. în mod clar, existau momente în care îşi dorea să-1 vadă pe David la pământ. Dar nu-şi dorea ca el să poarte această responsabilitate. „Obraznicul" părea nerăbdător să-şi onoreze insigna de poliţist. Sau să-l vadă pe David după gratii.

Aproape o oră scotociră prin biroul, dosarele, biblioteca şi chiar lucrările lui David aşezate în primul sertar.

La final, îi dădură lui Tom o carte de vizită cu numărul la care îi putea contacta. „Obraznicul" îi „sugerase" stăruitor lui Tom să-i sune de îndată ce va afla vreo veste despre David.

Aşteptă până ce paşii se îndepărtară pe scări, apoi închise uşa şi se duse direct la telefon.

Printre îmbucăturile din sandvişul cu şuncă şi brânză cumpărat de la chioşcul universităţii în drum spre postul de poliţie, ofiţerul Scott Conrad notă data pe avizul de căutare.

Partenerul său, Lou Minelli, se întorsese la reşedinţa victimei pentru a o intervieva încă o dată pe fiica cea mare a acesteia. Conrad îi ură noroc. Merseseră

împreună ca să întocmească raportul iniţial şi îşi ieşise din minţi în faţa bocetelor femeii care o făceau incoerentă.

După spusele ei, Eva Smolensky lăsase tocana pe foc şi plecase la Shepherd. Cina pregătită pentru fiica sa. îndoliata avea vreo treizeci de ani şi era angajată la unul din magazinele foto CVS. Mama sa o sunase la serviciu şi o anunţase că se duce să facă menajul acasă la Shepherd şi că nu trebuie să o aştepte la cină. Atunci îi auzise glasul pentru ultima dată.

Conrad era mulţumit de acest caz. Era chiar încântat. Şi avea să fie chiar fericit în momentul în care dr. Shepherd se va afla în sala de interogatoriu.

Cu ochii mijiţi, Conrad bătea cu degetele în tastatura computerului.

în atenţia tuturor departamentelor şi agenţiilor de poliţie. Căutaţi-I pe subiectul care trebuie interogat în cazul crimei din Strada D nr. 233 NE, Washington, D.C.

Este căutat profesorul David Shepherd, bărbat alb, treizeci de ani, 1,88 m înălţime, greutate 90 kg, păr şaten, ochi căprui, fără semne distinctive. Data naşterii: 15 august 1973. Domiciliul: Strada D nr. 233 NE, Washington, D.C.

Conrad dădu pe gât o duşcă din sticla de Dr. Pepper şi se şterse la gură cu un şerveţel subţire din hârtie. Cercetă ecranul computerului să vadă dacă a făcut vreo greşeală, şi continuă.

Subiectul se presupune a fi la New York. E posibil să călătorească cu avionul, trenul, sau o maşină închiriată. Vă rugăm să-1 reţineţi şi să contactaţi Departamentul de Poliţie din Washington, D.C.

Ofiţerul Conrad apăsă tasta „trimite" şi expedie avizul de căutare Departamentului de Poliţie din New York şi Consiliului de Siguranţă a Transporturilor, urmând a fi distribuit tuturor aeroporturilor din New York şi New Jersey.

Odată ce avizul va fi distribuit de către centrele de comunicaţii, capturarea subiectului va fi doar o chestiune de timp.

— David, răsună vocea temătoare a lui Yael, văzându-i expresia stupefiată. Despre cine e vorba? Ce au spus?

David clătină neîncrezător din cap, deschizând şi închizând gura şi încleştând maxilarul concomitent.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, insistă ea, sărind din scaunul pe care şezuse, preocupată de prezentarea valului de dezastre de pe CNN.

Se opri chiar în faţa lui, fără să înţeleagă ce anume putuse să-i provoace o asemenea paloare.

— A murit Eva.

— Cine e Eva?

— Menajera mea. A fost ucisă la mine acasă.

închise ochii şi revăzu ochii încercănaţi şi zâmbetul istovit al femeii harnice care de şapte ani îi deretica prin casă o dată pe săptămână.

Deschise ochii şi se uită la Yael.

— Mă caută poliţia.

— Oh, Dumnezeule, spuse femeia neliniştită. Când au găsit-o?

— Habar n-am. M-a sunat Tom Mclntyre, colegul meu de birou. Au venit cu un mandat de percheziţie şi mi-au întors toate sertarele pe dos. Au aflat că sunt la New York.

Simţea că i se întoarce stomacul pe dos.

— Deci nu putem aştepta până mâine-dimineaţă. Trebuie să mergem la aeroport chiar acum şi să trecem de filtrele de securitate înainte să ţi se afişeze poza prin tot JFK-ul.

David o privea cu ochi goi, incapabil să se trezească din şoc şi să gândească limpede.

— Mai întâi trebuie să mă duc la poliţie.

—Nu! strigă Yael şi îl îmbrânci pe scaun. Gândeşte-te bine. Cine a omorât-o pe Eva e posibil ca în realitate să

te fi căutat pe tine. Dacă te duci la poliţie, nu-ţi vor permite să ieşi din ţară până nu arestează pe altcineva.

Ştia că Yael are dreptate. Şi, totuşi, nu-şi putea înfrânge şovăiala.

Femeia se apucase deja să-şi adune produsele de toaletă, cu mişcări rapide şi îndemânatice.

— Va trebui să petrecem noaptea la aeroport. O să fac repede un duş cât timp îţi faci bagajele.

în momentul în care uşa băii se închise în urma ei, David începu să se plimbe prin cameră, cufundat în gânduri.

E vina mea că am rugat-o pe Eva să se întâlnească cu Dillon acolo. Dar Dillon mi-a zis că ea plecase înainte de sosirea lui. Şi uitase să pună aspiratorul la loc...

Din cauză că era moartă..., îşi dădu seama David. Se opri, uitând-se distrat pe fereastră.

Dar de ce nu i-a găsit Dillon cadavrul?

Transpiraţia i se prelingea la subraţ. Probabil că Dillon şi criminalul trecuseră pe acolo la doar câteva minute distanţă. Dillon i-ar putea ajuta pe poliţişti...

Dar Dillon a plecat din ţară, îşi aminti dintr-odată.

Simţi un gol în stomac. Dillon era prietenul lui cel mai bun. Poate că a fost ucis la fel ca şi Eva. Pentru că ei sunt pe urmele mele?

Se îndreptă spre geantă, o azvârli pe pat şi îndesă în ea cămaşa purtată cu o zi înainte. In momentul în care imaginile de la televizor îi licăriră prin colţul ochilor, luă telecomanda şi dădu sonorul tare.

— în Arizona vântul şi-a schimbat direcţia, anunţa o reporteră cu părul lung. O sută de mii de acri au fost deja mistuiţi de flăcări, iar acum focul şi-a schimbat direcţia, îndreptându-se spre Flagstaff, departe de incendiile puse intenţionat în urma lui. Este o lovitură uriaşă dată pompierilor care se luptă de mai bine de treizeci şi şase de ore. Locuitorii au fost informaţi să se pregătească de evacuare în cazul în care aceasta va deveni inevitabilă. Sunt Dana Landau, în direct din Flagstaff.

David înlemni de spaimă. Meredith zbierase ceva despre incendii, dar nu-i dăduse mare atenţie.

Hutch va fi obligat să le ia de acolo, iar David ştia prea bine ce implică acest lucru. Cu ani în urmă, pe când era garda de corp a familiei sale, Hutch îl învăţase că dacă te mişti prea mult, creşte coeficientul de risc.

Pe neaşteptate, simţi nevoia să audă din nou glasul lui Stacy. încă o dată înainte ca avionul său să se ridice de pe pistă a doua zi dimineaţa.

Mai avea ceva să-i spună. Meredith înşfăcase telefonul înainte ca el să termine de vorbit cu Stacy.

încă o dată, înainte să plece din ţară, înainte de sfârşitul lumii, voia să se asigure că Stacy ştie cât de mult o iubeşte.

Yael porni duşul, cu gândul la David care era căutat de poliţie. Paşaportul cel nou este egal cu zero.

Aşteptând ca temperatura apei să se stabilizeze, se sprijini de etajeră şi evaluă opţiunile pe care le aveau. îl cunoştea pe Avi de cincisprezece ani şi în tot acest timp îl ascultase cum se laudă cu ingeniozitatea lui fără margini.

Era timpul să-1 sune.

Uitându-se de la fereastra camerei la vasele de pe Hudson, David simţea cum presiunea îl apasă tot mai tare. Era un dejă-vu. Hutch, Meredith şi Stacy nu răspundeau la telefon.

Dăduse televizorul fără sonor, dar imaginile focurilor dezlănţuite şi a fumului negru continuau să se perinde pe ecran.

Focurile puse de pompieri erau inutile. Totul era inutil. Nu-i mai rămânea decât să spere că Hutch va reuşi să ocolească incendiile.

O auzi pe Yael închizând robinetul, dar cealaltă jumătate a creierului o auzea pe Stacy strigându-i numele îngrozită.

Nu. Opri caseta coşmarului şi îşi repetă în minte că Karl Hutchinson era cel mai bun în meseria lui, nimeni nu

putea trece de el pentru a le răni pe Stacy ori Meredith, nici chiar un înger al întunericului.

— Nu-mi răspunde nici unul, îi strigă lui Yael. Am o presimţire nefastă.

Plecă de lângă fereastră şi rămase blocat.

Yael stătea lângă patul răvăşit. Halatul ei flauşat era pe jumătate desfăcut, iar în ochii săi verzi strălucea teama.

In spatele femeii, matahala blondă îi ţinea la gât un cuţit de vânătoare.

N-am auzit nici cel mai mic zgomot.

Examinându-1 îndeaproape, David îşi dădu seama că individul era doar un puşti, un puşti foarte voinic. Cu umeri laţi ca ai unui jucător de fotbal american şi cu faţa zeloasă a unui tânăr student la Academia Militară. Ochii lui aveau ceva ciudat. Erau de un albastru atât de deschis încât păreau aproape incolori şi la fel de inexpresivi ca două mingi de ping-pong. Zici că e o corcitură între un fundaş la fotbal şi un asasin plătit.

—Dă-i drumul, spuse David.

îşi umezi buzele. Cele două nestemate din buzunar începură brusc să ardă ca doi cărbuni încinşi lipiţi de coapsa lui. Se uita cum pulsează vena de la gâtul lui Yael la doar câţiva milimetri de lama cuţitului.

Cum abordezi un înger al întunericului?

—Sunt convins că noi doi putem ajunge la o înţelegere dacă nu-i faci nici un rău, continuă el, şi se dădu uşor în spate. Dar mai întâi de toate, trebuie să-i dai drumul.

— O să mă mai gândesc, după ce-mi dai caietul tău roşu.

Ştie despre jurnal, se miră David. Şi noi care ne închipuiam că umblă după pietre sau după taşca rabinului.

David trase aer în piept şi îl măsură pe individ. Nu te grăbi. Găseşte-ţi un punct de sprijin. Individul e de vârsta studenţilor tăi. Şi după cum asudă, e la fel de neliniştit.

—Ce-ar fi să-mi spui cine eşti şi ce vrei? rosti David, descoperind cu mirare că vocea îi sunase cu o octavă mai jos decât de obicei.

—Eu nu sunt decât un mesager, domnule profesor, spuse el. Pune-ţi telefonul pe masă şi spune-mi unde e caietul. O să iau şi toate obiectele pe care ţi le-a lăsat rabinul.

Ochii lui David întâlniră privirile lui Yael. Tâmplele îi pulsau dureros de tare. Ar fi vrut să-i spună puştiului să se ducă la dracu', dar îşi muşcă limba, sforţându-se să-şi intimideze adversarul din priviri.

Trebuie să existe ceva în spatele ochilor lui goi. Dar cum să ajung acolo? Poate că dacă îi ofer una dintre pietre, îi dă drumul lui Yael.

—Nu face asta, David, spuse Yael, ca şi când i-ar fi auzit gândurile.

Glasul ei era aproape la fel de tulburat ca şi gândurile din mintea lui.

— Orice-ai face, tot mă va ucide. Pleacă imediat.

Voinicul îi aruncă un zâmbet strâmb şi apăsă şi mai aprig lama în piele. Făcu semn din cap spre patul dezordonat.

—Ţi-ai făcut de cap cu ea aseară. Se pare că azi e momentul să-mi fac eu de cap cu ea.

Yael scoase un icnet în clipa în care cuţitul îi crestă pielea. Sângele ţâşni dintr-o rană micuţă.

— Vezi de ce trupul creează atâtea neplăceri, zise matahala cu dispreţ. Face aşa multă mizerie. E enervant. Şi este o barieră în calea ascensiunii spirituale.

Cuţitul străpunse gâtul lui Yael câţiva milimetri, iar ea se cutremură, simţindu-şi sângele prelingându-se pe gulerul halatului.

— Hai, profesore, mişcă. Sau vrei să apăs mai tare?

— Nenorocitule, şuieră Yael printre dinţi şi, împingându-se în spate, îl lovi cu piciorul în tibie.

David se năpusti înainte. Camera păru să se încline în secunda în care se întinse după cuţit. Zvârcolindu-se cu

disperare, Yael reuşi să se elibereze, dar dintr-o singură lovitură matahala o lipi de uşile capitonate ale dulapului. Apoi se întoarse către David. O lovitură perfect ţintită în stomacul acestuia îl făcu să se prăbuşească în genunchi.

Nu putea să respire, nici măcar nu-şi amintea cum se respiră. Avea senzaţia să plămânii îi plesnesc şi iau foc în acelaşi timp. Ii venea să vomite, dar reuşi să se prindă de tăblia patului şi se ridică.

In aceeaşi clipă, toţi trei zăriră chihlimbarul căzut pe podea. Se rostogolise din buzunarul lui David, iar acum licărea lângă una dintre sandalele lui Yael asemeni unui soare mititel, cu literele sale gravate cufundate într-un întuneric misterios.

în secunda în care blondul întinse braţul, Yael se năpusti asupra pietrei. David apucă suportul metalic pentru bagaje şi izbi capul bărbatului cu un pocnet oribil. îngerul întunericului se prăbuşi pe covor ca un elefant doborât.

—Te simţi bine, Yael? spuse David, trăgând în piept aerul care încetul cu încetul începea să-i oxigeneze creierul din nou.

— O să mă simt mai bine de îndată ce ieşim de aici, zise ea, legându-şi halatul.

Duse o mână la gât şi tresări la atingerea sângelui.

— Dar tu? Eşti rănit?

— Probabil, se strâmbă David. Sunt sigur că durerea o să dispară dacă n-o bag în seamă.

Cu un zâmbet şters, femeia ridică piatra de pe jos şi i-o înapoie.

Când o vârî la loc în buzunar se auzi clinchetul chihlimbarului care se ciocnise cu agatul rămas în ascunzătoare.

—înainte să plecăm, hai să vedem dacă găsim ceva folositor în buzunarele lui, spuse David şi îngenunche alături de matahala întinsă pe jos.

Conform permisului de conducere eliberat în New Jersey, bărbatul se numea James Gillis.

— E posibil să fie un fals. Dacă aş reuşi să iau legătura cu Avi, el s-ar putea să descopere cine l-a trimis pe cretinul ăsta, murmură Yael în vreme ce scotocea prin buzunarele din spate ale pantalonilor lui Gillis.

— Te bazezi pe Avi, nu glumă.

— Ne cunoaştem de mult timp, zise ea, continuând să scormonească prin portmoneul bărbatului. A fost recrutat de Mossad în acelaşi an ca şi soţul meu.

— Soţ? întrebă David, cercetând umflătura din şosetele lui Gillis.

—De-abia ne căsătoriserăm de trei luni când el a fost ucis în misiune. Ne amânaserăm chiar şi luna de miere...

David se simţi copleşit de milă. Dar înainte să apuce să o rostească, femeia schimbă subiectul, atentă la pistolul de calibru mic pe care David tocmai îl scosese din şoseta lui Gillis.

— N-ar fi prea înţelept să încercăm să-1 trecem de filtrele de securitate. Dă-mi-1 mie.

Ştergându-se cu mâna de transpiraţia ce îi şiroia pe frunte, David o urmări cum scoate cartuşele şi le piteşte sub saltea. Apoi se apucă să verifice şi celălalt picior şi dădu peste o carte de tarot vârâtă în şosetă.

—Ia te uită. E identică.

Yael se apropie ca să vadă mai bine.

—Diferă numărul de pe spate, îi atrase ea atenţia.

Avea dreptate. Aceasta purta numărul 1.098. O să ne lămurim mai târziu, îşi spuse David în sinea lui. Acum trebuia să-1 lege cumva pe Gillis înainte să-şi recapete cunoştinţa. Voia să obţină nişte răspunsuri.

Fără să stea pe gânduri, sfâşie cearşaful de pe pat.

—Yael, adu-mi un pahar cu apă rece de la baie.

Femeia îi aruncă o privire lungă, apoi se făcu nevăzută în timp ce, cu unul din capetele cearşafului, David îl legă pe Gillis cu mâinile la spate, iar cu celălalt îi legă picioarele.

—Eşti gata? spuse Yael, ţinând paharul cu apă deasupra capului lui Gillis.

—Varsă-1.

Matahala nu schiţă nici un gest, nici chiar în momentul în care David îl pălmui peste faţa udă.

—Trezeşte-te, blondinule.

Dar pleoapele lui Gillis nu tresăriră câtuşi de puţin.

Yael se aplecă şi îi verifică pulsul cu degetele.

—Are pulsul foarte slab. E posibil să mai dureze până îşi revine şi nu ne permitem să aşteptăm.

David puse permisul de conducere şi cartea de tarot în geantă, în vreme ce Yael se îmbrăca. îşi puse geanta pe umăr şi aruncară o ultimă privire prin cameră. La televizor, echipele de salvare din Turcia continuau să dezgroape trupuri contorsionate de sub ruinele provocate de cutremur.

Gillis scoase un geamăt, dar nu se mişcă. David porni către el, dar Yael îl apucă de braţ.

— Te rog, David. Nu avem timp.

Ştia că ea avea dreptate. Ar putea dura ore în şir până ce Gillis va reuşi să scoată un cuvânt. Iar în acest timp, comunicatele emise de poliţie ar putea alerta forţele de securitate de la aeroport.

Deschise uşa prudent şi aruncă o privire pe coridor. Liber.

Dar nu avea cum să ştie că în holul de la parter îi va aştepta portoricanul vânjos, cu ochii lipiţi de uşile lifturilor, în eventualitatea în care profesorul Shepherd şi Yael HarPaz s-ar strecura pe sub nasul lui Gillis şi ar încerca să părăsească hotelul.

— Halal tehnologie modernă.

Scârbit, Hutch îşi ridică ochelarii de soare pe cap şi se uită la vânzătorul voinic de la Charlie's Convenience Store în vreme ce Stacy căsca ochii la multitudinea de dulciuri îngrămădite pe rafturile din lemn.

—Da, rosti vânzătorul, luptându-se cu cocoloşul de tutun care îi rămăsese prins de falca obrazului neras. Focurile alea se joacă cu noi. Mama Natură îşi bate joc de tehnologie.

—E revoltător. Adică în tot Flagstaff-ul nu există nici măcar un telefon mobil funcţional? întrebă Meredith.

Nervozitatea din tonul ei fu recompensată cu un mormăit scurt din partea vânzătorului. Stacy se uita la grinzile din pin ale tavanului şi clipea cu repeziciune.

— Exact asta v-am spus, doamnă. Nu merge nici un AT & T, Verizon, Cingular sau altele. Nici unul care e transmis prin antena de aici nu are semnal.

—Şi toate liniile terestre simt blocate de oamenii care încearcă să dea telefon, îi anunţă bărbatul bronzat care stătea lângă frigiderul cu bere, cu un bax în mână.

Stacy rămase fermecată de cizmele lui negre, o adevărată operă de artă, cu cusături întortocheate şi o lucrătură minuţioasă.

Hutch nu-i dădea atenţie necunoscutului. Era prea ocupat să stea cu un ochi pe Stacy şi cu celălalt pe uşa din faţă, dar şi pe şoseaua de dincolo de parcare, mărginită de tufărişuri şi bolovani. Nu-i urmărise nimeni de când părăsiseră cabana din Walnut Creek. Nici măcar echipa israe- liană care ar fi trebuit să sosească. Habar nu avea cum se va întâlni cu aceştia, dar nu avea de ales, trebuiau să plece din calea incendiului.

—Şi dacă cineva are o urgenţă? răsună vocea piţigăiată a lui Meredith în magazinul micuţ în care domnea un miros de cafea râncedă şi de detergenţi Pine-Sol.

—Lumea-ntreagă are o urgenţă, mamă, şopti Stacy, la fel de îmbujorată ca literele de pe tricoul ei gri. De când n-ai mai urmărit ştirile?

Vânzătorul rânji şi se duse să încaseze banii pentru sucul şi chipsurile cumpărate de cei doi băieţi care aşteptau lângă casa de marcat.

Hutch îşi trecu în revistă opţiunile. Nu avea nici o variantă. Trebuia să încerce să ia legătura cu David şi cu echipa de intervenţie imediat ce vor găsi un adăpost sigur.

— Haideţi, doamnelor. S-o pornim la drum. Găsim noi un alt loc din care să o sunăm pe bunica să-i urăm „la mulţi ani".

Stacy îl privi mirată pentru o clipă, dar înţelese mesajul şi se întoarse. Biata copilă! Din când în când probabil uita motivul aventurii lor. Pentru o fată de treisprezece ani era destul de matură, şi totuşi, era imposibil ca toate aceste întâmplări să nu o afecteze. In dimineaţa acelei zile o privise scriind cu înverşunare în jurnalul ei, ghemuită în fotoliul masiv în care obişnuia să stea bunicul lui şi să-i citească din revista Crescătorul de vite. Nu-i luă mult să observe că Stacy era o fiinţă cu trăiri afective intense, un copil blând şi speriat căruia nici prin cap nu-i trecea cât de vizibile erau emoţiile sale.

Meredith trânti un pachet de Marlboro Light 100 pe tejghea împreună cu o bancnotă de zece dolari, în timp ce Hutch îşi lăsă ochelarii pe ochi şi o porni spre uşă în faţa lui Stacy.

— Luaţi-o înainte. Vin şi eu imediat, le strigă ea.

Escortând-o pe fată la maşină, Hutch nu pierdea din ochi şoseaua şi câmpul pustiu ce se întindea dincolo de magazin. Nu se zărea nimic suspect, dar, pentru orice eventualitate, nu-şi lua mâna de pe umărul fetei.

Chipul lui Raoul LaDouceur se lumină de un zâmbet. Garda de corp stătea chiar în câmpul lui vizual. Peste doar trei minute, fata va fi în portbagajul maşinii lui, cufundată în vise îmbibate cu cloroform, în vreme ce maşina îi va duce grăbită la avionul privat care îi aştepta.

— Staţi o clipă, doamnă.

Bărbatul bronzat o strânse pe Meredith de braţ şi o trase înapoi tocmai când ajunsese la uşă.

— Ia-ţi mâinile de pe mine!

Culorile pieriră din obrajii lui Meredith la vederea armei din mâna bărbatului.

— Stacy! Fugi, scumpa mea! zbieră ea.

Dar exact în momentul în care femeia slobozi ţipătul, bărbatul ţâşni de lângă ea, într-o rafală de împuşcături

atât de iuţi încât aduceau cu pocnetul de artificii. în prima clipă, Meredith nu observă că împuşcăturile veneau şi dintr-o altă direcţie.

— Culcă-te la podea, cucoană, zbieră vânzătorul întins pe jos.

Tot atunci, Meredith îl zări pe Hutch culcat la pământ, cu o armă în mână, şi cu Stacy pitită sub el, plângând.

— Fugi! zbieră Meredith şi se năpusti afară. Fugi, Stacy!

Un glonţ îi zbură pachetul de Marlboro din mână. Se împletici, dar apoi o luă la goană spre Explorer. în acelaşi timp, bărbatul bronzat făcea slalom printre maşinile din parcare şi trăgea în mormanul de bolovani aflaţi la vreo sută de metri depărtare.

— Mamă, ajută-1, e aşa mult sânge. Trebuie să-1 ajuţi pe Hutch.

Galbenă de spaimă, Stacy se ghemuise alături de Hutch, când necunoscutul se întoarse brusc, repezindu-se înspre ei.

— Nu ne omorî, scânci Stacy. Te rog să nu ne omori.

Acesta se aplecă peste Hutch şi îi luă din mâna dreaptă
arma pe care o aşeză lângă Meredith.

— Eu vă sunt prieten, doamnelor. Garrick Rix, ajutorul lui Hutch, spuse el, verificându-i pulsul.

îl plesni uşor pe Hutch peste obraji, dar în van.

— Haide, tâmpitule, nu mă lăsa baltă acum.

îşi desfăcu cureaua de la jeanşi şi i-o aruncă lui Meredith.

— Ca să nu moară trebuie să i-o legi strâns în jurul piciorului şi s-o ţii până mă întorc. Orice s-ar întâmpla, să nu vă mişcaţi din locul ăsta. Sper că l-am rănit pe nenorocitul ăla, dar nu pot să bag mâna-n foc. Mă duc să mă asigur că nu ne omoară unul câte unul şi pe urmă plecăm naibii de-aici. între timp, tu trebuie să ai grijă ca Hutch să nu piardă tot sângele.

Stacy apucă strâns cureaua din piele şi o răsuci, făcând abstracţie de sângele ce se scurgea pe jeanşii lui Hutch. Ca prin ceaţă, îşi dădea seama că Garrick Rix le lăsase singure, împuşcăturile se sfârşiseră, dar ele continuau să-i răsune în urechi. Simţi că i se face greaţă, dar dacă nu se controla, Hutch ar fi putut muri. Deja se făcea vinovată de ceea ce păţise.

— Te rog să nu mori, izbucni ea, uitându-se la bărbatul a cărui faţă căpătase culoarea lutului pe < care îl modela la orele de olărit.

— Lasă-mă pe mine.

Meredith tremura atât de aprig încât îi clănţăneau dinţii în momentul în care încercă să ia cureaua dintre degetele încleştate ale fiicei sale.

— Ascunde-te imediat sub Explorer.

Strânsoarea degetelor fetei deveni şi mai puternică.

—Stau aici cu tine şi cu Hutch. Pot să dau o mână de ajutor.

— Stacy, pe tine te urmăresc. Treci sub...

Din spatele bolovanilor răsună focul unei arme. Stacy începu să scâncească.

— Crezi că l-a împuşcat pe prietenul lui Hutch? zise ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Cineva a fost împuşcat, îşi zise Meredith, cu inima cât un purice. Dar înainte să apuce să dea un răspuns, dinspre magazin se auziră şoaptele răguşite ale vânzătorului:

— Treceţi înapoi în magazin. îi ţin eu pe loc cu puşca. Luaţi-o la fugă!

— Pierde prea mult sânge. Nu-1 pot lăsa singur, îi răspunse încet Meredith. Du-te tu, Stacy, o imploră ea, privind-o printre şuviţele de păr care îi alunecaseră pe faţă.

îşi simţea genunchii fierbinţi de la sângele lipicios pierdut de Hutch.

— Târăşte-te până în magazin, scumpo. Te implor. Jur că o să am grijă de Hutch.

Stacy era sfâşiată între impulsul de a-şi asculta mama şi cel de a o apăra. Lacrimile îi curgeau fără încetare. Nu putea să se mişte. Şi pe urmă se dovedi a fi prea târziu.

Garret Rix se târa pe burtă, cu arma aţintită asupra bărbatului negricios la nici optsprezece metri depărtare. Fusese rănit, dar adrenalina îl ajuta să nu resimtă durerea. Nu-i trebuia decât un foc, unul singur, dar bine ţintit.

Bărbatul se apropie. Nenorocitul zâmbea ca şi când tocmai pusese pe masă o chintă regală. Rix îşi mişcă pleoapele, încercând să înlăture sudoarea ce-i cădea în ochi, şi ridică braţul uşor către stânga. Scuipă sângele care i se strânsese în gură, ca să nu se înece şi să se dea de gol. îşi închipuie că
rn-a prins ca pe un iepure în capcană. Dar mai am puterea să trag o dată. încă o dată.

O văpaie orbitoare îl izbi în faţă, iar degetul apăsă pe trăgaci. în jur totul deveni roşu. Apoi negru.

Raoul îndepărtă pistolul din mâna neînsufleţită a lui Rix şi îl împuşcă încă o dată în cap, ca să se asigure că nu se mai trezeşte.

Fără vreun gest inutil, se repezi la Firebird, cuprins de voioşia care îl părăsise în ultimele zile. întotdeauna moartea îi reda energia.

Prin aer răsună scârţâitul pietrişului prins sub roţi, Firebird-ul galben decapotabil ocoli aflorimentul şi se opri. Maşina sfârâia uşor în dreapta Explorer-ului, tăindu-le orice cale de scăpare.

Vânzătorul trase un foc, dar acesta nu nimeri cauciucul din faţă, ci ricoşă pe partea inferioară a portierei din dreapta.

Stacy îl recunoscu pe bărbatul care coborâse din Firebird.

— El e, mamă! scânci ea şi se năpusti spre Explorer.

Meredith apucă arma lui Hutch, chinuindu-se să ţintească. Dar braţele îi tremurau incontrolabil şi îşi muşcase buza superioară atât de tare încât simţea gust

de sânge în gură. Bărbatul nici n-o băgă în seamă. Se juca cu un obiect prins de centură.

Femeia îl privi împietrită cum îşi duce mâna spre spate şi aruncă ceva înspre magazin.

împuşcă-l! împuşcă-l numaidecât! o îndemna o voce interioară. Strânse ochii şi apăsă pe trăgaci, reculul armei făcând-o să se răstoarne peste trupul lui Hutch. în clipa aceea, o explozie asurzitoare ridică magazinul de la pământ, iar prin ferestre răbufniră vâlvătăi.

Şocul o paraliză pe moment. Apoi se ridică repede, stră- duindu-se să ochească din nou.

— Dă-mi… arma, şopti Hutch. Dă-i drumul din mână, adăugă el, ca şi cum te-ai preda.

Meredith se prăbuşi în genunchi, lăsând arma să cadă în palma deschisă a lui Hutch. Privirile ei o găsiră pe Stacy care o urmărea înfricoşată de sub Explorer. Stai acolo, puiule! Nu te mişca! se rugă ea.

Bărbatul cu părul negru îşi drese glasul şi se întoarse cu spatele la infernul pe care îl provocase, îndreptându-se către Meredith cu paşi mari şi fermi. în momentul în care se opri, la nici doi metri de ea, femeia simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Nu mai vedea decât ochii lui stranii. Fiecare avea altă culoare, unul era căprui, iar celălalt albastru.

Era atât de hipnotizată de ei încât nici nu-1 zări pe Hutch ridicând arma. Auzi doar împuşcătura şi îl văzu pe bărbatul cu ochi ciudaţi cum se clatină pe picioare.

Pentru o secundă, o năpădi speranţa. încă o dată, Hutch! Trage încă o dată! în inimă!

Dar necunoscutul se mişca cu o agilitate ieşită din comun, în ciuda sângelui ce îi ţâşnea din umărul drept.

—Nu! zbieră Meredith, în momentul în care acesta trase patru focuri asupra lui Hutch. Dumnezeule, nu!

— Stacy! se răsti bărbatul.

Numele fiicei sale rostit de buzele acelui om o înne- buni de spaimă. Niciodată nu-şi imaginase o asemenea ticăloşie.

— Las-o în pace!
—Ţine-ţi gura! îi porunci bărbatul, lipindu-i arma de cap. Stacy, dacă nu ieşi de acolo ca un copil cuminte ce eşti, maică-ta o să moară la fel ca şi protectorul vostru.
— Nu-1 asculta, Stacy! strigă mama sa.
Dinspre magazin, vântul aducea miros de fum şi cenuşă aprinsă. Bărbatul tuşi, apoi coborî arma înspre inima femeii. Dar chiar în ultima clipă, smuci gura puştii câţiva centimetri mai la stânga şi trase. Pământul din jurul ei plesni într-o perdea de pietre şi praf.
— Mami! urlă Stacy şi ieşi de sub maşină, aruncându-se lângă mama sa.
—Lasă-ne în pace! suspină Meredith. Ce vrei de la noi?
— Pe ea o vreau, spuse bărbatul, făcând semn cu pistolul spre Stacy.
Apoi îl apucă de ţeavă şi se năpusti asupra femeii ca o panteră.
Ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca el să o lase inconştientă, fură acei ochi reci de culori diferite.
Fata se prăbuşi peste mama ei, plângând în hohote. Nu-i luă mai mult de câteva secunde lui Raoul să desfacă sticluţa cu cloroform şi să o toarne pe cârpa pe care o scosese din buzunar. De data asta, şoricelul cu dinţi ascuţiţi nu o să mai scoată nici măcar un chiţăit.
7... 6... 5... liftul cobora. în apropierea etajului 4 încetini. David o trase pe Yael mai aproape în cazul în care vor fi nevoiţi să coboare în grabă. Tresăriră uşor la vederea uşilor deschise, dar doamna elegantă care se urcă, trăgând după sine o valiză, nici nu catadicsi să-i privească.
Simţi cum Yael se destinde în momentul în care liftul îşi continuă coborârea. Pe neaşteptate, David întinse mâna să apese pe butonul pentru etajul 2.
— Iubito, era cât pe-aci să uit. Le-am promis alor tăi că trecem pe la camera lor.
Yael îi aruncă o privire nelămurită.

— A! Nu ne întâlnim în hol?

Rosti cuvintele şi îl urmă imediat pe uşa liftului, abţinându-se să vorbească înainte ca acesta să reporenească.

— Ce-a fost cu acel „iubito"?

— M-a pocnit brusc ideea. Gillis nu călătoreşte de unul singur. Partenerul lui ne-ar putea pândi în hol.

Yael miji ochii.

— Bine te-ai gândit. Propun s-o luăm pe scări.

David aruncă o privire în toate părţile, reflectând la indicatoarele de ieşire postate la ambele capete ale culoarului.

—Iţi mai aduci aminte dacă, aseară când am urcat pe scări, am luat-o la stânga sau la dreapta ca să ajungem la camera noastră?

—Parcă... la dreapta.

— Atunci o luăm la stânga. E scara cea mai îndepărtată de uşa de principală.

Yael îşi sălta geanta mai bine pe umăr.

—Să sperăm că există o ieşire prin spate, îngăimă ea când o porniră spre casa scărilor.

Coborâră pe furiş. David trase aer în piept şi întredeschise uşa de la etajul întâi.

Deocamdată, totul era în regulă. Nu era nimeni pe hol. Aruncând o privire la stânga, David observă încă un coridor, pe care o porniră fără să stea pe gânduri.

Se dovedi a fi doar o firidă, cu mormane de scaune, iar alături o uşă pe care stătea scris „Accesul permis doar angajaţilor".

—Să intrăm, spuse David şi dădu un brânci uşii.

Dar Yael se răsuci brusc, auzind paşi în urma lor.

Un bărbat negricios se năpusti asupra lor, ca un lup asupra unui iepure. Nu era altcineva decât partenerul lui Gillis, hispanicul care trăsese asupra lor cu o zi înainte.

—Repede! Fugi!

Yael îl împinse pe uşa care se trânti în urma lor.

David mârâi ceva în momentul în care se izbi cu tibia de piciorul unei mese sprijinită pe o parte.

—A dracului!

Se treziră într-un depozit ticsit cu mese lungi, grămezi de scaune, podiumuri, reflectoare şi chiar un pian.

David se duse direct la pian.

— Ajută-mă!

îl apucă cu palmele din partea laterală şi împinse cu toată forţa. Nu se urni nici măcar un centimetru. Yael îl apucă din capătul opus şi împreună reuşiră să-1 împingă câţiva metri spre uşă.

— Hai! încă o dată! spuse David, cu faţa acoperită de transpiraţie.

Se congestionase tot de atâta efort. Yael se strâmba de durere, căznindu-se din răsputeri să apuce lemnul masiv. De data aceasta reuşiră să mişte pianul până aproape de uşă.

— încă o dată, mormăi David, îmbărbătându-se pentru o ultimă sforţare.

în acea clipă uşa se întredeschise, izbindu-se de pian. Nişte degete păroase se prinseră de marginea uşii şi un umăr se îmbrânci cu putere în lemn.

— Acum! strigă Yael.

Cu muşchii încordaţi la maxim, David împinse. Pianul se propti în cadrul uşii în care rămaseră prinse şi câteva degete groase. De partea cealaltă a uşii se ridică un urlet animalic, urmat de lovituri disperate cu umărul în baricada improvizată.

— Hai! zise David şi o apucă pe Yael de mână.

Se strecurară printre mobilierul de petrecere şi un bufet cu veselă până în încăperea alăturată, o bucătărie imensă, tapetată cu oţel inoxidabil, în care un băiat de serviciu, într-o tunică roşie, îşi scăpă sandvişul din mână la vederea intruşilor.

—Scuzaţi-mă, domnule, se repezi băiatul către ei, cu mâna întinsă în timp ce câţiva bucătari priveau alarmaţi de la locurile lor.

—Regret, domnule, dar nu e permis accesul persoanelor străine.

—Unde e uşa din spate? se răsti David.

Băiatul era prea şocat ca să poată răspunde, dar bucătarul asiatic care toca ceapă le făcu semn cu cuţitul în lateral.

O luară pe urmele cuţitului chiar când băiatul de serviciu se îndreptă spre uşă, auzind zbieretele hispanicului.

—Ce... dracu'?

—Nu deschide. Are o armă, ţipă Yael. Cheamă paza!

—Ce se petrece aici? întrebă rânjind secundul bucătarului-şef. Ce-i asta? Reality TV? Ni se face vreo farsă, doamnă?

Odată scăpaţi din bucătărie, Yael şi David se treziră în lumina soarelui ce cădea peste ieşirea de serviciu. O luară la goană de lângă clădire şi nu se opriră până nu dădură cu ochii de un taxi liber.

în clipa în care maşina opri în faţa lor, se auzi telefonul lui Yael.

—La JFK, gâfâi David, urcându-se în maşină, lăsând portiera deschisă. Dar o aşteptăm pe doamna.

îşi mai trase sufletul în momentul în care Yael urcă în maşină, cu telefonul la ureche.

— Fuga de la hotel a fost partea cea mai uşoară, îngăimă ea când taxiul îşi croi drum prin trafic.

Se lăsă peste David şi-i şopti la ureche:

—Telefonul acesta a fost primul pas ca să trecem de agenţii de la Securitatea Naţională.

Hipnotizat de ecran, Şarpele îşi petrecu toată noaptea lucrând.

în zorii zilei, ultimele două nume erau încă un mister.

Se năpusti încă o dată asupra formulelor. Părul său de un blond murdar era nespălat de două zile, mirosea a transpiraţie, iar degetele îl zburau pe tastatură. Mintea lui lucra cu viteză mai mare decât procesorul computerului pe care îl avea la dispoziţie.

De zile în şir uitase să se spele, să mănânce şi chiar să-şi folosească bastonul. La un moment dat, îmbrâncise

scaunul cât colo şi sărise în picioare fără baston, doar pentru a se trezi prăbuşit pe podea.

înjurase, se chinuise să se ridice, înşfăcase blestematul de baston şi făcuse zob una dintre îndrăgitele lui sculpturi.

începuse să deteste numerele, graficele, inscripţiile suprapuse. în loc să-i pună în valoare inteligenţa uluitoare, toate păreau acum să-1 batjocorească, refuzând să-şi dezvăluie secretele şi să înlăture perdeaua misterului. Nu mai
făcuse nici o descoperire, dar, pe de altă parte, din vara lui 2001 nici nu se mai descoperiseră papirusuri noi.

Tot ce-mi trebuie e chiar aici. Trebuie să fie aici. Sunt atât de aproape.

Suntem atât de aproape.

Şi toată responsabilitatea cade pe umerii mei. Prăbuşirea lui Dumnezeu. Sfârşitul lumii. Victoria grupării Gnoseos.

Se străduiseră atât de mult, de nenumărate ori. Istoria oamenilor lui îl emoţiona tot timpul.

îşi aminti de cel dintâi moment în care fuseseră cât pe-aci să-i extermine pe Cei Tainici de pe faţa pământului. Dezechilibrul provocat declanşase erupţia Vezuviului şi distrugerea oraşului Pompei. Iar eroul, Attila Hunul, curmase fără milă atâtea vieţi în secolul al V-lea, încât a fost numit „Biciul lui Dumnezeu".

Ciuma, „Moartea Neagră", care a înjumătăţit populaţia Europei Occidentale în secolul al XIV-lea, fusese întâmpinată cu mare bucurie de către Gnoseos. Se rugaseră să se extindă şi în restul lumii.

Inchiziţia spaniolă sub comanda lui Torquemada şi masacrele din Armenia îi seceraseră pe Cei Tainici, dar niciodată suficienţi, niciodată pe toţi treizeci şi şase dintr-o generaţie.

Atâtea clipe încărcate de speranţă. Fluviul Galben se revărsase peste China, ucigând aproape un milion de oameni în 1887. Scufundarea Titanicului. Ridicarea

comunismului şi a khmerilor roşii care au masacrat milioane de oameni în Cambodgia.

în multe ţări de-a lungul istoriei se folosiseră de sclavie ca să înăbuşe orice nădejde, să sufoce spiritul uman, stârpind sufletele pure ca pe nişte paraziţi.

Au avut şi naziştii rolul lor. O vreme stră-străbunicul lui condusese Cercul generaţiei sale într-o vitejească campanie de nimicire a lumii. Nu le lipsise decât foarte puţin să-şi atingă scopul.

Dar acum, sunt şi mai aproape, îşi spuse el, mai aproape decât oricând. Se duse cu gândul la Arcă, la proviziile proaspăt adunate în fortăreaţa subterană, şi la cei două mii de discipoli credincioşi care aşteptau un semnal, semnalul de a pătrunde în noua lor lume, semnalul ce va fi dat de îndată ce el îşi va duce sarcina la bun sfârşit.

încă două nume. De ce nu reuşea să le descopere? Unde greşea?

încercă un alt algoritm, o altă secvenţă, o nouă combinaţie de litere.

Porcării. Pe ecran nu apăreau decât porcării, îşi muşcă limba până la sânge. Sânge idiot, ce contează? Doar răbdarea contează.

Tinereţea sa, petrecută în întuneric, îl învăţase valoarea răbdării. Ştiuse dintotdeauna că se va face lumină din nou. Şi o să se facă lumină în curând, îşi zise el. O să: avem lumină şi răspunsuri. Răbdare.

Dar nu era chiar atât de uşor să aibă răbdare dacă Cercul îi sufla în ceafă. Pe măsură ce zilele se scurgeau, propriul său tată părea tot mai distant şi mai dezamăgit. Oare cât de mult ar ajunge să-1 dispreţuiască dacă ar şti adevărul, tot adevărul?

Nu pot să dau greş. Nu accept.

Avea nevoie să-şi limpezească mintea. Să se întoarcă la liniştea din acel loc întunecos, să audă sunetul vidului.

Răspunsul era în el. Avea puterea de a ascende, de a se reuni cu Sursa. Era un sentiment instinctiv, aflase asta încă din ziua în care primise amuleta.

Degetele bâjbâiau în căutarea medalionului de aur prins la gât. Odată ce se opriră asupra uroborosului dublu gravat în mijloc, în minte i se născu imaginea lumii frântă în două. Cu capul plecat, îngână fără încetare o incantaţie străveche până ce se prăbuşi pe podea în transă.

Pământ murdar, tărâm iluzoriu,
Blestemată fie închisoarea ta,
Şi carnea scârbavnică ce-mi înlănţuie spiritul.
Ca flacăra unei lumânări, caut Sursa,
îmi croiesc drum spre ceruri,
Ca să mă contopesc cu Divinitatea.

Soarele răsărise de mult când deschise ochii din nou. Pentru prima dată după lungi săptămâni avea mintea limpede, iar încordarea din umeri dispăruse.

Dintr-odată, îşi dădu seama ce anume pierduse din vedere. Nu era decât o variaţie aparent nesemnificativă a codului de litere şi totuşi putea strica totul.

Şi aşa se şi întâmplase.

De data aceasta, după numai o oră de scormonit prin miriada de fişiere, pe ecran apăru în sfârşit o informaţie nouă.

Notă literele şi porni din nou programul de variaţie. Rezultatul era mereu acelaşi.

Era un nume. Unul pe care înainte nu îl selectase. Jack Gherle.

Două minute mai târziu, transmitea numele în reţea. Nu va dura mult şi le va putea oferi îngerilor întunericului toate datele necesare.

Jack Cherle nu se va mai bucura mult de viaţă, dacă nu cumva murise deja.

Fără să facă o pauză în care să se spele şi să mănânce, Şarpele se apucă de treabă.

QUEEN MARY I

Jack Cherle deschise larg uşile de la balcon şi rămase cu privirile pierdute la imensitatea Atlanticului. Mai avea două zile până la Southampton şi îşi propusese să profite din plin de timpul rămas.

Era o călătorie pe care să o ţii minte pentru tot restul vieţii. Soţia lui visase în nenumărate rânduri să pornească într-o croazieră pe Queen Elizabeth 2, dar succesoarea acesteia, Queen Mary 2, depăşea orice imaginaţie.

Ii făcea o plăcere deosebită să o vadă pe Yasmin suspinând de încântare după-amiaza când îşi servea ceaiul în acordurile muzicii. Era fericit să-i audă entuziasmul din glas când îl anunţa că nu peste mult timp urmau să se îmbarce din Oxford. Era fericit să o strângă în braţe, pe balcon, seară de seară după o cină copioasă.

Se hotărâse să scoată din buzunar oricât pentru această călătorie ce avea să marcheze treizeci de ani de căsătorie. Voiau să-şi desfete cei trei fii şi pe soţiile acestora cu o croazieră de şase nopţi, urmată de un weekend la Londra. Yasmin abia izbutea să-şi stăpânească bucuria. Era prima vacanţă în familie, de când fiul lor cel mare plecase la Universitatea Corneli.

Duceau o viaţă tihnită în St. Louis, dar clipele de răgaz, departe de cabinetul lor de pediatrie, şi le petreceau alături de copiii altor oameni. An de an, Jack şi Yasmin îşi puneau în bagaje loţiunea de soare, pantalonii scurţi şi sandalele, se vaccinau, îşi luau rămas-bun de la nepoţi şi se alăturau voluntarilor de la Doctori Fără Frontiere într-o călătorie spre părţi ale lumii devastate de războaie şi calamităţi.

Jack îşi aduse aminte de copiii subnutriţi pe care îi îngrijiseră vara trecută la Darfur şi de cei cinci colegi de breaslă care fuseseră ucişi în Afganistan cu un an în urmă, la nici doi kilometri de tabăra lor. Pe balcon, hipnotizat de întinderea nesfârşită a mării şi a

văzduhului, Jack reuşea oarecum să uite de haosul ce domnea în lumea întreagă. Oarecum.

Şi totuşi îl măcina. Fuseseră cât pe-aci să-şi anuleze călătoria din cauza recentului tsunami care se abătuse asupra Japoniei. Dacă nu s-ar fi temut de dezamăgirea pe care le-ar fi provocat-o copiilor şi nepoţilor şi dacă n-ar fi făcut rezervări cu un an înainte, acum ar fi plecat în Asia. în schimb, el şi Yasmin găsiseră o soluţie de compromis şi îşi schimbaseră biletele de întoarcere, astfel încât de la Londra să poată lua avionul direct spre Tokyo, înainte de a se înapoia acasă cu British Airways.

Uneori, Jack visa că îşi închid cabinetul şi amândoi pornesc într-o îndelungată călătorie pe glob ca să-i îngrijească pe bieţii copii uitaţi de lume.

Poate că într-o bună zi...

O bătaie în uşa cabinei îl făcu să părăsească balconul. Yasmin se spăla pe dinţi, aşa că el deschise uşa şi dădu cu ochii de Emily, nepoţica lor de unsprezece ani, zâmbind cu gura până la urechi şi cu un halat de baie pus peste pijama.

— Mai vreau un pupic de noapte bună, bunicule. Timmy a înnebunit-o pe mami fiindcă vrea să comande mâncare în cameră. Zice că e lihnit de foame.

— Slavă Domnului că fratele tău nu va cunoaşte niciodată ce înseamnă foametea, spuse Jack cu blândeţe, netezind părul lung şi castaniu al Emiliei. Aşa e mai bine. Ţi se văd ochişorii frumoşi.

Se aplecă şi depuse o sărutare pe obrazul proaspăt spălat al nepoatei mijlocii.

— Nu mai avem decât două zile pe vapor, oftă Emily, oprindu-se în prag. Nu ţi-ar plăcea să rămânem aici pentru totdeauna?

Jack chicoti.

— Nu vorbeşti serios. Te vor aştepta atâtea aventuri în viaţă.

— Probabil, ridică fetiţa din umeri apoi chipul i se însenină. Şi pe tine la fel, bunicule.

— Desigur, încuviinţă Jack.

Pe neaşteptate, îl străbătu un fior. Ce mai e şi asta?

înfrigurat, se uită înspre uşa deschisă a balconului de la care se zărea marea înspumată. Dar fiorul dispăruse.

Yasmin ieşi din baie, iar Emily se aruncă în braţele ei. Până să o conducă înapoi la cabina ei, Jack nici măcar nu-şi mai amintea de bizarul incident. îi pierise totul din minte,
cu excepţia valurilor molcome ale mării şi a zilelor minunate care îi mai rămâneau alături de familie.

PYONGYANG, COREEA DE NORD

La mii de kilometri depărtare, pe un computer ascuns într-o clădire aflată în proprietatea Băncii Centrale a Republicii Populare Democrate Coreene, apăreau coordonatele lui Jack Cherle. Câteva minute mai târziu, o echipă alcătuită din trei îngeri ai întunericului, staţionată în Ţara Galilor, pornea în întâmpinarea vasului Queen Mary care urma să acosteze în Southampton.

JFK-ul era înţesat de călătorii dezorientaţi de toate zborurile amânate. Printre miile de clienţi vizibil deranjaţi, funcţionarii de la ghişeele de bilete se străduiau din răsputeri să facă noi rezervări şi să organizeze pasagerii şi zborurile. David se trezi la o coadă ce şerpuia printre şiruri nesfârşite despărţite prin sfori, aşteptând să-şi cumpere un bilet dus-întors pentru Israel. Cu nervii încordaţi la maxim, se întreba dacă funcţionarii de la capătul rândului îl pândeau deja.

La altă coadă, Yael părea calmă şi netulburată, prinsă între o mamă cu doi copii zgomotoşi şi un grup de tineri îmbrăcaţi în echipament de fotbal. Stabiliseră să se aşeze la cozi diferite în eventualitatea în care David va fi oprit de agenţi.

Se uită încă o dată la paşaportul din mână, minunându-se de abilitatea lui Avi de a-i procura o copie atât de reuşită într-un timp atât de scurt. Dar, pe măsură ce coada înainta, David sa ruga ca angajaţii prost dispuşi de la

aeroport să nu-i ţină cumva poza lângă computerul la care lucrau.

— Următorul.

Funcţionara blondă, a cărei asemănare izbitoare cu Kate Wallace îl şocă peste măsură, îşi dădu părul după ureche şi aţinti asupra lui o privire injectată de sânge.

— Cu ce vă pot ajuta?

Deocamdată totul mergea bine. David ceru un bilet dus-întors până la Tel Aviv, cu escală la Londra. Ştia că şi Yael îşi făcea rezervare pentru următorul zbor, care avea să plece a doua zi dimineaţa.

— Să vedem. Următorul zbor pleacă mâine la ora nouă. Veţi ajunge la Tel Aviv la 5:35. La Londra nu faceţi decât o escală de două ore pe Heathrow. Şi, adăugă ea, verificân- du-şi computerul, aveţi noroc. Mai sunt cinci locuri libere. Cei mai mulţi oameni nu apucă exact ceea ce vor. Numele, vă rog.

David rămase o clipă buimăcit. Tot corpul îi îngheţase de spaimă. Pentru un obsedat de nume, cum era el, se dovedi complicat să rostească unul.

— Alan Shiffman, zise el, expirând adânc şi rugându-se ca bătăile inimii sale să nu ajungă la urechile femeii care-i introducea numele în computer.

—îmi puteţi arăta vreun act de identitate, domnule Shiffman?

David fu consternat să-şi vadă mâna tremurând în momentul în care întinse paşaportul peste ghişeu. „Copia" lui Kate Wallace îl examină cu atenţie apoi i-1 înapoie.

— Plătiţi cu card de credit?

— Nu, cash.

Şmecherul de Avi Raz îi făcuse rost de un paşaport pe numele de Alan Shiffman, dar nici prin cap nu-i trecuse să-i dea şi un card de credit pe acelaşi nume.

în drum spre aeroport, Yael îl lăsase cu gura căscată când îl anunţase că se vor întâlni cu o nouă persoană de contact care le va furniza încă un paşaport. îl prevenise

să se poarte cât mai firesc, ca şi când ar fi fost trei afacerişti care se cunosc şi care servesc un cocktail înainte de îmbarcare.

„Cunoştinţa" îl lăsase perplex; era o femeie de vârstă mijlocie, cu un păr roşcat până la baza gâtului şi un zâmbet ce dezvelise două şiruri de dinţi proeminenţi în clipa în care izbucnise pe neaşteptate: „Vai, Alan, ţi-a căzut paşaportul!"

David era cât pe-aci să o contrazică, în momentul în care se simţi înghiontit pe sub masă de piciorul lui Yael. Reuşi să se abţină, văzând-o pe femeie ridicându-se de pe scaun şi luând paşaportul de jos.

—Mă îndoiesc că vrei să rămâi fără el, chicoti femeia roşcată şi îi înmână paşaportul deschis.

David remarcă asemănarea cu cel adus de Avi, cu excepţia numelui care însoţea fotografia.

Alan Shiffman.

Era numele lui. Alan Shiffman, al cărui paşaport fusese eliberat cu şapte ani în urmă, la Chicago.

îi aruncă un zâmbet silit şi dădu pe gât ce-i mai rămăsese în pahar.

— Mulţumesc frumos. Nu ajungeam prea departe fără el.

îl uimea viteza cu care se mişcase Avi, dar îi era recunoscător. Şi totuşi, să călătoreşti sub o falsă identitate, mai ales în afara ţării, şi mai ales când poliţia te căuta, era probabil o infracţiune destul de gravă.

David refuza să se gândească la posibilele consecinţe. Tot ce trebuia să facă în acel moment era să-şi întipărească bine în minte numele de Alan Shiffman, de parcă nu erau şi aşa destule care îi zumzăiau prin cap.

Depărtându-se de ghişeu, încă mirat că o scosese la capăt, o zări pe Yael pe un scaun, prefăcându-se că-şi face ordine în geantă. Avu loc un schimb de priviri şi femeia se ridică şi o porni spre cordonul de securitate. David o urmă îndeaproape.

Alan Shiffman, îşi repeta el, în drum spre primul punct de control, cu degetele încleştate pe paşaport. Ajuns în faţa toaletei bărbaţilor, pe uşă se năpusti un bărbat bronzat, într-un tricou cu sigla berii Coors Light, o şapcă de baseball şi sandale din piele, care răcnea în gura mare. Prea ocupat să vorbească la telefon, nu-i lipsi mult să se împiedice de puştiul aplecat peste o cişmea.

—Omule, distruge-o. Ia-ţi un avocat şi desfiinţeaz-o înainte să te nenorocească ea pe tine. Ţi-am zis că abia ieşise de....

—Hei, se răsti David la domnul Coppertone care, în grabă, se ferise să nu-1 răstoarne pe un bătrân, dar sfârşise prin a se ciocni de o stewardesă care abia îşi târa bagajul.

Femeia se dezechilibrase şi ar fi căzut dacă David nu ar fi ţâşnit spre ea şi nu ar fi prins-o de antebraţ, scăpându-şi paşaportul în incident.

—Ai grijă pe unde mergi, amice, se răsti el la dosul nesimţitului.

— Poftiţi. V-aţi scăpat asta, spuse stewardesa, aplecân- du-se ca să ridice paşaportul de jos. V-aţi mişcat repede, îi zâmbi ea.

David strânse paşaportul în mână. La naiba, o pierduse din ochi pe Yael. Dar grăbi pasul şi o zări aşteptându-1 la vreo şapte metri în faţă. îşi aruncară o privire fugară în momentul în care David trecu prin dreptul ei. Vrea să merg eu în faţă, îşi dădu el seama. O să vină după mine la punctele de control.

Măsură din priviri masa de oameni care aşteptau să fie verificaţi şi se aşeză la coadă.

Mai avea de trecut două puncte de control. Două posibilităţi în plus să fie prins.

Joe Fortelli dădu pe gât o ultimă ceaşcă de cafea în holul Agenţiei pentru Securitatea Transporturilor şi îşi prinse în piept ecusonul de identificare. Peste numai nouăzeci de secunde îi începea tura de douăsprezece ore. Şi, în ciuda faptului că şeful lui era un cretin care

modifica zilnic procedurile, Jeff ştia că punctualitatea e importantă. Aproape la fel de importantă ca o privire ageră şi o minte limpede. Acestea, la care se adăuga simţul disciplinei, erau trăsăturile unui bun agent de pază.

Mai ales ale unuia din cadrul Agenţiei pentru Securitatea Transporturilor, postat pe unul dintre cele mai mari aeroporturi internaţionale, îşi zise el, ridicându-şi pantalonii închişi la culoare. JFK-ul era una dintre cele mai importante răspântii din lume, deşi şeful şi colegii săi păreau adeseori să piardă din vedere acest aspect. De cele mai multe ori erau
mai preocupaţi să permită accesul pasagerilor decât să facă un control amănunţit.

La naiba. Colegii de la încărcarea bagajelor îi spuneau mereu că liniile aeriene le fac viaţa amară fiindcă bagajele nu sunt încărcate la timp. Se plângeau de costurile pe care le implică să trimită bagajele rămase şi le cereau agenţilor să le verifice mai repede, ca să ajungă la timp în avion, chiar dacă se vedeau nevoiţi să mai sară câte un bagaj din când în când.

Ce fel de securitatea mai era şi asta într-un moment atât de dificil?

Jeff aruncă paharul de unică folosinţă la gunoi şi porni spre afişier, aşa cum făcea în fiecare seară înainte de a intra în tură. Era foarte atent la toate comunicatele de securitate postate acolo, memora notificările şi căuta toate numele nou apărute pe lista celor care au interdicţie de zbor.

Nimic nou astă-seară.

Atunci îi căzură ochii pe avizul de căutare emis de Washington. îşi încovoie umerii laţi ca să se aplece şi mai mult, desenând cu degetul mare o linie imaginară sub numele subiectului.

David Shepherd. Căutat spre a fi interogat cu privire la o crimă comisă la reşedinţa sa.

Păcat că nu există şi o fotografie. Deocamdată.

Reciti avizul de urmărire, întipărindu-şi în minte semnalmentele celui căutat. Numele era uşor de reţinut, David Shepherd.

Dacă aş avea ocazia să-l identific pe individ, mi-ar fi de mare ajutor ca să devin supervizor. Trebuie să descoperi o persoană sau un lucru remarcabil ca să te evidenţiezi. Cât de curând asta
o să fac şi eu. Şi pe urmă, hocus-pocus. The Times îi va lua un interviu celui mai prevăzător şi mai al dracului de indispensabil agent de pe JFK.

I se umflară venele de emoţie. Doamne, ce-ar mai flutura prima pagină din ziar pe sub nasul lui taică-său. Să-i arate că nici fiu-său mai mic nu era un neisprăvit, chiar şi în comparaţie cu numero uno, Tony, băiatul lui de aur, care-şi pierduse un picior în Afganistan şi fusese decorat cu Inima Purpurie.

Ei bine, tată, am ajuns şi eu pe pagina întâi. Eu sunt prima linie de apărare naţională, chiar aici, înainte ca cineva să ajungă la aparatul cu raze X sau să-şi scoată pantofii împuţiţi.

Fortelli introduse fişa de pontaj şi se îndreptă spre poarta de securitate, gata să preia şirurile nesfârşite de pasageri fără chip ce aşteptau să treacă de el.

Hai, David Shepherd. Vino şi fă-mă fericit.

Pe măsură ce coada înainta, David îl zări pe primul controlor. O tânără cu părul blond, scurt, prins la spate într-o codiţă, şi şuviţe rebele care-i ieşeau de sub clamele vişinii prinse la tâmple. David bănuia că avea şi un cercel în limbă, pe care şi-1 scotea atunci când era la muncă.

Nu e prea fioroasă, îi trecu lui David prin minte, privind-o cum zâmbeşte de câte ori le înapoiază actele de identitate pasagerilor. în nici un caz pentru un individ ca Alan Shiffman.

în momentul în care cei din faţa lui mai înaintară un pas, trăgând de bagaje, David se uită peste umăr, căutând-o pe Yael. Şapte persoane îi despărţeau, printre care, chiar în faţa

ei se găsea domnul Coppertone care nu-şi încheiase încă convorbirea la afurisitul de telefon.

David mai înaintă puţin, cu ochii la pasagerii care îşi puneau laptopurile, pantofii şi cheile în coşurile de plastic ce aveau să le transporte pe banda rulantă. Se strădui să pară cât mai destins, dar stomacul îi juca feste.

Poate că în loc de squash ar fi trebuit să joc pocher.

în secunda următoare, un bărbat de vreo douăzeci de ani, cu un gât gros ca de taur, îşi croi drum către capătul rândului. Purta uniforma Agenţiei pentru Securitatea Transporturilor, iar fata cu clame în păr îl întâmpină cu o expresie de uşurare care nu putea însemna decât un singur lucru. Bărbatul venise să o înlocuiască.

Nemaipomenit.

Individul îi amintea de unii dintre cei mai ambiţioşi studenţi ai săi. Era ceva în postura lui. în momentul în care luă locul femeii, îşi luă o poziţie fermă. Atitudinea lui emana agresivitate. După ce studie atent primele documente, le înapoie, clătinând rigid din cap. Nu e tocmai genul care să-ţi ureze „o zi bună".

în momentul acela se întâmplă un lucru care-i spori neliniştea lui David. Bărbatul care urma îi înmână documentele şi controlorul îl verifică ceva mai îndelung decât în mod normal. Dar nu aceasta îl îngrijoră pe David. în loc să-i înapoieze omului paşaportul şi permisul de îmbarcare, noul controlor ceru să i se arate încă un document de identificare.

Alan Shiffman avea unul singur.

Simţi cum palmele i se umplu de transpiraţie şi se sforţă să-şi potolească neastâmpărul în vreme ce bărbatul din capul rândului scotocea prin portofel.

După câteva secunde ce părură să nu se mai sfârşească, controlorul îi înapoie morocănos documentele, făcându-i semn să treacă mai departe.

David intră în panică, văzându-1 pe pasager zorit să se îndepărteze. Avem cam aceeaşi înălţime şi greutate, se agită David. Şi aceeaşi culoare a părului.

Pe mine mă caută.

David se zbătu să-şi înfrângă impulsul de a părăsi rândul. Va atrage cu atât mai mult atenţia asupra sa. Nu exista cale de întoarcere. Nu exista decât un singur drum: înainte. Trebuia să reuşească să treacă.

Sângele îi zvâcnea în urechi în momentul în care controlorul puse mâna pe paşaportul lui. Bărbatul îl măsura cu o privire rece şi bănuitoare.

Durǎ o veşnicie până când îi verifică paşaportul şi permisul de îmbarcare. Dar nu avea nici o intenţie să i le dea înapoi. în schimb, rămase cu privirile lipite de chipul lui David şi spuse ceva. David îl întrerupse.

—Aş vrea să raportez ceva, şopti el. E un bărbat la coadă, cam al nouălea. Poartă un tricou imprimat cu Coors Light şi o şapcă de baseball. Ne-am întâlnit la toaletă. Poate exagerez eu, dar se purta cam ciudat.

— Cum adică, ciudat?

Ochii controlorului păreau să-1 analizeze cu raze X.

— N-aş putea băga mâna-n foc, poate că mă înşel, continuă David. Dar mi s-a părut că şi-a vârât un obiect strălucitor sub şapcă. Poate că nu e nimic important, se grăbi
el să adauge. Mă gândeam că ar trebui să anunţ pe cineva, în zilele astea, nici nu mai ştii ce să crezi.

Pentru o milisecundă, ochii controlorului părăsiră chipul său şi se aţintiră spre şirul de oameni. Maxilarul i se crispă uşor, iar privirile i se focalizară asupra domnului Coppertone.

— Aţi procedat bine, domnule.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, îi înapoie actele lui David şi întinse mâna după următoarele, cu ochii pendulând între femeia pe care o verifica şi bărbatul cu şapcă de baseball.

David se strădui să se îndrepte cât mai firesc către aparatul cu raze X şi banda rulantă, cu betelia pantalonilor îmbibată de sudoare. Un sentiment de uşurare i se prelinse prin vene fierbinte ca o ceaşcă de

sake în momentul în care se văzu din nou încălţat şi îndreptându-se către poartă.

Câteva minute mai târziu, Yael traversă sala şi se prăbuşi alături de el pe un scaun. Pe faţă îi înflori un zâmbet care culmină într-un hohot de râs.

— îmi dai voie să te-ntreb ce naiba i-ai zis controlorului de a tăbărât pe amărâtul din faţa mea?

MARYLEBONE, LONDRA

Nu mai înţelegea nimic. Nici o iotă. Să lase totul baltă şi să alerge la Heathrow să-şi ia tatăl? Nu putea să ia şi el un taxi? Că tot veni vorba, îl putea ruga pe Gilbert să se ducă să-1 ia. Dar nu. E-mailul era cât se poate de precis.

Crispin, trebuie neapărat să discut cu tine între patru ochi. Am aflat ceva şi tu eşti singurul care mă poate lămuri. Sosesc pe Heathrow la ora 21:47. Ne vedem când trec de vamă. Să nu mă dezamăgeşti.

Vorbeşte cu mine de parcă am zece ani. în mod evident îmi poartă pică pentru impactul pe care l-am avut asupra Cercului. Reuşitele mele din ultimii doisprezece ani umbresc tot ce-a realizat el în toată ilustra sa carieră. Sunt la un pas de măreţie, iar el îmi dă ordine ca un director care se adresează unui şcolar.

Şarpele închise scârbit e-mailul şi întinse mâna după baston.

Mare păcat. Acum va trebui să se spele şi să înlăture parfumul de mosc pe care Chloe i-1 lăsase imprimat în piele. Noaptea trecută fusese lungă şi plină de aventuri, o eliberare viguroasă de presiunea vânătorii de nume. Zgârieturile pe care femeia i le făcuse pe piept îl ardeau la contactul cu săpunul. Savură durerea fierbinte, aducân- du-şi din nou aminte de buzele ei deschise în momentul în care îi striga numele.

Draga de Chloe, una dintre cele mai pasionale femei cu care se culcase vreodată, dar şi una dintre cele mai savuroase. Păcat că nu o va mai revedea niciodată. Era ultimul moment de răgaz pe care şi-1 va mai îngădui, ultimul răsfăţ carnal înainte de a se alătura celorlalţi pe

Arcă şi de a o părăsi pe Chloe şi lumea aceasta cumplită. O să-şi lase tatăl la club şi va munci pe brânci până ce totul va fi isprăvit. Ultimul nume, ultimul obstacol. Coborârea la Arcă.

în momentul în care Ferrariul său o porni spre Heathrow, iritarea îi creştea proporţional cu viteza excesivă a maşinii.

Tu eşti singurul care mă poate lămuri. Pentru prima oară, prin piciorul beteag îl străpunse un junghi de nelinişte. Cu gândul în altă parte, îşi masă uşor cu muchia palmei muşchii zdrobiţi.

Când ajunse în parcare, întârziase deja zece minute.

De parcă situaţia nu era oricum destul de complicată. Până să ajungă avionul la poarta aeroportului Heathrow, picioarele lui David erau deja amorţite ca nişte butuci. Se târî împreună cu Yael până la Terminalul 4, urmaţi de restul pasagerilor zborului transatlantic. Nerăbdători să-şi întindă oasele, se arătară cu toţii cât se poate de încântaţi de plimbarea pe jos până la Terminalul 1, de unde aveau să se îmbarce într-unui din avioanele companiei El Al.

Se simţea inexplicabil de vlăguit deşi, după cina servită în avion, trăsese un pui de somn. Gândurile nu îl purtau decât la distanţa tot mai mare care îl despărţea de Stacy.

— Ce-ar fi să cumperi nişte cola să ne mai trezească, îi sugeră Yael.

— Mai înainte de toate trebuie să fac rost de nişte euro, dar nu pot risca să-mi folosesc cârdul Visa.

—Găseşti o casă de schimb valutar la etajul pentru sosiri internaţionale.

După ce aşteptă la o coadă de vreo doisprezece pasageri mânaţi de o intenţie similară, David îşi îndesă banii în buzunar, atingând fără să vrea cele două pietre. în clipa
aceea, îl năpădi o senzaţie bizară, ca şi când un şarpe i s-ar fi strecurat pe sub cămaşă şi se târa spre umeri. Mă

urmăreşte cineva, îi încolţi brusc în minte. îşi îndreptă spatele şi se răsuci.

Bărbatul stătea neclintit în mijlocul forfotei de oameni.

Deşi îi despărţeau vreo zece metri, ochii bărbatului erau pironiţi asupra lui David, ca şi când nimic altceva nu ar fi existat.

Nu se poate. E imposibil.

îi zvâcnea capul. Totul era tulbure. Se întoarse în timp. Era din nou doar un băieţandru mic şi şovăitor. Cel care îl fixa din priviri era mai matur, mai puternic şi mult mai îndrăzneţ. O persoană care îl provoca să-şi rişte viaţa...

Era cu neputinţă. Bărbatul acela cu aer de orăşean şi coama blondă ca de leu nu putea fi...

Dezorientat de experienţa fantasmagorică, David o porni către bărbatul misterios până ce vocea lui Yael risipi ceaţa ce îi întuneca mintea.

— Ai luat-o în direcţia greşită. Acolo e sala de aşteptare pentru zborurile internaţionale. Restaurantul cu autoservire e în partea cealaltă.

— El e, Yael! rosti el cu glas spart. Doamne, chiar el e! Yael se uită în direcţia privirii lui.

— Bărbatul cu baston? Cine e?

înainte ca David să apuce să răspundă, o mare de oameni se năpusti printre ei şi îl pierdură din ochi. Când atmosfera se linişti, bărbatul pe care îl remarcase nu mai era singur. Un bătrân îl bătu pe umăr, iar bărbatul mai tânăr îşi întoarse faţa către tatăl său. David îl recunoscu pe loc pe Erik Mueller. Părea mânios, chiar şi în timp ce fiul său gesticula larg, bătrânul nu părea să-i dea nici cea mai mică atenţie.

—Ori e o fantomă, ori e chiar Crispin Mueller împreună cu tatăl lui, zise David, clătinând buimăcit din cap. Dar nu e cu putinţă. Era în comă ireversibilă.

Yael căscă ochii mari.

— Adică e băiatul care a pierdut nestemata?

—Aş putea să jur. Nu e ciudat? Nimeni nu se aştepta să-şi mai revină. Tata s-a interesat de el la doi ani după

accident, pe urmă după încă patru, şi nu se mişcase din clinica
privată din Stockholm în care l-au internat părinţii lui imediat ce starea lui s-a stabilizat şi a putut fi transportat.

— Am învăţat să nu cred în coincidenţe, spuse Yael, neliniştită, trăgându-1 pe David de lângă casa de schimb şi împingându-1 în mulţimea de oameni care mergeau spre Terminalul 1. Mai ales acum.

— Trebuie să desluşim ce legătură are cu piatra. Şi cu Gnoseos, murmură David, privind în urmă.

Dar Crispin şi tatăl său se pierduseră prin marea frământată de călători.

— De acord. Dar mai întâi trebuie să plecăm de aici, încuviinţă Yael. înainte să găsească un mod de a veni să reînnoiască legătura cu tine.

Nici nu ieşiseră bine din parcare şi Erik Mueller se puse pe butonat telefonul.

— Eşti sigur că era David Shepherd?

— El era fără îndoială. Dacă m-ai fi ascultat pe aeroport, l-ai fi văzut cu ochii tăi. Aceeaşi faţă pe care am zărit-o acum luni de zile în Daily Mail alături de Tony Blair. A rămas aceeaşi lichea care m-a împins pe mine de pe acoperiş ca să-şi salveze iubiţica, şi care mi-a furat patru ani din viaţă.

— Eduardo, spuse grăbit Erik Mueller la telefon, David Shepherd şi femeia tocmai au fost zăriţi pe Heathrow.

Crispin se răsuci brusc spre tatăl său.

— De ce îi spui lui DiStefano?

— Gura, îl repezi Erik, ridicând palma spre fiul său.

Crispin scrâşni din dinţi. De ce îl interesa pe DiStefano pe unde umblă Shepherd?

Glasul tatălui său îl zgâria pe creier cu intensitatea scârţâitului unui obiect metalic pe sticlă. Fierbea de dorinţa de a se întoarce în aeroport ca să-1 urmărească pe Shepherd.

Furie, dispreţ şi teribilul sentiment al lucrului lăsat neisprăvit îl umpleau de dezgust. Dacă n-ar fi avut piciorul beteag...

Gândurile, în schimb, îi goneau în toate direcţiile.

Cine era frumoasa de la braţul lui Shepherd? Iubiţica lui din copilărie se transformase într-o femeie matură?

—Crispin, e timpul să fii sincer cu mine, spuse Erik, închizând telefonul, iar Crispin apăsă pe acceleraţie. în acest moment, e în joc toată munca noastră şi vreau să-mi spui adevărul. Tu ai luat agatul care a dispărut din casa noastră acum nouăsprezece ani?

Crispin nu-şi luă ochii de la drum.

—Puterile mele mentale îmi şoptesc că aceeaşi întrebare mi-ai pus-o la două săptămâni după ce am ieşit din comă.

— Vrei să spui că răspunsul tău e acelaşi?

— Desigur. Dar eu încă mai aştept să-mi răspunzi şi tu la întrebarea mea. De ce se interesează DiStefano de persoana lui David Shepherd?

Erik Mueller îşi întoarse capul, cercetând chipul fiului său.

— Se pare că piatra a reapărut.

Pentru o clipă, degetele lui Crispin se încleştară pe volan. Spera ca tatăl lui să nu fi băgat de seamă.

— Serios? Atunci ştii prea bine că eu nu am avut nici un amestec.

—Ştiu că se află în posesia fiului răposatului senator Shepherd.

în mintea lui Crispin se învolburau toate gândurile. David Shepherd a pus mâna pe piatră?

— Ne întoarcem, zise el, căutând un spaţiu de manevră. Dau eu de nemernicul ăla.

— Ba nu, îl contrazise tatăl său. Asta e treaba îngerilor întunericului. Să nu ne abatem de la subiect. Tare bizar, nu, că piatra se află la Shepherd? Mai ales din moment ce dispariţia ei coincide cu vizita în casa lor şi... cu accidentul tău.

Aşadar, Shepherd nu-i furase doar patru ani din viaţă, ci şi piatra tăinuită de familia lui încă din secolul al XII-lea. Iar hoţul e chiar aici. Chiar în acest moment.

în secunda aceea, pentru Crispin deveni clar că soarta i-1 scosese astăzi în cale pe David Shepherd.

Nu e un lucru rău, îşi zise în sinea lui, căznindu-se să-şi vină în fire. Shepherd era împreună cu mine când a dispărut piatra, iar acum, pentru a-mi încununa toate eforturile, o să mi-o înapoieze. Doar că el nu o ştie încă.

Crispin se prefăcu mirat.

— Bizar? De ce?

— Pentru că Shepherd colaborează cu duşmanii noştri, îi replică Erik, mânios. Din cauza asta am insistat să vii după mine. S-a dus cu agatul la rivalul nostru cel mai redutabil, rabinul ben Moshe, chiar în ziua în care îngerii întunericului l-au asasinat. Nu ştiu cum, dar Shepherd a reuşit să fugă cu piatra şi cu toate obiectele din seiful lui
ben Moshe. Dar nu va mai dura mult. îngerii vor da de el. Mai ales acum.

—Ce-a mai zis DiStefano?

— Mi-a dat câteva detalii obţinute prin microfoanele instalate în biroul lui ben Moshe. Veşti tulburătoare. Succesul muncii noastre e din nou în primejdie. Shepherd colaborează cu o expertă israeliană în texte antice, o femeie pe nume Yael HarPaz. Şi, cumva, a reuşit să adune un jurnal plin cu nume. Numele Celor Tainici.

Crispin se pregătea să schimbe banda de mers chiar în clipa în care tatăl său îi aruncă „bomba". Implicaţiile vorbelor lui Erik îl mâniară într-atât încât nici nu băgă de seamă că maşina din faţă semnaliza că se opreşte până în clipa în care aproape se izbi de spatele acesteia. Apăsă pe frână şi viră brusc la stânga, în vreme ce tatăl său se propti în bordul maşinii, înjurând.

De peste zece ani lucrez şi îmi bat capul cu calcule ca să-i aflu pe Cei Tainici, iar el ştie toate numele pentru care eu am asudat sânge?

Cum e posibil? Cum găseşte numele? Cât de midte ştie?

— Calmează-te înainte să ne omori pe amândoi. încă nu am pus mâna pe jurnalul lui, dar nu va mai dura mult. DiStefano crede că le-ar putea avea pe toate.

Crispin izbi cu pumnul în volan.

—Şi când aveai de gând să mă anunţi şi pe mine?

— Doar ce-am aflat de jurnal. în ceea ce priveşte pietrele, asta e cu totul altă discuţie. Tot nu ai nimic de mărturisit?

Ţi-aş spune că David Shepherd nu va mai scăpa şi acum cu faţa curată dacă îmi distruge iar viaţa.

Dar Crispin nu dădu glas acestui gând, încăpăţânându-se să nu răspundă în ciuda tăcerii întrebătoare a tatălui său.

— înţeleg.

Erik se lăsă pe spătarul scaunului, strângând din dinţi.

— Şi asta nu e tot. DiStefano mi-a adus la cunoştinţă că existenţa jurnalului impune o schimbare de strategie. Misiunea îngerilor întunericului nu mai este de a pune mâna pe jurnal şi apoi de a-1 ucide pe Shepherd.

— De ce nu? răbufni Crispin.

— Cercul doreşte să fie adus viu pe Arcă. Din cauza fetei, Stacy Lachman. Sunt sigur că numele îţi sună cunoscut.

— Normal că îl ştiu. L-am dat Cercului cu nici o săptămână în urmă.

—David Shepherd cunoaşte şi el acest nume. Sunt chiar foarte apropiaţi. Fata e fiica lui vitregă. Chiar în clipa asta, Raoul o aduce la Londra.

— Şi Shepherd va încerca să o salveze.

în minte îi veni imaginea lui Abby Lewis, fata cu obrajii ca merele coapte, pentru care micuţul David îşi riscase viaţa.

— Cercul e convins de asta. Iar când o va face, noi îl vom prinde şi astfel vom avea toată Cartea Numelor. Şi odată ce-i vom lua chihlimbarul rabinului şi agatul, con-

tinuă Erik, aruncându-i o privire plină de reproşuri, şi le vom pune alături de smaraldul şi ametistul pe care le-am dus deja pe Arcă, balanţa puterii se va înclina şi mai mult în favoarea noastră.

Crispin avea senzaţia că se luptă cu o forţă nemăsurată. Era atât de aproape de reuşită, iar David Shepherd, acelaşi nemernic de David Shepherd care-1 aruncase de pe acoperiş, le distrăgea atenţia de la realizările lui, unica lui forţă în cadrul Cercului.

Ani de zile, eu am trudit pentru ca distrugerea finală să fie posibilă. Pe mine s-a bazat Cercul pentru a repurta victoria. Şi iată cu apare Shepherd şi-mi taie aripile. Din nou.

Un val de ură îi invadă întreaga fiinţă. Prin creier îi sfâ-râia un soi de negură sângerie.

— Trebuie să mă întorc la computer, îngăimă el. Trebuie să îmi termin treaba astăzi.

—Nu ţi-o vei termina la Marylebone. DiStefano vrea să-ţi strângi lucrurile şi să-ţi muţi baza pe Arcă. Clipa finală e tot mai aproape. Cercul începe să se mute în subteran.

în sfârşit ceva plăcut care să-i mângâie auzul. Shepherd va fi dus în subteran de asemenea.

—Poate că o să am ocazia să mă întreţin puţin cu vechiul meu tovarăş de căţărări.

— Categoric. Dacă îngerii întunericului nu reuşesc să-1 aducă, cu siguranţă o vor face rugăminţile fiicei sale vitrege.

Cercul e complet, medită Crispin, calmându-se brusc. O reîntâlnire, după atâţia ani.

Zorii înveliră cerul plumburiu al Londrei în raze de lumină lăptoasă, dar Stacy nu avea să se bucure de ele.

La kilometri întregi sub furnicarul oraşului, fata dormea ghemuită într-un pătuţ de copil, încuiată într-o cameră slab luminată. Spaţiul era extrem de redus, ceva mai mare decât într-o cămară. Lipseau nu numai ferestrele, dar şi orice piesă de mobilier, cu excepţia unui

scaun cu speteaza din zăbrele, a unui birou minuscul din lemn şi a pătuţului în care zăcea, cufundată într-un somn produs de droguri.

Camera în care Raoul LaDouceur o încuiase, după un şir de zboruri cu avioane private, era rece şi umedă, în ciuda sistemului subteran de încălzire săpat în stâncă.

Cuprinsă de frisoane, Stacy zăcea sub pătura din lână pe care răpitorul său i-o azvârlise peste umeri înainte de a părăsi camera şi de a zăvorî uşa. Va dura ore în şir până ce efectul sedativelor va dispărea. Ore până când fata îşi va aminti nenorocirea care o lovise şi se va trezi înlemnită de spaimă şi panică.

Din pieptul ei răzbătea un şuierat din cauza imaginilor tulburătoare ce pâlpâiau la periferia creierului său. Cu fiecare amintire, adrenalina îi îmboldea picioarele inerte să o rupă la fugă.

Dar Stacy era atât de îmbuibată de droguri încât nu putea clinti un deget.

O voce interioară îi şoptea să stea nemişcată. I se supuse, simţind că nu ar fi putut să-şi mişte pleoapele, nici dacă ar fi vrut.

SCOŢIA, ZONA DE NORD A GLASGOW-ULUI

Cu rotiţele valizei clămpănind în urma lui, Dillon se avântă pe treptele abrupte ale vechii abaţii din piatră. Cornelius McDougall îl întâmpină în pragul porţii gravate din lemn. Cornelius era un bărbat înalt care încă se ţinea ţeapăn, dar, în anii de la ultima lor întâlnire, părul său roşcat căpătase o nuanţă cenuşiu-cafenie şi îşi lăsase o barbă mică, bine îngrijită.

— Am o halbă de Belhaven care pe tine te aşteaptă, îl întâmpină el pe Dillon, luându-i valizele. Mai întâi îţi potolim setea şi pe urmă poţi să te speli puţin înainte de cină. Ne aşteaptă o noapte lungă.

Dillon trase în piept parfumul abaţiei, un amestec de ceară de lumânări, tămâie şi mosc ce se ridica din bătrânele ziduri. îi amintea de prima vară petrecută la

seminar şi de hotărârea de a se lepăda de toate cele lumeşti pentru a-1 găsi pe Dumnezeu.

Ar fi vrut să se intereseze de sănătatea episcopului, dar îşi spuse să aibă răbdare până ce el şi Cornelius vor da gata prima halbă. Era un subiect sensibil, chiar şi pentru ei doi. în plus, mai trebuia să-i salute şi pe ceilalţi călugări şi pe abatele care îi va ura bun venit la masă.

Se chinui să-şi stăpânească nerăbdarea, să nu se mai gândească la piatră, cu toate că ea îi ocupase toate gândurile încă de când se afla deasupra oceanului. Şi chiar şi atunci când el şi Cornelius ciocniră halbele înspumate, el tot la piatră se gândea, la piatra după care venise.

IERUSALIM, ISRAEL

David încremeni la vederea Ierusalimului. Răsăritul trandafiriu îmbrăca bătrânele ziduri într-o aură diafană, nepământeană.

—Acum înţelegi de ce oraşul este numit Ierusalimul de Aur.

Alături de el, Yael părea să fi împrumutat din strălucirea vechiului oraş. Chipul îi era luminos, în ciuda frământării din priviri.

— Se spune că Dumnezeu a trimis pe pământ zece măsuri de frumuseţe, dintre care nouă le-a dăruit Ierusalimului.

Cu privirile îmbătate de Oraşul Sfânt inundat de lumină, David nu avea nici o îndoială că acesta era adevărul.

La doar câţiva metri de intrarea în oraş, Yael îi ceruse şoferului de taxi tocmit la Tel Aviv să oprească.

— Vino cu mine. Nu durează decât câteva minute, spuse ea, deschizând portiera şi îndemnându-1 pe David să coboare.

—Pot să întreb ce anume vrei să facem?

— Respectăm o tradiţie. Cei ce vin la Ierusalim pentru prima dată se cuvine să intre în oraş pe jos.

Prinzându-1 de mână, îl conduse pe trotuar şi îşi continuară plimbarea dincolo de indicatorul care marca intrarea în oraş.

Deşi extenuat, David se simţi pătruns de un val de energie imediat ce puse piciorul pe trotuarul din ciment şi pătrunse pentru întâia oară în vechiul oraş ce şerpuia printre coline.

— Acum trebuie să mergem să-1 luăm pe tata, îl anunţă Yael pe şofer după ce se urcară la loc în maşină.

Aterizaseră la Tel Aviv cu puţin înaintea zorilor, dar David nu apucase să admire modernul oraş de la malul mării înainte ca şoferul să-i ia de acolo. Nu remarcase decât că, în ciuda orei matinale, aerul era fierbinte şi uscat, şi fu recunoscător când şoferul îi întâmpină cu sticle de apă rece.

Autostrada 1 ce ducea la Ierusalim era mărginită de coline stâncoase presărate cu turle de biserici, bolovani prăvăliţi, chiparoşi, şi resturi arse de maşini şi camioane care, după cum îi explicase Yael, erau păstrate încă din 1948 acolo drept memorial al războiului de independenţă. David nu era sigur ce anume se aşteptase să găsească în Israel, dar dincolo de toate chinurile îndurate în ultimele zile şi de grija sfâşietoare pentru soarta lui Stacy, priveliştea ce i se înfăţişa îl lăsa cu gura căscată.

Ca prin magie, această ţărişoară era un amestec hipnotic de vechi şi modern, o îmbinare omogenă de arhitectură milenară şi zgârie-nori contemporani, de situri biblice alături de restaurante Burger King cu mâncare kosher, de cafenele spaţioase şi magazine elegante.

Se străduia să nu piardă nimic din privire, admiră turnul antic al regelui David în clipa când, prin poarta Jaffa, pătrunseră în Oraşul Vechi, acolo unde tatăl lui Yael, Yosef Olinsky, îşi petrecuse noaptea la un văr. Profesorul de istorie antică sosise în oraş cu autobuzul cu două zile mai devreme şi se refugiase în Templul Cărţii — clădirea cu o cupolă albă de lângă Knesset, în care erau adăpostite Manuscrisele de la Marea Moartă şi alte documente şi obiecte antice. Tot aici se găseau şi

ultimele fragmente descoperite din Cartea lui Adam, pe care Yosef dorise să le cerceteze chiar la sursă.

—Ţi-a zis tatăl tău dacă a descoperit vreo informaţie importantă în ultimele fragmente? se interesă David, prop- tindu-se în scaunul din faţă în timp ce şoferul făcea slalom printre pietonii de pe strada David.

— Nu, din păcate. Dar e convins că până acum am procedat exact cum trebuie. E ca şi cum ai încerca să rezolvi un puzzle uriaş, îi explică ea, în momentul în care maşina intră pe pitoreasca arteră principală, Strada Lanţului. In domeniul nostru, rareori se întâmplă ca pie- sele să apară simultan, sau măcar la distanţă scurtă de timp. Departamentul de Istorie Antică se ocupă cu data- rea pergamentului. Pe urmă, noi comparăm cerneala şi caligrafia ca să găsim fragmentele care provin din acelaşi pergament.

Yael se încruntă la şoferul care frână brusc pentru a evita o pisică tărcată care ţâşnise în faţa maşinii pe şoseaua pietruită.

Trase aer în piept şi continuă.

—în cazul de faţă, tata a vrut să examineze cerneala originală de pe pergamentele noi. Uneori se întâmplă ca diferenţele minore să nu fie vizibile pe diapozitivele cu care lucrăm la Safed.

Nările lui David se umplură de aroma mirodeniilor şi a cărnii gătite şi îşi dădu seama că era lihnit de foame.

— Acum tata e absolut convins că nu ne-am înşelat când am făcut legătura dintre ultimele fragmente şi documentul cel mai complet asamblat vreodată.

— Scuze, dar nu prea înţeleg ce înseamnă toate astea.

—înseamnă că e posibil să descifrăm numele ascunse în aceste fragmente.

Yael desfăcu dopul sticlei şi luă o înghiţitură.

— în eventualitatea în care tu nu ai scris în jurnal chiar toate numele acestor Tzadikimi.

Se aplecă spre scaunul şoferului.

— La colţul următor. Acolo. La uşa roşie.

Apoi se întoarse spre David cu un zâmbet stânjenit.

— Ţine-te bine. O să faci cunoştinţă cu tata.

Urmând-o pe Yael în casa îngustă, iar apoi pe nişte scări din lemn de culoare închisă, David nu-şi putea lua gândul de la jurnalul său şi de la paginile pline cu nume. îl cuprinse o nerăbdare subită ca Yosef Olinsky şi colegii săi să le cerceteze cu ochii lor. Dacă ar reuşi să potrivească numele din jurnal cu cele descoperite de pe pergamente...

Ar însemna că el primise numele purtate de Tzadikimi? Şi că Gnoseos era pe cale să distrugă lumea?

O fată o zbughi dintr-un apartament şi trecu în goană pe lângă ei, surâzând. Pe moment, îi sări inima din piept. Pe moment, i se păruse că seamănă cu Stacy.

O mai fi în viaţă? Se calmă, dar cu sufletul împovărat. Gândurile îi zburară la bat mitzvah-ul lui Stacy, la ceremonie şi la rabinul care o chema pentru prima oară la Tora ca pe o evreică adultă. I se adresase pe numele ei ebraic, Shoshana.

Atâtea nume în urzeala iudaismului, remarcă el. Atâtea nume în mintea mea. Păcat că nu pot să le scot la iveală pe cele trebuincioase în acest moment.

în faţa lui, Yael pătrunse într-o încăpere micuţă, ai cărei pereţi erau încărcaţi de tablouri în culori vii, de toate dimensiunile, unele strâmbe, altele drepte. Ceaiul era aşezat pe o tavă din alamă, lucrată de mână, de pe măsuţa joasă, dar lui David îi sclipiră ochii la vederea platourilor cu fursecuri, măsline şi felii de pepene. Apoi, atenţia îi fu atrasă de Yael care strângea în braţe un bărbat voinic şi bronzat, cu chipul aspru şi cârlionţi grizonanţi la urechi.

Avea privirea aprigă şi ţinuta dreaptă a unui general, iar David şi-1 putea uşor închipui atât pe câmpul de luptă, cât şi pe un sit arheologic.

— Baruch ha ba, David Shepherd. Bine ai venit.

Yosef Olinsky traversă camera cu mâna-i bătătorită întinsă, dar cu chipul îngândurat.

— Te rog să iei loc.

Se îndreptă spre canapeaua cu spetează joasă, acoperită cu perne multicolore.

— Şedeţi şi mâncaţi ceva înainte să pornim la drum. Ne aşteaptă o zi lungă şi obositoare.

In vreme ce David îşi umplea farfuria, Yael şi tatăl său discutau zoriţi în ebraică. Deşi nu înţelegea o iotă, tensiunea dintre ei era cât se poate de evidentă.

Câteva minute mai târziu, li se alătură o copie mai tânără a lui Yosef, îmbrăcat în pantaloni kaki, o cămaşă largă din pânză şi sandale.

— David, ţi-1 prezint pe vărul tatălui meu, Eli, zise Yael, apropiindu-se să-1 sărute pe bărbat, după care luă loc alături de David.

—Nu avem măsline? întrebă Eli, ridicând din sprâncene.

— Eu sunt mai obişnuit să le servesc în martini.

Yael şi cei doi bărbaţi izbucniră în râs.

— Dacă vrei să faci faţă arşiţei de aici, ţi-ar prinde bine să te obişnuieşti să le mănânci la micul dejun, îl sfătui Eli.

—In Israel, la micul dejun servim mâncăruri sărate ca să ne fie sete, adăugă Yosef. în acest mod, nu avem cum să uităm să bem multă apă. O facem din instinct, continuă el şi-şi vârî în gură două măsline.

— E foarte uşor să te deshidratezi fără ca măcar să bagi de seamă, zise Yael.

—Aşa că mănâncă multe măsline, spuse Yosef tăios. Avem nevoie de tine la Safed, nu în spital.

Nu-i de mirare că Yael e aşa de îndârjită. N-are încotro. David îşi trânti un pumn de măsline în farfurie.

Mâncară în grabă şi se pregătiră să plece. în timp ce David îi mulţumea lui Eli pentru ospitalitate, Yosef scotoci prin rucsac, scoţând o cutie din plastic pe care i-o dădu lui David.

— Deschide-o, spuse el, poruncitor, şi puneţi-1 la gât.
David ridică lanţul de aur din cutie şi recunoscu imediat pandantivul prins de acesta. Cu ani în urmă, primise unul asemănător cu ocazia bar mitzvah-ului, dar habar n-avea pe unde îl pusese.
— E un chai[1].
îl privi nedumerit pe Yosef, apoi cele două litere unite din aur, chet şi yud, care formau cuvântul chai, însemnând „viaţă".
— în concepţia iudaică, viaţa este lucrul cel mai important, îi explică tatăl lui Yael. Totul are legătură cu viaţa. Clipa prezentă. înţelepţii ne învaţă că a salva o viaţă e echivalent cu a salva întreaga lume. Iar dacă distrugi o viaţă e ca şi când ai distruge lumea întreagă.
Ochii adânciţi în orbite ai lui Yosef se intersectară cu privirile lui David. Erau de un verde mult mai închis decât ai lui Yael, iar în lumina dimineţii păreau sumbri.
— Această învăţătură se dovedeşte adevărată acum mai mult ca oricând. Căci, dacă Gnoseos reuşeşte să-i ucidă pe cei rămaşi dintre Tzadikimi, lumea se va sfârşi. După spusele rabinului ben Moshe, şi ale fiicei mele, tu îi poţi salva. Dar asta trebuie să se întâmple cât mai curând.
[1] Simbol şi cuvânt de mare însemnătate în cultura ebraică, strâns legat de conceptul de viaţă. Este adeseori purtat de evrei la gât drept medalion.
Acestea fiind spuse, Yosef se răsuci brusc şi porni spre scări.
Nimic nu se compară cu puţină presiune. David simţi un nod în stomac, iar gustul amărui al măslinelor îl ardea pe gât.
Văzând graba tatălui ei, Yael oftă şi luă lanţul din palma lui David.
— Aşa e el. Nu o lua ca pe o chestie personală.
îi prinse lui David chai-ul la gât cu mare îndemânare, în acel moment, asupra lui David se năpusti un soi nou de presiune, aceea de a simţi atingerea moale a

degetelor lui Yael. încercă să-şi îndrepte atenţia asupra greutăţii metalului lipit de piept.

O nouă amintire îl năpădi pe neaşteptate. Ceva din străfundurile copilăriei sale. Imposibil să fi avut mai mult de şapte-opt ani. în faţa ochilor i se înfăţişă imaginea limpede a tatălui mamei sale care-i arăta micuţului David propriul său chai.

Viaţa. Şi moartea. David resimţea povara amândurora chiar şi atunci când, împreună cu Yael, coborâră tăcuţi scările în urma lui Yosef.

Călătoria spre nord dură aproape trei ore. Şmecheria cu măslinele funcţiona cum nu se poate mai bine. îi era teribil de sete şi o mulţime de sticle cu apă fură încărcate pe bancheta din spate.

îl măcina grija căci, oricât ar fi încercat, nu reuşea să dea de Hutch, Meredith ori Stacy.

Nodul din stomac începea să se transforme în durere în clipa în care pătrunseră în Safed, în spatele unui autobuz cu turişti.

Urcară alene pe strada Ierusalim, care şerpuia pe colina principală dintre cele trei care alcătuiau oraşul. Despre Safed nu ştia decât cele povestite de Yael şi Yosef în timpul călătoriei, dar se arătase mirat că, alături de Ierusalim, Tiberias şi Hebron, acesta era unul dintre cele patru oraşe sfinte ale Israelului.

Impresionat de priveliştea splendidelor coline ce coborau spre Kinneret, Marea Galileei, David rămase mut de uimire să descopere istoria îndelungată a Safedului. Fondat în 70 d.H., cu un an înainte ca romanii să construiască Colos- seumul, medita David. Cu zece ani înainte ca Pompeiul să fie devastat de erupţia Vezuviului. Şi cu mai bine de un secol înainte ca rnayaşii să-şi ridice primele temple. Ceea ce înseamnă că originile sale preced căderea Imperiului Roman cu cinci secole.

Cu toate acestea, din spusele lui Yael, misticii evrei nu s-au stabilit aici decât în secolul al XVI-lea. Cei mai mulţi

dintre aceştia erau refugiaţi, alungaţi din Spania în perioada Inchiziţiei.

Aşadar, în timp ce Shakespeare scria Mackbeth, Michelangelo picta Capela Sixtină, iar Henric al VIII-lea îi tăia capul lui Anne Boleyn, misticii din Safed întemeiău oraşul israelian situat la cea mai mare altitudine drept bastionul mondial dedicat studiului Cabalei.

— Imaginează-ţi-1 ca pe un fel de Sedona a Israelului, îl sfătuise Yael. Populaţia e la fel de diversă — are o colonie absolut necesară de artişti, pelerini care se perindă valuri, valuri, şi atracţia unor forţe mistice nevăzute.

Prin urmare, pornind de la vizita făcută cu ani în urmă împreună cu Hutch la stâncile roşii de la Sedona, David îşi închipuia că ştie la ce să se aştepte. Formaţiunile stâncoase
din Arizona erau celebre pentru frumuseţea şi vortexurile lor mistice. Dar, pe măsură ce maşina urca spre oraşul din piatră albă, ce se înălţa graţios ca etajele unui tort de nuntă, sentimentele sale erau cu totul diferite.

Spre deosebire de Sedona, împodobită în culori cafenii, cu rădăcini adânci în pământ şi cu vortexurile sale ce răbufneau din străfunduri, Safedul părea să-şi tragă vigoare din ceruri. Până şi aerul părea să împrăştie o lumină pură şi splendidă ca miezul unui diamant. în momentul în care ajunseră pe culme, la semnul lui Yael, David scoase capul pe fereastra maşinii pentru a privi mai bine Parcul Citadelei.

— Pe locul acesta a fost ridicată prima fortăreaţă a Cruciaţilor. Când au ocupat oraşul, i-au alungat pe toţi evreii din Safed. Mai târziu, alţii, printre care şi Cavalerii Templieri, au stăpânit oraşul până în 1517, când Israelul a căzut sub guvernarea Imperiului Otoman.

în centrul oraşului, evreii hasidici alergau grăbiţi pe străzi, îmbrăcaţi în redingote şi pălării cu boruri largi, asemănătoare cu cele purtate în secolul al XIX-lea de strămoşii lor stabiliţi în Polonia. Turiştii, în pantaloni

scurţi, tricouri şi şepci, făceau turul galeriilor de artă, ocolind în mare parte sinagogile medievale, ce împânzeau străduţele pietruite, pierdute printre magazine elegante şi cafenele.

— în faţă, pe partea stângă, se află Centrul Gabrieli Cabala, îi făcu semn Yael spre o alee şerpuitoare.

La capătul său, despărţită printr-un gard decorativ, se zărea o clădire lungă cu ferestre arcuite. Printre ţepuşele metalice, ce scânteiau arămiu sub razele soarelui, scoteau capul cactuşi înfloriţi şi alte flori. Acoperişul roşiatic îl
făcea să semene mai degrabă cu un restaurant toscan şi nicidecum cu un centru internaţional dedicat studierii misticismului.

în momentul în care David îi urmă pe Yael şi pe Yosef pe poarta principală, ţârâitul telefonului îl făcu să tresară.

Se uită la numărul apelantului.

— Slavă Domnului! E Stacy!

Yael se repezi spre el în clipa în care răspunse.

— Stace! Eşti bine? E...

Inima i se opri în piept.

Elizabeth Wakefield se trezi în patul somptuos şi aruncă o privire satisfăcută prin apartamentul închiriat la hotelul Bloomsbury.

Patul uriaş din lemn de cireş la care visase din copilărie părea la fel de somptuos ca un tort de ciocolată şi rom, ornat cu trandafiri şi expus în vitrina unei cofetării, cu totul diferit de dormitorul ei curat şi anost de acasă.

Iubitul ei admirase fiecare pernă brodată pe care o alesese, fiecare garnitură de cearşafuri egiptene, până şi cuvertura crem-aurie, şi îi spusese că patul în care şedeau amândoi era aproape la fel de frumos ca ea.

Elizabeth era conştientă că nu este o femeie frumoasă. Avea o bărbie prea ascuţită, părul castaniu avea o nuanţă mult prea ştearsă, iar unicele trăsături distinctive erau degetele lungi şi delicate şi ochii mari,

căprui. Dar în ochii lui era frumoasă, iar în camera aceasta îl credea.

Desigur, el era căsătorit. Şi bogat. Şi influent. Ea, de asemeni. Se întâlniseră la Old Vie, fiecare aşteptându-şi perechea la barul The Pit situat la parterul teatrului.

Fusese o atracţie instantanee. Până în acea clipă, nici prin cap nu-i trecuse să aibă o aventură. Era o femeie serioasă şi partener senior la o firmă de avocatură fondată de bunicul său. Avea o căsnicie solidă şi comodă, soţul ei de meserie chirurg fiind un bun tovarăş de viaţă.

Astfel, fusese chiar şi pentru ea o surpriză în momentul în care acceptase propunerea nonşalantă a necunoscutului de a bea ceva împreună şi, puţin mai târziu, aceea de a lua cina cu el în săptămâna următoare.

Ce rău se putea întâmpla dacă lua cina cu un bărbat atât de seducător? Oricum, în seara aceea, soţul ei avea cursuri la universitate.

îţi spui mereu că te duci doar la o cină şi atât, dar o singură cină se transformase în patru ani de seri petrecute pe furiş, conversaţii sclipitoare, şi acest cuib al lor în care cădeau pradă acelei pasiuni toride pe care numai amanţii o pot trăi.

La un moment dat, între weekendul petrecut în taină la Lyon şi plimbările din miez de noapte pe plaja din St. Tropez, când soţul ei îşi închipuia că participă la o conferinţă despre proprietate intelectuală, se îndrăgostise de celălalt bărbat.

Cum ar fi putut să nu se îndrăgostească? Era generos, amabil şi inteligent, îşi zise ea, în timp ce aprinse lumânările aurii de la capul patului şi parfumă cearşafurile cu lavandă.

Inima îi tresăltă în piept la auzul soneriei câteva clipe mai târziu, se uită rapid în oglindă, aranjându-şi colierul de rubine la gât şi tivul rochiei negre, scurte. Deschise uşa

cu zâmbetul pe buze, dar o singură privire fu de ajuns pentru a-şi da seama că se întâmplase ceva.

— Ce-ai păţit? Eşti abătut.

Bărbatul clătină din cap.

—Nicidecum. Doar că am fost chemat de urgenţă la Geneva. Mă tem că nu pot să stau.

Dezamăgirea o străpunse ca un pumnal.

— Intră şi povesteşte-mi.

Il prinse de mână şi îl trase înăuntru, închizând uşa şi rămânând sprijinită de ea.

— Te rog, Elizabeth. Mă aşteaptă o maşină. M-am oprit în drum spre aeroport ca să te anunţ personal.

Aruncă o privire la ceas, mâhnit.

— Mă întorc peste câteva săptămâni.

—Câteva săptămâni? exclamă ea, neliniştită pentru întâia oară. Atât de mult timp?

— Mă tem că nu depinde de mine.

— înţeleg.

Chiar îl înţelegea. îi ascundea ceva. îl cunoştea suficient de bine ca să-şi dea seama.

—Păi, atunci, spuse ea, ridicând uşor din umeri, o să am destul timp să-mi pun la punct dosarul în cazul Penobscot.

Bărbatul o strânse în braţe, acoperindu-i faţa cu sărutări.

— O să-mi fie dor de tine, Elizabeth. în fiecare clipă.

— Şi mie de tine, zise ea şi îl sărută o ultimă dată, cău- tându-i privirea. Călătorie plăcută, iubitule.

— Am să te sun, spuse el, şovăitor.

în momentul acela, Elizabeth ştiu că acest lucru nu se va întâmpla.

— Nu lăsa şoferul să aştepte.

Se străduia să-şi înăbuşe durerea ce îi zdrobea inima şi plecă de lângă uşă.

După ce auzi clinchetul încuietorii, rămase nemişcată o secundă, apoi ridică privirea din pământ şi plecă acasă.

La mare distanţă în străfundurile Londrei, mult sub liniile metroului construit în anii 1800, şerpuieşte un labirint de tuneluri săpate în piatră. Uitate de majoritatea oamenilor, deşi odinioară fuseseră o parte vitală a sistemului de metrou, unele dintre puţuri zăceau abandonate încă din anii 1930. Unele sunt sigilate, altele sunt încă folosite pe post de containere uriaşe. în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, multe dintre tuneluri au fost redeschise pentru a servi drept adăposturi antiaeriene, şi apoi date din nou uitării.

Puţini londonezi îşi mai aminteau de amplasamentul scărilor spiralate ce conduc la tuneluri. Şi mai puţini ştiau că ventilatoarele de la gurile de aerisire situate sub Turnul Londrei şi sub Tamisa erau din nou puse în funcţiune.

Eduardo DiStefano îşi susţinea soţia de braţ, ajutând-o să coboare pe scările spiralate. Ştia că e datoria lui să o vadă aranjată, dar abia aştepta să scape de această corvoadă. Trebuia să dea neapărat de Şarpe. Cât mai repede.

Cercul făcuse mari eforturi pentru a construi sala subterană în care el să-şi finalizeze cercetările. Dar el nu era nicăieri de găsit. Afurisitul de computer ar fi trebuit să zbârnâie în căutarea ultimelor nume, dar mai întâi trebuia pornit. Nici unul dintre cei aflaţi pe Arcă nu îl văzuse, iar Erik se lăsa aşteptat.

— O să te înveţi cu viaţa în subteran, bella. Trebuie să ne grăbim să te instalăm. Cercul se întruneşte într-o oră.

— Tu doar arată-mi uşa, caro. N-am nevoie de tine nici ca să despachetez, nici ca să mă obişnuiesc cu atmosfera.

Paşii Florei răsunau fermi pe pardoseala metalică. Fascinată, femeia se uita în jur la ambianţa măreaţă şi în acelaşi timp primitivă. Deşi Eduardo fusese de mai multe ori aici şi îi povestise şi ei, era pentru prima dată când vedea Arca.

Copiii şi nepoţii lor urmau să sosească chiar în acea seară de la Milano. Cât de limpezi erau amintirile în care îi învăţa cântece pe copii, pregătindu-i pentru reunirea cu Sursa. Şi ce aventură se aşternea în faţa lor.

Veselă, Flora ajunse la primul nivel şi se opri să-şi tragă sufletul. Arca va răsuna de cântece în fiecare noapte, atâta timp cât va fi nevoie pentru ca toţi Cei Tainici să moară, iar sufletele discipolilor lui Gnoseos să plutească libere. Eliberate de sub greutatea trupului, gata să se înalţe până la Sursă.

Abia aştepta să audă glasurile unite în cântec, cuvintele lor ascunse apărate de pereţii groşi de stâncă şi piatră.

Eduardo îşi închipuia că e agitată din cauză că îşi părăsise vila din vârful colinei, dar nu era aşa. Ea nu avea nici
un motiv să se teamă. Era un moment măreţ. în curând li se vor alătura familiile tuturor membrilor Cercului.

—Gândeşte-te, Eduardo, spuse ea încântată. Acesta e visul nostru de secole.

Zidurile răsunară de ecourile vocii sale triumfătoare.

—în sfârşit, Cei Tainici sunt pe cale să dispară. Eliberarea noastră este iminentă.

Simţi pe umăr căldura mângâierii soţului ei în timp ce coborau cu atenţie pe scări.

—Fără tine, bella, n-aş fi reuşit să înfăptuiesc atâtea lucruri. Patima ta aproape a depăşit-o pe a mea. Tu ai fost bucuria vieţii mele.

—Ne aşteaptă încă multe.

Femeia surâdea cu o încântare crescândă căci va apuca să trăiască ziua victoriei.

Cei rămaşi în urmă nu-i stârneau nici o remuşcare. în ultima clipă înainte de plecare, vorbise cu fratele ei, bietul nerod. Nici nu bănuia Alfonso că îşi vorbeau pentru ultima oară. El nu făcea parte din Gnoseos şi nu le era de nici un folos. Nici prin cap nu-i trecuse Florei să încerce măcar să-1 convingă pe el şi pe evlavioasa lui soţie

protestantă să adere la Ordin. Nici unul dintre membrii numeroasei sale familii milaneze nu ştia despre convertirea ei, sau despre ritualurile secrete pe care le îmbrăţişase imediat după căsătoria cu Eduardo.

Îşi închipuiau cu toţii că devenise atee. O presupunere cât se poate de falsă. Flora era conştientă de existenţa lui Dumnezeu, dar nu îl iubea şi nu I se închina. Aflase adevărul — Dumnezeu crease o lume a iluziei şi a răului. Adevărata lume era una spirituală, tărâmul pe care i-1 înfăţişaseră soţul ei şi Cercul.

Ritualurile străvechi la care Eduardo o făcuse martoră încetul cu încetul îi treziseră anumite emoţii, le eliberaseră, dându-le ocazia să înflorească.

Cu fiecare săptămână, după băutura halucinogenă care le amplifica trăirile spirituale din timpul meditaţiei, Flora se simţea tot mai strâns legată de Sursa sufletului ei.

Şi mai dornică să sfideze zeitatea subordonată Sursei — Demiurgul — despre care confraţii lor spuneau că ar fi creat carnea şi materia, încătuşând astfel sufletele care tânjesc după libertate. Eduardo o eliberase de servilismul religiei convenţionale. Acum, alături de elita sectei, se afla la doar câteva ore distanţă de dezrobirea spiritului interior din lumea amăgitoare, asupritoare şi rea.

Ce ironie, îşi zise ea, ajunsă la baza scărilor, că înălţarea va avea loc în străfundurile pământului.

Cercetă sala enormă de recepţie, conştientă de faptul că nici piatra, nici stânca şi nici oţelul nu vor putea zăgăzui sufletele odată ce lumea se va frânge în două.

Prima oară Dumnezeu a distrus lumea creată de El cu ajutorul Potopului. Acum a venit rândul celor din Gnoseos.

SAFED

—Scuze, răsună o voce bărbătească, iubita ta fiică nu poate veni la telefon în acest moment.

David simţi că îi îngheaţă sângele în vine.

— Cine eşti? Unde e fiica mea?

— David, ştii cine sunt, îl ironiză bărbatul. Ai ceva ce-mi aparţine. Iar eu am ceva ce îţi aparţine.

Şi atunci David ştiu. Nu-şi dădea seama în ce fel, dar aşa cum numele îi veneau în minte, tot aşa se întâmpla şi cu acesta.

Crispin Mueller.

— Ce pofteşti, Mueller?

De la capătul celălalt al telefonului răbufni un hohot sălbatic de râs. Se auzi un bip şi convorbirea se întrerupse.

— Ce se petrece? întrebă Yael şi îl prinse de mână, văzându-1 că se uită buimac la telefon.

— Mueller a prins-o pe Stacy, rosti el răguşit. Şi nu ştiu unde o ţine. Nemernicul mi-a închis.

înfuriat, formă numărul lui Stacy. Tot corpul îi era ca un bloc de gheaţă în momentul în care sună ocupat.

Nu mai era nici o îndoială. Crispin era un Gnoseos.

Iar Stacy... Stacy e un Lamed Vavnik. La fel ca şi ceilalţi din jurnalul meu.

Era paralizat. Paralizat din cauza şocului şi a revelaţiei că Yael şi tatăl ei aveau dreptate. Secta Gnoseos chiar distrugea lumea.

Dacă au ucis-o deja pe Stacy? Inima îi bătea nebuneşte.

Nu. Crispin o va lăsa în viaţă până va pune mâna pe piatră. Până când i-o voi duce eu.

Yael părea să-i citească gândurile.

— Se joacă cu tine, zise ea repede. Nu-i va face nici un rău până nu va obţine ce-şi doreşte. Dar nu poţi…

— Să-i dau piatra înapoi? De ce nu?

Valuri de mânie se ridicau prin toată fiinţa lui. Apucă chai-ul de la gât şi îl strânse atât de tare încât îi străpunse pielea.

—Nu viaţa e lucrul cel mai important? Nu asta mi-a spus tatăl tău? Atunci, viaţa unui copil e mai importantă decât toate.

— Şi restul lumii? întrebă Yosef, deschizând braţele într-un gest larg.

Era pământiu la faţă, dar vocea îi era aspră.

— E viaţa unui copil mai valoroasă decât lumea întreagă?

— Stacy e un Lamed Vavnik, răspunse David, întorcân- du-se către el. Dacă o salvez pe ea, doar pe ea, salvez toată lumea. Nu aşa ai spus?

Deschise din nou telefonul cu mâinile tremurânde.

— L-am văzut pe Mueller la Londra. Diseară plec acolo cu primul avion pe care-1 prind. Poţi să-mi ţii tu jurnalul, i se adresă lui Yael.

Il scoase din geantă şi i-1 împinse femeii, fără să-i pese de durerea întipărită pe chipul ei.

— Dă-i drumul, studiază-1, fă-1 bucăţi. Fă ce vrei cu el. N-ai nevoie de mine pentru asta.

începu să gesticuleze cu telefonul prin aer.

— Cum sun la El Al? Dă-mi numărul.

— David, hai să intrăm în casă, rosti Yosef pe un ton cumpătat. O să-ţi facem rezervare, dar trebuie să te gândeşti bine. Se prefigurează o stare de criză. Nu peste mult timp.

Uitându-se când la Yael, când la tatăl ei, lui David nu îi venea să creadă că cei doi nu înţeleg sentimentele care îl împingeau la un asemenea gest.

Prin minte îi treceau milioane de viziuni oribile.

Ce s-a-ntămplat cu Hutch? Cu Meredith? Să fi murit amândoi?

Incapabil să se lupte cu imaginile de coşmar, David îi lăsă pe cei doi şi intră în Centru.

O adiere răcoroasă îl întâmpină în momentul în care pătrunse în foaierul mare şi luminos îmbrăcat într-un lino- leum cu reflexe cafenii. Pe neaşteptate, o şoaptă de demult îi susură în ureche.

Muntele doar pare insurmontabil.

David înlemni.

Glasul lui Hutch, calm şi încurajator, la poalele muntelui. Urcuşul e ca şi cum ai mânca o friptură, prietene. O tai bucată cu bucată şi niciodată nu bagi în gură mai mult decât poţi mesteca.

îl copleşi o senzaţie bizară de linişte autoimpusâ, acelaşi gen de linişte autoimpusă pe care o mimase la primele căţărări împreună cu Hutch. Mimată până în clipa în care spaima din pântece fu înlocuită de încredere. Inspiră adânc, aşa cum îl învăţase Hutch, şi încercă să înăbuşe furia prin luciditate.

Ca prin vis, o auzi pe Yael. Suna la aeroport.

Crispin Mueller deţine controlul.

David scoase cele două pietre din buzunar şi se apucă să le examineze, ignorându-1 pe Yosef care trecuse pe lângă el pentru a discuta în hol cu câţiva bărbaţi ieşiţi din camerele învecinate.

Agatul şi chihlimbarul păreau ceva mai grele, iar lumina ce licărea jucăuşă pe cele două nestemate îi ardea ochii. Strânse degetele şi le vârî la loc în buzunar.

L-am urmat o dată pe Crispin. Am acţionat din impuls. De data asta nu trebuie să mai joc după regulile lui.

De data asta, îşi zise David, o să mă bazez doar pe mine. Şi o să am mare grijă pe unde calc.

—Cum adică zborurile sunt anulate? exclamă David, stăpânindu-şi pornirea de a-i smulge telefonul din mână lui Yael.

— Nu mă crezi? N-ai decât să-i convingi tu pe cei de la El Al să se ridice de la sol în timpul unei alerte de securitate. Sincer, mă îndoiesc că vei reuşi.

David trase aer în piept. Controlează-te, îşi spuse în sinea lui.

— Ce fel de alertă de securitate? întrebă el.

— E posibil ca Iranul să lanseze un atac nuclear, spuse ea, neliniştită. Hai să ne uităm la televizor.

O porniră grăbiţi spre salon, o încăpere înşirată cu mese lungi acoperite cu feţe din hârtie şi scaune roşii de-o parte şi de alta. Semăna cu o banală cantină de liceu,

cu excepţia televizorului mare postat pe peretele din fund. Se aşezară alături de Yosef, cu ochii aţintiţi la ecran, la fel ca încă vreo doisprezece israelieni tăcuţi şi îngânduraţi.

— Dau vina pe SUA şi pe Israel pentru petrolierul care a explodat săptămâna trecută în portul Deyyer, o informă pe Yael o femeie mărunţică cu ochelarii atârnaţi la gât de un lănţişor.

David înlemni. Raportul anunţa că numărul victimelor se ridică la trei sute. Nu trecuseră doar câteva zile de când urmărise ştirile la televizorul de pe aeroportul din New York? Avea senzaţia că trecuse o veşnicie de la plecarea sa din Washington.

— Şi pentru accidentul ăsta ar trebui să moară milioane de nevinovaţi? murmură un israelian cu faţa rotofeie şi aspră. Avem nevoie de o minune, şopti el pătimaş.

— Rabi, el este omul care ar putea săvârşi minunea.

Zece capete se întoarseră dintre televizor spre Yosef Olinsky. Zece perechi de ochi îl priviră aşezându-şi mâna pe umărul lui David.

— Acesta este David Shepherd, rabi Cardoza. A sosit la Safed cu jurnalul său şi două nestemate din pieptarul lui Cohen Gadol.

în clipa în care sala începu să se frământe, Yael băgă de seamă cum maxilarul lui David tresărea spasmodic. Ştia că el se simte încătuşat. Ştia că se simte neputincios să-şi salveze copilul.

—Colaborează cu noi, David, şopti ea rugător, văzându-1 pe rabin că se apropie cu mâna întinsă. E singurul mod în care o poţi ajuta pe Stacy. îţi jur că poţi să pleci imediat ce se redeschide aeroportul. Dar, deocamdată, nu numai de jurnal avem nevoie, ci şi de tine. E posibil ca în mintea ta să mai fie ascunse şi alte informaţii. Acesta este locul, unicul loc, în care trebuie să te afli. De dragul lui Stacy şi pentru ce a mai rămas din Tzadikimi. Pentru lumea întreagă.

Am încotro? îşi spuse David. Disperarea făcu front comun cu neputinţa, dar era conştient că Yael are dreptate.

îl fixă cu privirea pe rabinul cu chip aspru, un bărbat nu cu mult mai în vârstă decât el, şi îi strânse mâna.

—De unde începem? întrebă el fără să stea pe gânduri.

în timp ce străbăteau uriaşul laborator informatic situat la ultimul etaj, rabinul îi făcu o scurtă prezentare a Centrului Gabrieli Cabala.

—Aici studiem fragmentele de papirus care au fost autentificate de Departamentul de Istorie Antică, spuse el, gâfâind din cauza efortului de a urca scările. După ce sunt descoperite de arheologi, Departamentul le autentifică şi le datează, şi pe urmă noi introducem copii digitale în computere ca să putem căuta mesajele ascunse de la HaShem.

—Rabi, David nu e prea religios, îl întrerupse Yael. S-ar putea să nu cunoască numeroasele nume ale lui Dumnezeu, aşa cum e HaShem, şi nici puterea acestora.

Şi mai multe nume? Oare de ce nu mă miră? gândi David.

— Câte mai sunt? întrebă el cu glas tare.

— Şaptezeci şi două, răspunse ea într-un suflet. HaShem, Adonai, Elohim sunt unele dintre cele mai cunoscute. Shekhinah e numele dat laturii feminine a lui Dumnezeu pe pământ. Misticii meditează asupra fiecărui Nume Sfânt în parte şi şi-1 închipuie în forma sa ebraică.

Rabinul Cardoza zâmbi aprobativ către Yael.

— Bag de seamă că ai învăţat multe în timpul petrecut aici.

Se întoarse apoi spre David.

—Ca mistici, suntem de părere că întreaga Tora, dacă elimini spaţiile dintre cuvinte, formează încă un nume al Domnului.

— Imposibil de pronunţat, bănuiesc, murmură David.

Rabinul se încruntă puţin, dar se stăpâni să-i răspundă

în vreun fel. Printr-o uşă masivă din sticlă, pătrunseră în bibliotecă. în lumina ce pătrundea prin nenumăratele ferestre arcuite, câţiva bărbaţi cu capetele acoperite de yarmulke erau cufundaţi în studiul fotocopiilor după fragmentele de pergamente împrăştiate ca nişte insule plutitoare pe mesele lungi din stejar. Alţii, aşezaţi la mese îngropate în cărţi, examinau mormane întregi de foi scoase la imprimantă.

Aici au potrivit numele din jurnalul meu cu numele descoperite de ei în pergamente, îşi dădu seama David.

—Pe Binyomin şi pe Rafi o să-i cunoşti mai târziu, îl anunţă rabinul Cardoza, conducându-1 într-o cămăruţă izolată. Dar mai întâi să stăm aici. Ai remarcat multitudinea de cărţi din bibliotecă. Dar, în clipa de faţă, nu există decât una pe care mi-aş dori din tot sufletul să o studiez.

Cardoza trase un scaun de lângă o masă rotundă ticsită cu foi şi creioane bine ascuţite.

— Pot să-ţi văd jurnalul?

David o privi pe Yael care îi înmână jurnalul.

Rabinul Cardoza îşi scoase ochelarii din buzunarul de la piept şi se prăbuşi greoi pe un scaun.

— Luaţi loc. Faceţi-vă comozi. Avem multe de discutat şi prea puţin timp.

Răsfoi caietul pagină cu pagină, comparându-1 cu o foaie luată din vârful teancului. Ce anume caută? se întreba David, arzând de nerăbdare.

Minutele treceau fără ca rabinul să-şi ridice ochii din jurnal. în momentul în care închise în cele din urmă caietul şi îşi dădu ochelarii la o parte, David mai avea puţin şi exploda. Dar cuvintele ce ieşiră de pe buzele rabinului îl ţintuiră de scaun.

—Acest jurnal s-ar putea dovedi chiar mai valoros decât şi-a închipuit rabinul ben Moshe.

Cu chipul înnegurat, Yosef tresări şi se aplecă în faţă. Yael nu schiţă nici un gest, dar rămase mută de uimire.

— în ce fel? întrebă David. Aţi descoperit numele care lipsesc?

— Nu. Pentru asta trebuie să introducem jurnalul integral în computer. în orice caz, la o primă examinare, am remarcat că există ceva ciudat în modul în care vă apar numele, domnule profesor.

— David. Vă rog.

— Fie. David. In toate fragmentele descoperite, numele se află în aceeaşi ordine. Nu şi ale tale. Prin urmare, de ce numele tale sunt în altă ordine faţă de cele ascunse în Cartea Numelor a lui Adam? E posibil, continuă el, ridicând caietul, ca în jurnalul tău să se găsească cheia unui progres vital.

— Credeţi că există un mesaj codat în jurnalul lui David, şopti Yael, entuziasmată.

Cardoza îşi sprijini mâna pe burtă şi încuviinţă din cap.

—Cred că există un motiv pentru care David a primit numele în această ordine. în timpul viziunii mistice i s-au arătat în grup dintr-un scop precis, ca să-i dea numele purtate de Tzadikimi iar aceştia să fie salvaţi. Dar sunt de părere că ordinea în care a primit numele ascunde un alt mesaj. Un mesaj pe care David nu l-a desluşit încă.

Toate privirile se întoarseră spre David. Simţea cum povara de pe umerii săi devine tot mai apăsătoare.

—Şi cum fac să-1 desluşesc, rabi? Din moment ce timpul ne presează, poate îmi puteţi da un indiciu, să mă hipnotizaţi sau nu ştiu ce altceva.

— Vai, de-ar fi atât de simplu, oftă Cardoza. Nici unul dintre noi nu este matematician. Şi totuşi, matematica este cea care ne-a ajutat să descifrăm Tora sacră, Cele Cinci Cărţi ale lui Moise: Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri şi Deutoronomul. Aici, la Centrul Gabrieli Cabala, folosim aceleaşi programe computerizate pe care le folosesc
cercetătorii israelieni în studiul Torei. Doar că aici noi le folosim pentru a extrage numele de Tzadikimi ascunse în Cartea Numelor a lui Adam.

David încuviinţă, amintindu-şi de vorbele lui ben Moshe despre cartea lăsată moştenire de Adam fiilor săi

şi transmisă din generaţie în generaţie până când i s-a pierdut urma.

Rabinul Cardoza continuă:

— Căci, deşi Adam a scris numele tuturor fiinţelor vii, numele acestor Tzadikimi au fost tăinuite în text, astfel încât să nu li se poată afla identitatea.

—Dar eu nu am scris decât numele purtate de Tzadikimi. Vreţi să spuneţi că printre ele ar mai putea fi ascunse şi alte informaţii? zise David cu degetele încleştate pe mânerele scaunului.

— Asta urmează să aflăm.

Rabinul ridică jurnalul şi se îndreptă către uşă.

— Binyomin, îl strigă cu blândeţe pe unul dintre bărbaţii cu yarmulke, care se ridică de îndată şi se apropie grăbit, cu fruntea spână lucind în contrast cu tichia neagră.

— Binyomin, fă o copie după jurnalul domnului profesor şi apucă-te degrabă să-1 studiezi. O să observi că numele lui sunt într-o altă ordine decât cea de pe pergamente, încearcă să descoperi care ar putea fi motivele. Nu trebuie să-ţi repet cât de urgentă e toată treaba.

Bărbatul prinse cartea în mâinile sale grăsulii şi o luă din loc fără să scoată un cuvânt.

— Cum procedează ca să găsească un mesaj codat? se interesă David perplex.

Nu-şi putea imagina cum funcţionează un program de decodare.

— E un proces complicat, dar am să încerc să-ţi explic cât mai simplu şi mai succint.

Cardoza se întoarse la masă şi îşi împinse tichia un pic mai spre faţă. Tuşi uşor ca să-şi limpezească vocea şi îl fixă pe David cu o privire sinceră.

— Mai întâi de toate, trebuie să înţelegi că în alef-bet-ul ebraic totul este curios. Fiecare literă posedă propriile puteri mistice.

— Ca şi nestematele.

David se apleacă în faţă, cuprins de o dorinţă subită de a crede că toate aceste presupuse puteri se vor uni şi îşi vor face simţită prezenţa. Că jurnalul lui cuprindea încă un capitol, iar misticii din oraş îl vor ajuta să-1 găsească.

— Exact ca nestematele, zise rabinul privindu-1 în ochi. Că tot veni vorba, dă-mi-le.

ÎNTR-UN SAT SCOŢIAN

— Mai vrei nişte ceai, fiule?

Mâna aţoasă a episcopului Ellsworth tremura în momentul în care turnă ceaiul Ceylon în ceaşca lui Dillon McGrath. Dillon nu putea să nu remarce cât de mult se şubrezise episcopul acum când se apropia de pensionare.

— Regret nespus că nu te pot invita la cină, mai ales că ai bătut atâta drum ca să mă vezi, dar, din păcate, avionul spre Londra pleacă în mai puţin de trei ore.

Episcopul ridică stânjenit din umeri şi îl privi pe Dillon cu ochii săi blânzi şi cenuşii.

—îmi pare rău că trebuie să te zoresc. Avem atâtea lucruri de depănat.

— Nu e nevoie să vă scuzaţi, Excelenţă. Mie îmi pare rău că am venit neanunţat într-un moment atât de nepotrivit.

Fără nici cel mai mic regret, Dillon sorbi puţin din ceaiul în care turnase o picătură de lapte. întinse mâna spre platoul cu prăjituri cu lămâie pe care menajera îl aşezase pe măsuţa din mijloc înainte să-i ureze episcopului „un weekend plăcut" şi să plece acasă.

în căsuţa modestă de ţară nu mai erau decât ei doi. Părea atât de mică şi de neînsemnată în umbra ruinelor castelului ce fusese odinioară reşedinţa estivală de vânătoare a familiei regale.

Şi totuşi, băgă de seamă că vesela era de cea mai bună calitate, faţa de masă era din cea mai scumpă pânză irlandeză, şi că episcopul era îmbrăcat ca pentru o seară la operă şi nicidecum pentru o vacanţă târzie în sudul Franţei. Până şi perdelele erau din dantelă lucrată

de mână, iar ceasul octogonal de pe perete era din aur masiv, cu limbile şi cifrele din obsidian.

Dar, dincolo de toate comorile care împodobeau căsuţa modestă, ceea ce îi atrase cu adevărat atenţia, deşi nu îndrăzni să-i dea ceva de înţeles bătrânului, era inelul de pe arătătorul drept.

Rubinul, montat în aur, lucea ca un strop de sânge. Era exact cum îl văzuse cu ani în urmă la conferinţa de la Roma pe când nici nu visa la simbolul inscripţiei gravate pe suprafaţa şlefuită. Tăietura caboşon era identică cu a pietrei despre care îi vorbise David. Identică cu celelalte unsprezece pietre descrise în cartea de căpătâi.

Dillon înghiţi şi ultima fărâmă de prăjitură şi îşi linse buzele. Era singura soluţie ca să-şi ia ochii de la inelul episcopului care începuse deja să strângă masa.

— Daţi-mi voie să vă ajut.

Dillon se ridică şi apucă tava masivă din argint. îşi urmă gazda în bucătărie şi lăsă tava pe bufet în vreme ce episcopul îngână un „mulţumesc" peste umăr. Dar în loc să se întoarcă în salon ca să ia şi restul de prăjituri, Dillon apucă un ceainic solid, cu picioruşe, şi îl pocni pe episcop în cap. Urmă un trosnet care-ţi întorcea stomacul pe dos.

Bătrânul preot firav se prăbuşi în faţă, izbindu-se cu nasul de robinet înainte de a se prăvăli pe podea.

în clipa în care îngenunche lângă trupul episcopului şi îi apucă mâna dreaptă, Dillon nu simţea altceva decât dispreţ. Strângând din dinţi, trase de inelul vârât pe degetul uscăţiv al bătrânului.

Era înţepenit şi nu voia cu nici un chip să iasă de pe încheietura umflată. Dillon se ridică în căutarea detergentului de vase şi turnă puţin lichid peste deget. Dintr-o singură mişcare, inelul sări de pe deget ca un dop dintr-o sticlă de şampanie.

Dillon rămase o clipă cu ochii la faimoasa nestemată înainte de a şi-o pune pe deget. Reuven. în sfârşit, distingea inscripţia ebraică.

— Se pare că o să pierdeţi avionul, Excelenţă.

Sări peste trupul inert întins pe podeaua lustruită şi apucă plicul pe care episcopul îl aşezase pe valiză, într-unui din colţuri se vedea însemnul Lufthansa. Dillon aruncă o privire grăbită în el, zâmbi şi îl puse în buzunarul de la piept.

—Sper că nu aţi omis să cumpăraţi şi asigurarea de călătorie, Excelenţă.

O secundă mai târziu, se urcă pe bicicleta cu motor închiriată şi se năpusti pe drumul de ţară umbrit de copaci ce avea să-1 ducă înapoi la abaţie. Bagajele îl aşteptau deja făcute.

Avionul său pleca în mai puţin de trei ore.

Rabinul Cardoza aşteptă răbdător ca David să scoată pietrele din buzunarul pantalonilor.

Acum, când sosise vremea să se despartă de ele, pe David îl încerca o oarecare împotrivire, deşi ştia prea bine că aici era locul lor. Totuşi, agatul îi aparţinea de aproape două decenii. Era ciudat să se despartă de el.

Oftă şi le depuse în palma dolofană a lui Cardoza.

Rabinul se uită la cele două pietre ca şi când ar fi fost darul cel mai de preţ.

— Unde le veţi ţine? întrebă David.

Rabinul îşi ridică privirile luminate de recunoştinţă şi speranţă.

—într-un loc sigur. Alături de celelalte pe care le-am recuperat din pieptarul înaltului Preot. Trebuie să ne rugăm ca, odată reunite, să-şi împletească puterile ce pot fi vitale în această bătălie.

Cardoza strecură pietrele într-un săculeţ pe care îl scosese din buzunarul cămăşii albe cu mâneci lungi. După aceea îl puse la loc şi îşi aranjă încă o dată tichia, aruncând
o privire dezaprobatoare în momentul în care se auzi zbâr- nâitul telefonului lui David.

David îl scoase grăbit din buzunar, cu inima strânsă.

— David... Vai, David...

Era Meredith. Glasul îi tremura atât de puternic încât fu nevoit să se concentreze pentru a o putea auzi. Pe măsură ce asculta, din cauza greutăţii din piept simţea că i se învârte pământul sub picioare.

— La ce spital eşti? reuşi să o întrebe în clipa în care femeia făcu o pauză. în regulă. încearcă să te linişteşti. Te sun imediat ce aflu ceva. O s-o aduc înapoi, Meredith. îţi jur că o s-o aduc înapoi.

închise telefonul fără să-şi revină din stupoare. Hutch a murit. Meredith e grav rănită. Iar Stacy...

încetul cu încetul, băgă de seamă că toţi cei adunaţi în cameră îl privesc nelămuriţi.

— David? rosti Yael, palidă ca ceara.

—Avea un ochi albastru şi unul căprui, spuse David răguşit.

— Cine, David? întrebă Yael, ridicându-se şi venind spre el. Despre cine vorbeşti?

David închise ochii prin faţa cărora se perinda o imagine numai de el văzută — Stacy prizoniera unui monstru.

— Asasinul care a luat-o pe Stacy.

O oră mai târziu, rabinul Cardoza îl privea cu un amestec de compasiune şi grabă.

— îmi dau seama că ţi-e mintea în altă parte, dar trebuie să acţionăm cât mai avem timp. Eşti gata să afli despre puterea literelor şi a numerelor?

Nu cred că pot face prea multe în momentul de faţă, îşi zise David, încă buimac. Zborurile din Orientul Mijlociu sunt încă anulate aşa că n-am cum să ajung la Londra, să dau de Crispin Mueller şi să-l rup în bucăţi cu mâinile mele.

— Vă ascult.

— Perfect.

Rabinul se aplecă în faţă pe scaun şi îi făcu semn să se aşeze alături.

—Aici folosim zilnic litere şi numere pentru a desluşi mistere. îţi aminteşti de alef-bet-ul ebraic? Douăzeci şi

două de litere, dintre care cinci se scriu diferit dacă sunt poziţionate la finalul unui cuvânt, adăugă el.

David încuviinţă din cap.

— Atâta lucru mi-a rămas şi mie în cap de la orele de bar mitzvah. Dar cam asta e tot.

— Ceea ce mă îndoiesc că ai învăţat, reluă rabinul, este faptul că fiecare literă ebraică are propria putere mistică, o energie sau vibraţie unică. De asemenea, fiecărei litere îi corespunde o valoare numerică.

îi dădu lui David un tabel cu alfabetul ebraic şi începu să mâzgălească în grabă primele litere pe o foaie albă — alef, bet, ghimel, dalet, hei — numerotându-le pe măsură ce scria.

—Numerologia ebraică se numeşte gematria. Primelor zece litere le corespund numere de la unu la zece. Astfel, alef este egal cu unu, bet cu doi, şi aşa mai departe.

— Dar după zece? întrebă David, privind tabelul.

Răspunsul îl află de la Yael.

—Numeri din zece în zece. Apoi din sută în sută. O tehnică similară a folosit şi Iulius Cezar când a construit Imperiul Roman în Galia. Folosea coduri pentru a trimite mesaje secrete.

David îşi trecu degetele prin păr.

—Sper că nu aveţi de gând să mă supuneţi vreunui test.

— Fără teste. Timpul nu ne permite să te învăţăm decât câteva exemple banale, îl linişti Cardoza.

Pe neaşteptate, David înşfăcă tabelul şi se apucă să-1 studieze cu mai mare atenţie.

—Litera Lamed este egală cu numărul treizeci, murmură el. Iar Vav e şase.

îşi ridică privirile, încântat de descoperirea făcută.

—Lamed Vav. Treizeci şi şase. Cei Drepţi, de-aia li se spune Lamed Vavniki.

— Exact.

Yael dădu ocol mesei ca să se poată uita peste umărul lui.

— Exact aşa misticii aplică gematria. Şi cabaliştii cred că există o interconexiune între cuvintele din Tora care au aceeaşi valoare numerică. Iar prin cercetarea acestor cuvinte legate între ele, se pot scoate la iveală sensuri ascunse.

— Sensuri ascunse?

—Mai profunde, îl lămuri ea, dându-şi părul după ureche. în Tora există mai multe niveluri ale cunoaşterii, unele la suprafaţă, iar altele într-atât de adânc ascunse încât după mai multe secole misticii tot nu reuşesc să le scoată la lumină.

—Nu doar evreii folosesc gematria, îl informă Yosef. La fel procedează şi arabii. Iar sufiţii o folosesc pentru a explora sensurile profunde ale Coranului.

—Unii sunt de părere că inclusiv Părinţii Fondatori ai Statelor Unite ale Americii au utilizat gematria atunci când au compus sloganul vostru naţional, e pluribus unum — din mai mulţi, unul, zise rabinul. Echad, echivalentul ebraic pentru „unu", are o valoare numerică egală cu treisprezece. Statele Unite, un stat sub care s-au unit cele treisprezece colonii iniţiale.

— E uimitor, exclamă David, scuturând din cap. Tata a fost senator al SUA. I-ar fi făcut mare plăcere să afle aceste lucruri.

O bătaie timidă la uşă îi întrerupse.

—Da, Rafi, intră, i se adresă rabinul bărbatului înalt şi uscăţiv care aştepta şovăitor în pragul uşii.

—Tocmai am primit un e-mail de la Avi Raz. Singurul Percy Gaspard pe care l-a găsit a murit acum şase luni într-un incendiu suspect.

David şi Yael îşi aruncară o privire. încă un Lamed Vavnik ucis. Rabinul Cardoza tuşi uşor cu o expresie gravă.

— Mulţumesc, Rafi.

Când bărbatul se întoarse la treabă, rabinul îşi verifică ceasul.

— Trebuie să continuăm, murmură el. Să trecem la codurile Torei.

David se concentră, iar rabinul îşi începu explicaţiile.

— Codurile Torei nu sunt ceva nou. De mii de ani circulă teorii despre mesaje secrete. Nu mai târziu de 1291, Rabbeinu Bechaye le-a menţionat în lucrarea sa despre Cartea Genezei. în secolul al XVI-lea, misticul R. Moshe Cordovero i-a preluat teoria conform căreia fiecare literă din Tora este plină de sensuri divine.

— Până şi Isaac Newton a fost de părere că în Biblie există mesaje ascunse, interveni Yael. Dar în ciuda inteligenţei sale, nu a reuşit niciodată să o dovedească.

— Fiindcă s-a născut prea devreme, chicoti scurt Yosef. Ar fi avut nevoie de un computer ca să găsească dovada.

Cardoza desfăcu dopul unei sticle cu apă şi luă o înghiţitură zdravănă.

— Aşa e, David. Şi iată de ce până în secolul XX nimeni nu a găsit mesajele secrete. Codurile sunt mult prea subtile pentru a fi detectate cu ochiul liber.

— Tastează SLE, îl îndemnă Yosef.

David ridică din sprâncene. SLE?

— Şi asta înseamnă?...

— Secvenţe de litere echidistante, zise rabinul şi se lăsă pe speteaza scaunului. E metoda prin care computerul detectează cuvinte sau sintagme ascunse în Tora şi alte scrieri. Acestea se evidenţiază în manuscris pentru că literele ce alcătuiesc cuvintele ascunse se găsesc la intervale echidistante una faţă de alta.

David se încruntă.

— Luaţi-mă mai uşor.

—Să presupunem că îţi alegi un punct de pornire în Tora.

David trebuia să admită că rabinul Cardoza era un profesor peste măsură de răbdător.

— începând de la litera aleasă, programezi computerul să „sară" înainte sau înapoi un x număr de litere. Să zicem zece, ca să fie mai clar. Aşadar,

computerul sare la cea de a zecea, a douăzecea, a treizecea literă, şi aşa mai departe, dând naştere unei înşiruiri formate din fiecare a zecea literă.

Spre uşurarea lui David, începea în sfârşit să priceapă tiparul.

— Odată ce-ai obţinut şirul, îl iei la mână şi cauţi cuvinte sau sintagme prin tot acel amalgam?

— Exact.

Ochii adânciţi în orbite ai rabinului străluciră confirmativ.

— Cu ajutorul computerului poţi programa SLE-ul în toate felurile posibile, înainte, înapoi, pe diagonală, orizontală sau verticală. Poţi modifica atât lungimea secvenţei, cât şi direcţia de căutare din orice punct dorit, îţi dai seama, bănuiesc, că o asemenea căutare e practic imposibilă doar cu creionul şi o foaie de hârtie, chiar dacă îi dedici ani de zile.

— Dar computerul o poate realiza cât ai clipi, încuviinţă David. Când aţi cercetat fragmentele din Cartea Numelor a lui Adam ce secvenţă aţi folosit pentru Tzadikimi?

Ochii rabinului sclipiră scurt. Yosef zâmbi, dar răspunsul îl află de la Yael, al cărei glas răsună adânc şi gutural în liniştea bibliotecii.

— Treizeci şi şase. Secvenţa care să scoată la iveală numele acestor Tzadikimi a fost de treizeci şi şase de litere.

O clipă, David nu scoase nici un cuvânt. încerca să permită informaţiilor abia primite să se sedimenteze. Brusc, îl cuprinse sentimentul propriei micimi în momentul în care conceptul cunoaşterii absolute — imensa strălucire a lui Dumnezeu şi scopul tuturor lucrurilor, de-a lungul infinitului timpului — îl lovi ca un trăsnet. Deşi Adam dăduse nume tuturor fiinţelor lui Dumnezeu şi le însemnase într-o carte scrisă de propria-i mână, Dumnezeu tăinuise un secret în paginile acesteia. Numele tuturor sufletelor cu adevărat curate.

Pe David îl durea capul din cauza efortului de a descifra misterul.

— Dumnezeu cunoaşte totul, rosti rabinul cu blândeţe, încă de la începuturi, de pe vremea când Adam îşi scria cartea, El a ştiut identitatea acestor Tzadikimi din fiecare generaţie.

David se ridică din scaun şi începu să se plimbe prin cameră în vreme ce ceilalţi îl urmăreau în tăcere.

— Avem liberul arbitru, la fel ca şi Adam, reluă Cardoza. Domnul nu i-a impus ce să scrie şi, cu toate astea, totul se găseşte în cartea lui Adam.

— Numele tuturor acestor adevăraţi sfinţi de la începutul timpurilor..., murmură David. Ascunse în lista întocmită de Adam cu toate fiinţele vii.

Până atunci stătuse cu faţa la uşa din sticlă, cu privirile pierdute la oamenii care lucrau la mese, dar brusc se răsuci spre cei aflaţi în cameră cu el.

— Dacă Dumnezeu a ştiut numele tuturor acestor Tzadikimi, înseamnă că a ştiut şi numele membrilor sectei Gnoseos şi ai altor duşmani ai Săi.

— Amaleciţii, zise Yael, făcând ochii mari. La fiecare generaţie, aceştia se ridică împotriva poporului evreu şi a lui Dumnezeu.

—Amaleciţi? întrebă David, nelămurit.

Nu mai auzise niciodată termenul.

— Tribul care i-a urmat pe israeliţi prin deşert după ce au scăpat din Egipt, îi explică rabinul Cardoza. I-au atacat din spate pe israeliţi şi au ucis mii dintre ei. Cartea Exodului povesteşte bătălia şi faptul că în momentul în care Moise şi-a ridicat braţele către Dumnezeu, israeliţii i-au învins pe amaleciţi, dar când i-au obosit braţele şi le-a coborât, amaleciţii au biruit. Atunci, Aaron şi Or i-au venit în ajutor. Fiecare îi sprijinea câte un braţ şi amaleciţii au fost zdrobiţi.

Yosef oftă obosit.

—Deşi poporul lui Israel i-a masacrat în cele din urmă pe amaleciţi, rabinii noştri insistă să ne aducem mereu

aminte de ei. Vezi tu, David, la fiecare generaţie tribul lui Amalec se ridică pentru a distruge poporul evreu. S-a întâmplat de nenumărate ori. Haman, Herod, Hitler, şi chiar şi astăzi...

La fiecare generaţie. Cuvintele îi îngheţară inima lui David.

—Care e gematria în cazul amaleciţilor? întrebă el.

—Două sute patruzeci, îl informă rabinul. De ce?

David se năpusti spre uşă şi examină biblioteca.

—Unde e Binyomin? îmi trebuie jurnalul meu.

Rabinul îl privi mirat, apoi fără o vorbă se strecură pe lângă el în căutarea cabalistului. Yael se întoarse spre David.

— De ce-ţi trebuie? La ce te gândeşti?

—Aţi căutat prin fragmentele din cartea lui Adam numele adepţilor sectei Gnoseos cu o secvenţă de două sute patruzeci?

— Din câte ştiu eu, nu, zise Yael. Hai s-o-ncercăm şi pe-asta. S-ar putea să ai dreptate.

La întoarcerea rabinului urmat de Binyomin, David le explică teoria sa.

— Cred că ar trebui să cercetăm atât fragmentele cât şi jurnalul cu o secvenţă de două sute patruzeci. Poate că reuşim să descoperim identităţile membrilor Gnoseos şi să-i atacăm pe la spate înainte să-şi ducă planul la îndeplinire.

Ochii rabinului se luminară plini de speranţă.

— Repede, Binyomin. împarte copii după jurnalul lui David întregii echipe. Spune-le să ruleze o secvenţă de două sute patruzeci simultan pe jurnal şi pe pergamente.

Se prăbuşi în scaun şi se frecă la ochi.

— Cât timp aşteptăm, vreau să-mi povestiţi tot ce-aţi aflat de la rabinul ben Moshe, alav ha'shalom, fie-i amintirea binecuvântată.

David scotoci prin geantă şi scoase taşca rabinului pe care o aşeză pe masa din mijloc.

— Jurnalul meu nu e decât o parte a misterului, rabi. împreună cu Yael am încercat să aflăm care este legătura dintre ben Moshe, cartea asta de tarot, zise el şi puse cartea pe masă, şi un tipograf evreu din Cracovia care a fost ucis de curând pentru a i se lua matriţele.

David băgă din nou mâna în geantă.

— Cartea asta am luat-o de la un înger al întunericului care a încercat să ne omoare la New York, continuă el, trist. E identică cu cartea rabinului, cu excepţia numerelor de pe spate.

David împrăştie pe masă toate obiectele, străduindu-se să nu se gândească unde se află Stacy şi ce i-ar putea face Crispin Mueller.

SOUTHAMPTON, ANGLIA

Pentru Geoffrey Bales sau ceilalţi doi îngeri ai întunericului obţinerea unui permis de liberă trecere s-a dovedit doar o formalitate. Scrisorile lor de acreditare erau impecabile. Lordul Hallister se pusese chezaş pentru ei şi le făcuse rost de toate documentele necesare. Şi de ce nu ar fi făcut-o? Ajutarea unui înger al întunericului a cărui misiune este de a-i elimina pe cei din urmă Tainici era o mare onoare şi, pe deasupra, va fi în avantajul lui în momentul în care membrii Gnoseos aveau să se înalţe din Arcă. Alături de noi, el va fi unul dintre eroi, îşi zise Bales în intimitatea apartamentului închiriat, în timp ce îşi punea uniforma verde-închis de hamal.

Pantalonii erau un pic cam lungi, dar nu avea încotro. Nu avea timp de croitorie. Diseară, Lionel va ascunde şi ultimele arme în zidul toaletei bărbaţilor de pe chei. Nimeni nu bănuia că în spatele suportului metalic pentru hârtie igienică se ascundea un întreg arsenal. Şi nimeni nu
bănuia că trei dintre hamalii de serviciu în ziua acostării navei Queen Mary 2 se vor bate pentru privilegiul de a se ocupa de un pasager unic.

Bales avea o presimţire bună în legătură cu ultima lui misiune. Se duse la oglinda prăfuită pe care lipise o poză lucioasă cu Cherle. O cercetă fără nici o grabă, străduindu-se să reţină fiecare rid sau cută de pe chipul zâmbitor al bărbatului.

Rânji, convins că va băga un glonţ în beregata lui Cherle înainte să se obişnuiască să simtă pământul sub picioare.

ARCA

Aşezat de partea cealaltă a pătuţului în care Stacy începuse să se foiască, Crispin pufni pe nas. Cămăruţa subterană mirosea a aer stătut şi a medicamente. îi displăcea mirosul căci îl ducea cu gândul la anii petrecuţi în întuneric, la spitalul în care îşi risipise anii tinereţii. într-un fel, era cât se poate de echitabil ca această copilă, atât de dragă lui David Shepherd, să zacă leşinată în acel pătuţ.

Fiecare primeşte ceea ce merită. îi venise vremea lui Shepherd să plătească.

Cât de ironic era faptul că preaiubita „fiică" a lui David Shepherd părea să fie cam de aceeaşi vârstă cu creatura aceea Abby. Culoarea pielii era uşor diferită, dar amândouă erau rumene ca nişte adolescente care se pregătesc să devină femei. Acelaşi păr mătăsos până la umeri, aceeaşi gură cu buze pline şi inocente, şi un soi de promisiune stângace a feminităţii viitoare.

îl străfulgera o idee şi pulsul i se acceleră. Poate că cea mai chinuitoare pedeapsă pentru Shepherd nu este moartea ei, ci gândul că o voi lua cu mine în lumea nouă, un alt recipient alăturat celorlalte femei alese...

Crispin tresări. Ce-i trecea prin minte? Fata aceasta nu era Abby. Era unul dintre Cei Tainici. Trebuia să moară pentru ca toţi Gnoseos să trăiască şi să se ridice spre Sursa primordială.

Fie. Preanobilul David va fi şi aşa destul de chinuit de propria-i neputinţă de a o salva pe ea şi lumea întreagă.

Prin pereţi îşi făceau loc scâncete uşoare. Iarăşi femeile. Recipientele prizoniere. îl distra ideea că îşi puteau imagina că le va lua cineva în seamă. Nu peste mult timp vor fi scoase din ţarc. Iar el, Şarpele, va avea întâietate în alegerea recipientului care să-i ducă sămânţa în lumea nouă. Izbucni într-un hohot de râs zgomotos, un sunet gutural ce părea să izvorască din adâncul pieptului.

Fata deschise brusc ochii.

Migrena o făcu să se strâmbe de durere. Avea senzaţia că prin creier îi trec şocuri electrice repartizate alternativ cu bătăile inimii. Pentru o clipă totul i se păru cenuşiu, apoi clipi de mai multe ori şi reuşi să distingă tavanul jos şi grosolan de deasupra capului.

Mişcă-te. Străduieşte-te. Ridică-te în capul oaselor.

Izbuti să-şi ridice capul de pe pernă dar se prăbuşi la loc, îngreţoşată.

\

Râsete. Se auzeau râsete. Aceleaşi pe care le auzise prin vis. Anevoie, luptându-se cu camera ce părea să se învârtă, îşi întoarse privirile spre sursa sunetului.

Bărbatul care o privea aducea cu un leu pe care îl văzuse la Grădina Zoologică din San Diego. Un păr lung şi arămiu îi acoperea ochii, iar zâmbetul său era sălbatic. Se lipi de perete, încercând să se ţină cât mai departe de el, dar sfârşi prin a-i stârni noi hohote de râs.

Bărbatul se ridică de pe scaun şi veni spre ea.

—Ce anume te face atât de deosebită? Am citit undeva că sufletele Celor Tainici nu sunt acoperite de un înveliş la fel ca cele ale muritorilor de rând. Pe ei nimic nu îi desparte de divinitate.

Stacy se ghemui şi mai mult în perete, ferindu-se de săgeţile din privirile lui.

—Ce... tot... spuneţi?

Bărbatul îşi îndreptă spatele şi strânse din dinţi.

—Ai dreptate. Habar nu ai, aşa e? Nici unul dintre voi nu ştie nimic. De ce îmi mai pierd timpul?

îi întoarse spatele şi porni spre uşă. în curând, nu va mai conta.

—Vine tatăl tău vitreg după tine, o anunţă el, ajuns în pragul uşii. Veşti bune, nu? Pentru mine, nu şi pentru tine. Fiindcă o să-1 omor de îndată ce recuperez obiectul pe care mi l-a furat.

Crispin ridică braţele, într-un gest de încurajare.

— Stai liniştită. Nu te voi omorî imediat. Mai întâi o să-1 pun pe el să se uite cum te omor.

David se trezi la auzul telefonului şi ţâşni din fotoliu. Când aţipise? în momentul în care îşi limpezi ochii, îşi dădu seamă că îl trezise ţârâitul imprimantei care scotea ultima analiză a jurnalului. Telefonul stătea neclintit ca o stâncă şi se încărca pe masa din faţa lui.

De ce nu-l mai sunase Crispin?

Aşteptarea era sfâşietoare. Exasperantă. David avea sentimentul propriei inutilităţi. îşi epuizase toate resur-sele, indiferent ce îşi închipuiau ceilalţi că ar fi ascuns în mintea lui. Nu mai primise nici un nume nou. Era secătuit. Toată noaptea, Cardoza şi ceilalţi se străduiseră să-i decodeze jurnalul. Dar el nu ştia nimic despre foile scoase la imprimantă, despre incantaţii ori rugăciuni sacre. Munca lui acolo luase sfârşit. Stacy avea nevoie de el.

Londra era ultimul loc în care îl văzuse pe Crispin Mueller. Era unicul loc din care s-ar fi gândit să înceapă.

în sfârşit, iranienii s-au retras, alarma de securitate a încetat, iar aeroportul s-a redeschis în jurul orei 4 dimi-neaţa. Avea avion la două după-amiaza.

îşi întinse muşchii încordaţi şi se îndreptă împleticin-du-se spre uşă cu ochii la cei care munceau pe brânci în camera alăturată. O zări pe Yael, cu părul prins într-un coc neglijent, urmărind atentă peste umărul tatălui ei. Nesomnul îşi lăsase amprenta pe obrajii ei traşi şi totuşi radia aceeaşi graţie severă pe care o remarcase încă din clipa în care intrase în biroul rabinului ben Moshe.

Imediat, tânăra îşi înălţă capul, ca şi când i-ar fi simţit privirile, şi îi aruncă un zâmbet palid.

— Ţi-ar prinde bine o gură de aer proaspăt, îi spuse Yael.

— Du-1 pe David să vadă probabil singurul răsărit pe care îl va apuca la Safed, o îndemnă Yosef, abătut. E de-a dreptul spectaculos şi ar putea fi ultimul nostru răsărit.

David coborî tăcut scările alături de ea. In salon, era pregătit un mic bufet din fructe, brânză, măsline şi sucuri. In timp ce David turna cafeaua în ceştile termoizolante, Yael apucă o portocală şi un cuţit pentru decojit. Aruncară o privire la întunericul care începea să se risipească şi ieşiră afară cu picnicul frugal, încă marcaţi de cuvintele sumbre rostite de Yosef.

—Poţi să duci ambele ceşti? îl întrebă Yael. Vreau să te duc undeva.

Traversară în linişte străzile pietruite sub bolta cenuşie pe care se năşteau primele raze de lumină, iar oraşul Safed se înfioră sub adierea unei noi zile.

— Cine ştie cât timp ne-a mai rămas, şopti Yael în momentul în care dădură colţul şi o luară pe o potecă îngustă. Zile, ore. Dar totuşi...

—Te înţeleg. Dar nu putem să ne dăm bătuţi, nu?

— Soţul meu nu s-a dat bătut, zise Yael şi îi oferi câteva felii de portocală. înainte să fie trimis în Liban, Yoni a avut un vis. Un vis de pace. O pace care se va instaura cu mult după ce el nu va mai fi.

Yael se opri la intrarea într-un cimitir brăzdat de morminte, unele năpădite de iarbă, altele bine întreţinute şi frumos aliniate printre aleile străjuite de smochini. David băgă de seamă că fiecare moviliţă era frumos împrejmuită cu un brâu de cărămizi şi ciment şi acoperită de verdeaţă.

— Aici e îngropat, în cimitirul militar. Nu avea decât douăzeci şi opt de ani.

Se întoarse spre David, cu ochii înneguraţi de osteneală şi deznădejde.

— îmi pare nespus de rău, rosti David cu blândeţe.

Yael vârî cuţitul în buzunarul pantalonilor militari şi se aplecă să culeagă câteva pietricele pe care le puse în ceaşca goală.

Inconştient, David o prinse de mână. Avea degetele călduţe şi puternice şi zvâcnind de viaţă la fel ca şi ea.

— îmi pare rău pentru soţul tău şi pentru că ieri m-am pierdut cu firea. Nu meritai.

— Lo davar, nu-i nimic. Ai uitat că sunt o Sobra[a]? Noi, evreii israelieni, suntem precum cactusul după care am fost numiţi, duri şi ţepoşi la exterior, dar blegi şi sentimentali la interior. Să nu mai spui asta nimănui.

— Blegi şi sentimentali? Chiar aşa? întrebă David, zâmbind ironic, uimit să descopere că este atât de iertătoare.

[1] Termen folosit pentru a desemna un evreu născut în Israel.

într-un alt loc şi un alt timp, poate că ar fi sărutat-o. în schimb, el îi dădu drumul la mână şi o urmă pe cărăruia din cimitir.

Merseră câtva timp până ce ajunseră la o piatră funerară pe care stătea gravat Yonaton HarPaz.

— Să ştii că sufletul lui este încă aici, zise ea, cu ochii pierduţi pe suprafaţa înverzită a mormântului. Cabaliştii cred că, la moartea cuiva, nefesh, cea mai joasă dintre cele trei dimensiuni care alcătuiesc sufletul, pluteşte veşnic pe deasupra mormântului. Rabinul Cardoza mi-a spus că nefesh rămâne în urmă ca să apere sufletul celui viu în vremuri de restrişte, iar cele două dimensiuni superioare, ruach şi neshamah, se îndreaptă către tărâmuri mai înalte.

— Fără îndoială, acestea sunt vremuri de restrişte, mărturisi David. Dar cum ne pot ajuta?

—Rabinul mi-a explicat că în momentul în care cei vii vin la cimitir pentru a cere ajutorul celor trecuţi în nefiinţă, nefesh se înalţă spre tărâmul lui ruach şi îi aduce la cunoştinţă necazurile celor rămaşi pe pământ. La rândul

său, ruach o porneşte spre tărâmul lui neshamah, cel mai apropiat de Dumnezeu, iar neshamah intervine şi îl roagă pe Dumnezeu să fie milostiv cu lumea.

— De-asta suntem aici, nu? Ca să-1 rugăm pe nefesh-ul lui Yoni să-i amintească lui Dumnezeu de necazurile care s-au abătut asupra noastră. Şi să-i ceară ajutorul.

David îşi plecă ochii spre ferigile graţioase de pe mormântul lui Yoni, străduindu-se să înţeleagă atât ierarhia cât şi coeziunea existente într-un suflet. Dintotdeauna i se spusese că fiecare persoană are propria-i linie directă cu
Dumnezeu, că orice intermediar este inutil. Te poţi duce la sinagogă şi recita rugăciunile străvechi, sau poţi merge oriunde altundeva şi rosti rugăciuni izvorâte din suflet. în ochii lui Dumnezeu toate sunt permise.

Aceasta era învăţătura iudaismului tradiţional. Toate aceste credinţe mistice ale cabaliştilor încă i se păreau stranii. Şi totuşi, amintindu-şi de propria-i experienţă în apropierea morţii şi de tot ceea ce învăţase în zbuciumul ultimelor zile, ideea că Yael i-ar putea cere sufletului soţului ei să intervină pe tărâmul ceresc i se părea la fel de logică ca sufletele neîntinate care îl imploraseră să intervină în numele lor pe tărâmul material.

O privi cum se apleacă ca să depună pietricelele pe mormântul lui Yoni, alături de cele deja existente. David ştia motivul, la fel procedase şi el la mormântul părinţilor săi. Yael lăsa în urmă o mărturie a trecerii ei.

O atinse uşor pe umăr şi se îndepărtă pentru a-i acorda o clipă de intimitate. Paşii îl conduseră la nişte trepte din ciment care duceau la poalele colinei. începu să coboare şi, odată ajuns jos, dădu peste un alt cimitir. Era mai vechi, mai neobişnuit, dar la fel de tihnit, cu vizitatori ce se rugau la mormintele vopsite în culoarea cerului şi acoperite cu pietre.

în momentul în care citi câteva dintre numele gravate pe pietrele funerare, înţelese că era un străvechi loc de îngropăciune pentru cabaliştii renumiţi.

Pe măsură ce străbătea cimitirul scăldat în lumina soarelui, îndreptându-se spre ieşire, se simţi copleşit de un puternic simţ al istoriei. Hoinări pe potecile din preajmă ce duceau în susul colinei. Fără să-şi dea seama, se trezi pe
o alee unde un indicator cu litere albe pictate pe un fundal albastru îi arăta încotro se află Sinagoga Abuhav.

David traversă micuţa curte exterioară presărată cu pietre cafenii ocrotite de umbra copacilor şi pătrunse în vechiul shul.

Interiorul era spaţios şi golaş. îşi întinse gâtul să arunce o privire la tavanul boltit aflat cu patru etaje mai sus şi împresurat de ferestre pătrate. Podeaua din piatră şi mozaic strălucea în lumina dimineţii. îl usturau ochii şi o vagă durere de cap îl făcu să se încrunte.

îşi întoarse atenţia către pereţii pictaţi într-un albastru liniştitor. Deasupra, se legănau nenumărate candelabre, iar arcadele zvelte mărginite de frunzuliţe dantelate se întindeau până la frescele care împodobeau domul.

— Superb, nu-i aşa?

David nici măcar nu tresări la auzul glasului lui Yael.

—într-adevăr. Şi pe deasupra impresionant, răspunse el, fără să se întoarcă.

— Nici nu-ţi poţi imagina.

Femeia se opri în dreptul lui, bucurându-se de frumuseţea calmă a locului în care se aflau.

—Această sinagogă abundă în simbolism cabalistic. Domul nu este doar o capodoperă arhitecturală, ci simbolizează credinţa iudaică într-un singur Dumnezeu. Iar cele patru coloane, zise ea, arătând spre ele, reprezintă atât cele patru elemente ale creaţiei — aerul, apa, focul şi pământul — cât şi cele patru lumi ale Cabalei — cea materială, cea emoţională, cea intelectuală şi cea spirituală.

David le dădu ocol, mângâind una dintre coloane şi grilajul albastru ce înconjura bimah-ul, platforma înaltă

de la care sunt citite pergamentele Torei după ce sunt scoase din Chivotul Legii.

— Ai observat cele şase trepte care duc la bimah? întrebă Yael, văzându-1 că se apropie de platforma îmbrăcată în albastru. Simbolizează cele şase zile ale săptămânii, iar bimah — mai înaltă decât ele, o simbolizează pe cea de-a şaptea, cea mai sfântă dintre zile, Sabatul.

Migrena lui David se agrava. Fără să rostească vreun cuvânt, se îndreptă spre pictura reprezentând zidul vestic al Ierusalimului. Era încadrată de trei chivoturi, trei lăzi înalte din lemn care adăpostesc pergamentele Torei. Spre uimirea lui, descoperi că oriunde s-ar fi poziţionat în faţa picturii, strada de pe fundalul acesteia părea să fie mereu îndreptată spre el ca şi cum s-ar fi aflat chiar în direcţia ei.

—Şi asta nu e tot, zâmbi Yael, făcându-i semn către chivoturi. Fiecare are scopul său, câte unul pentru fiecare patriarh, Avraam, Isaac şi Iacob. Iar arcadele, zise ea ridicând braţul, sunt nouă la număr, câte una pentru fiecare lună de graviditate.

David se simţea înconjurat de mister, de un simbolism străvechi ce îi umplea sufletul de uimire. Fiecare aspect al acestui măreţ locaş de închinăciune era impregnat de scopuri mistice. Dintotdeauna se considerase un om instruit, dar educaţia lui se limita la alcătuirea guvernelor, procese politice, instituţii şi comportament. Putea purta o discuţie avizată despre teoria politică, guvernare comparată şi relaţii internaţionale. Dar rabinul ben Moshe,
Yael şi cabaliştii din Safed îi înfăţişaseră o lume pe care nici nu o bănuise.

Din cele spuse de mama lui, străbunicul său cunoscuse această lume. Pentru David era ceva cu totul nou. Poate că totuşi, îşi zise el, lăsându-se învăluit de simbolismul spiritual, am moştenit de la străbunic mai mult decât mi-aş fi închipuit.

In sinagogă, cu gândul la Stacy, la îngerii întunericului, la Crispin Mueller şi la existenţa primejduită a sufletelor sfinte în lume, David se ruga ca bănuielile sale să se adeverească.

Capul începuse din nou să-i zvâcnească. închise ochii ca să oprească durerea şi încercă să cheme numele din jurnal. Din generaţia actuală, cabaliştii au găsit treizeci şi patru de Tzadikimi ascunşi printre miile de nume din jurnalul său. Dar două lipseau. Oare să lefi scris deja? Sau stăteau încă ascunse în mintea lui? Cei din Gnoseos le cunoşteau? De ce nu reuşea să...

O durere înfiorătoare îl doborî. Se prăbuşi gemând în genunchi, frecându-se la ochi cu podul palmei.

— David, ai păţit ceva?

Vocea lui Yael părea să răsune din depărtare, ca şi când ar fi fost pe aleea din afara sinagogii. Era singur, sub bolta acoperită de fresce cu harpe şi palmieri şi scene biblice. Singur în locaşul sfânt, zdrobit de durerea înfiorătoare.

încercă să se ridice. Trebuia să se întoarcă la Centru şi să găsească nişte analgezice. Nu peste mult timp avea şi un avion de prins. Dar durerea se dezlănţui din nou şi îl doborî.

Se prăvăli pe dalele din piatră, zvârcolindu-se. Nimic nu mai exista, decât durerea.

Şi chipurile... vocile... s-au întors. Ţipete, rugăminţi, cereri.

David se căznea să le asculte, dar agonia era atât de puternică încât părea să-i sfărâme craniul. Vocile încercau să se facă auzite, trebuia să le asculte...

— Mă auzi, David?

Yael era aplecată peste el, dar nu o vedea. Ochii îi erau pironiţi pe tavan, imobili, iar chipul schimonosit de durere.

Gulerul cămăşii era îmbibat de sudoarea ce i se prelingea de la tâmple şi de pe gât.

Speriată şi cu inima bătându-i nebuneşte, Yael îi puse o mână răcoroasă pe frunte. Era sfâşiată între dorinţa de a chema ajutoare şi aceea de a rămâne alături de el. David avea o piele atât de rece şi umedă. Dintr-odată, în privirile lui tulburi se văzu o schimbare. Durerea fu înlocuită de o expresie liniştită, iar muşchii feţei se relaxară. în clipa în care îi desfăcu nasturele de la guler, tot corpul i se destinse.

David deschise ochii, epuizat.

— Jack Cherle, îngăimă el, cu o voce sfârşită. Guillermo Torres.

Yael respiră uşurată.

— Stacy Lachman, murmură David numele care îl tortura.

Epuizat şi pustiit, se chinui să se ridice. Migrena se făcuse nevăzută ca şi când nu ar fi fost decât o iluzie. Brusc, mintea i se limpezi.

Gata cu numele din capul lui.

— Trebuie să... ne întoarcem. Să le spun numele.

Femeia îl ajută să se ridice. Slăbit, David se sprijini de ea, iar Yael îl prinse de mijloc.

— Sigur nu vrei să mai aşteptăm puţin? Eşti îngrozitor de palid.

— Trebuie să... ne grăbim, bolborosi David, împleticindu-se spre uşă.

Găsise numele. Ultimele nume. Dar nu scăpa de senzaţia că mai este ceva. Mai lipsea ceva.

Poate când mă întorc şi discut cu misticii, or să ştie cum să procedeze, îşi zise el, străduindu-se să-şi convingă picioarele să-1 ajute să se îndrepte spre uşă.

Yael îşi feri privirea în clipa în care ieşiră în lumina din curte. Cu David prăbuşit peste ea, i se păru că aude paşi pe caldarâm. Trebuia să-1 ducă până la o bancă.

— Ajutor! strigă ea.

Şi în momentul acela, îi zări pe alee.

Erau doi. Un bărbat şi o femeie. Turişti, îşi zise, liniştită, văzându-i îmbrăcaţi în tricouri şi pantaloni scurţi.

— Vă rog, ajutaţi-mă să-1 duc pe bancă.

Cei doi se îndreptară în grabă spre ea, dar liniştea îi pieri brusc în clipa în care observă că bărbatul înalt şi voinic ţinea în mână o bucată de ţeavă, iar femeia, ce aducea cu o aruncătoare de discuri din Bulgaria, avea înfăşurată în jurul pumnilor vânjoşi o funie cu noduri.

Yael aruncă priviri deznădăjduite spre sinagoga pustie. Era prea departe. Nu ar reuşi să încuie uşa la timp.

— David, ne-au dat de urmă!

Lăsat fără sprijin, David se întoarse şovăitor şi dădu cu ochii de îngerii întunericului. încă slăbit, îşi luă avânt, sprijinindu-se de zidul cald. Cu un efort supraomenesc, îşi forţă trupul să se adune şi să asculte de comenzile creie-rului.

Adrenalina îi pompa prin vene, îndemnându-1 să lupte, dar muşchii îi erau moi ca ceara caldă. O zări pe Yael repezindu-se asupra celeilalte femei care era cu cel puţin douăzeci de kilograme mai voinică. înainte să apuce să facă vreun pas, bărbatul ajunse în dreptul lui şi îl izbi cu ţeava peste genunchi.

Durerea i se împrăştie în gambe. Căzu la pământ cu un urlet. Ca prin ceaţă, o zări pe Yael în dreapta lui lovind-o pe femeie în stomac şi dezechilibrând-o.

îngerul întunericului cu chip ascuţit îşi ridică din nou braţul. îndreptă ţeava spre pieptul lui David, dar acesta reuşi să se rostogolească într-o parte înainte ca lovitura să se abată asupra lui. Prin coapsă îl străpunse o durere ascuţită.

Auzi strigătul unei femei. Yael!

Panica îi dădea forţe noi şi, în momentul în care îngerul întunericului îl înşfăcă de guler ca să-1 ridice, David îşi înfipse pumnul în golul de sub sternul bărba-tului. „Faţă-ascuţită" expiră tot aerul fetid din plămâni, scăldându-1 pe David într-o duhoare de ficat fiert. înainte ca duşmanul să-şi recapete suflul, David îl lovi încă o dată, împlântându-şi pumnul cât mai aproape de cutia toracică.

O văzu pe Yael căzută la pământ, cu unul din braţe răsucit la spate. Namila de femeie era urcată pe ea şi trăgea cu putere de funia încolăcită în jurul gâtului lui Yael.
Chipul său era pământiu şi David se năpusti spre ele, cuprins de panică.

Nu apucă să ajungă la cele două femei, căci o greutate de aproape o sută cincizeci de kilograme îl izbi în spate. Se prăbuşi la pământ ca un sac de nisip, cu „Faţă-ascuţită" călare pe el, amândoi zbătându-se şi lovindu-se ca doi hocheişti scoşi din minţi. Pumni care se izbeau de oase, coate care se înfigeau în terminaţii nervoase, salivă şi sânge împrăştiate prin curte.

Prin agonia ce îi paraliza aproape tot corpul, David îşi dădu brusc seama că „gorila" îi cruţa faţa şi chipul, deşi nu avea nici o milă pentru trunchi.

Nici unul nu a scos arma, îi trecu prin minte în timp ce se feri de o lovitură. Şi atunci înţelese care era motivul.

Mă vor în viaţă. Au nevoie de nume.

Nici nu observă pumnul îndreptat spre el până ce acesta nu se opri în stomacul lui. înainte să apuce să se rostogolească şi să-şi recapete suflarea, ţeava se abătu peste unul dintre coate. Steluţe roşii îi dansau prin faţa ochilor de durere. Scrâşnind din dinţi şi chinuindu-se să respire, îşi stăpâni convulsiile şi îşi căută o poziţie mai bună chiar în clipa în care inamicul său sări în picioare.

„Faţă-ascuţită" venea iar spre el, cu ţeava gata să lovească dar, într-un efort deznădăjduit, David îşi proiectă genunchiul în pieptul lui şi continuă să-1 lovească cu tot ce-i cădea în mână.

îl pocni direct în plexul solar. îngerul întunericului se încovoie şi scăpă ţeava, ducându-şi instinctiv mâinile la coaste.

Fără să stea pe gânduri, David se năpusti spre armă chiar la timp pentru a vedea cum faţa lui Yael devine vânătă. Cu ochii ieşiţi din orbite, se opintea în genunchi, chinuindu-se să scape de namila care se cocoţase pe ea.

Nu apucă să facă nici o mişcare căci Yael reuşi să-şi elibereze mâna prinsă la spate. Brăţara de la mână scăpă- ră în clipa în care îşi abătu pumnul spre faţa atacatoarei. Doar în ultima clipă, David se dumiri că nu era vorba de brăţară ci de cuţitul pe care se zbătuse să-1 scoată de sub ea. împietrit, David o privi cum îl înfige cu toată puterea în beregata femeii.

Sângele ţâşni ca apa printr-o ţeavă de scurgere. în timp ce femeia slobozi un ţipăt înăbuşit, Yael îi înfipse cuţitul încă o dată în căuşul gâtului.

David apucă ţeava. Se ridică în picioare, chinuin- du-se să-şi stăpânească durerea. Cu privirile înceţoşate de sudoare, se îndreptă spre îngerul voinic care gâfâia ca un animal, gata de atac.

— Fugi, Yael! Pleacă de aici! îi strigă el, dar ea nu îl ascultă.

Făcu câţiva paşi în lateral, hotărâtă şi agitând cuţitul prin aer. Părea de-a dreptul sălbatică, cu obrajii şi hainele mânjite de sânge.

îngerul întunericului îi privi pe rând, femeia slăbuţă cu un cuţit plin de sânge în mână şi bărbatul care aştepta să întoarcă propria lui armă împotriva lui.

Cu un urlet, se năpusti asupra lui Yael, şi David simţi un gol în stomac. Vrea să o folosească pe post de scut.

în timp ce îngerul întunericului alerga spre ea iar David îşi luă şi el avânt, Yael părea împietrită.

Nu voi ajunge la timp, îşi dădu seama David disperat, dar în ochii lui Yael zări luciul lamei de oţel.

Femeia aşteptă până în ultima secundă, apoi se lăsă pe vine şi îi înfipse cuţitul între_picioare.

Curtea întreagă se cutremură de urletele lui până ce David se hotărî să le pună capăt, plesnindu-1 cu ţeava în cap.

La centrul Gabrieli Cabala, atmosfera se schimbase. Prin aer plutea precipitarea, un soi de electricitate frenetică zumzăia la etajul al doilea, în timp ce rabinul Cardoza şi tot personalul centrului îşi puseseră computerele la

treabă, în căutarea lui Jack Cherle şi a lui Guillermo Torres.

Nimeni nu ştia unde este Stacy, dar peste doar câteva ore, David avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a afla.

în acelaşi timp, datorită unui telefon dat de Avi Raz, Mossadul îşi mobilizase toate forţele pentru a-i găsi pe cei trei Tzadikimi. Ultimele informaţii aflate de la rabinul Cardoza cu o oră în urmă fuseseră impulsul care îl pusese în mişcare. în doar un sfert de oră, Avi îi scuti de săptămâni întregi de hârţogărie şi birocraţie pentru a lansa cea mai amplă urmărire din istoria departamentului de informaţii secrete al Israelului.

David se aplecă încruntat peste una dintre nenumă-ratele analize secvenţiale de două sute patruzeci efectuată pe jurnalul său. Deocamdată, textul nu părea să ascundă

§

vreo informaţie despre Gnoseos. Doar o înşiruire ininteli-gibilă de litere.

Rănit şi plin de sânge, David nu acceptase să i se acorde decât nişte îngrijiri cât se poate de simple. Odată ajunşi cu chiu, cu vai la Centru ca să cheme poliţia, nu mai avea timp să-şi bată capul cu nişte zgârieturi. îşi bandajase doar rănile cele mai grave, preocupat de ceea ce avea de făcut în continuare.

Pe chip i se strecură o grimasă la vederea lui Yael atentă la monitorul din partea opusă a mesei. O rană lungă îi străbătea gâtul în locul în care funia pătrunsese în piele şi îi rănise laringele atât de puternic încât abia putea să vorbească.

îşi văzuse moartea cu ochii. Amândoi o văzuseră.

Şi Jack Cherle, Guillermo Torres şi Stacy aveau să moară dacă nu...

Dacă nu cumva Mossadul reuşea să-i găsească. Sau Interpolul, sau CIA, sau oricare altă agenţie internaţională la care apelase Mossadul.

SLE-ul nu ne duce nicăieri, îşi zise David, plin de ciudă. Se uită la ceas, măcinat de o nerăbdare aproape la fel de dureroasă ca şi pieptul zdrelit şi degetele umflate. Cu nici o oră în urmă, sosise maşina ce avea să-1 ducă la Tel Aviv. Ca să se poată ocupa de găsirea lui Stacy.

Treaba lui în locul acesta se încheiase. îşi dusese sarcina la bun sfârşit. Yael şi Yosef aveau dreptate — Safedul reuşise să elibereze şi ultimele nume ascunse în mintea sa. Acum nu-i mai rămânea nimic de făcut în oraşul mistic. Dacă nu pleca, lucrurile ar putea degenera, iar cabaliştii s-ar putea trezi la uşă cu mai mulţi îngeri ai întunericului.

Şi totuşi, ceva nu îi dădea pace. Nu reuşea să scape de senzaţia că a omis ceva. Dar ce anume? Poate că totuşi mai avea ceva de îndeplinit. Un lucru pe care rabinul Cardoza i-1 semnalase. Numele din jurnalul său. De ce îi apăruseră chiar în acea ordine? Era o întâmplare ori exista un tipar pe care nu izbutea să-1 vadă?

Dacă exista, într-adevăr, un mesaj secret, gematria cuvântului „amalecit" nu îl scosese la iveală. Şi dacă trebuie să aplic o altă SLE pe jurnal? Un alt cuvânt... „Gnoseos", de pildă?

Sări de pe scaun şi îl căută pe Binyomin pe care îl întrebă despre gematria cuvântului „Gnoseos".

— Ia încearcă o SLE pornind de la el.

Deznădejdea lui devenea tot mai adâncă pe măsură ce
imprimanta scotea pagină după pagină. Nimic nou, aceeaşi păsărească care rezultase şi în cazul cuvântul „amalecit".

Gemând, David îşi ridică geanta, mult mai uşoară după ce scăpase de taşca rabinului şi de toate obiectele din ea. De absolut toate, până şi de nestemate.

Şovăi o clipă, la gândul agatului cu care mersese la rabinul ben Moshe.

Tonul ironic al lui Crispin încă îi răsuna în cap.

Ai ceva ce-mi aparţine şi eu am ceva ce-ţi aparţine.

Crispin voia să-1 convingă că ar fi de acord să i-o dea pe Stacy în schimbul pietrei. David ştia prea bine că este o înşelătorie, dar în lipsa agatului, cum ar fi putut răspunde la cacealmaua lui Crispin?

O zări pe Yael ridicându-şi privirile de la monitor. Il privi un minut, apoi se apropie de el. Ca să-şi ia rămas-bun, îi trecu lui David prin minte.

— A sosit deja timpul să pleci?

Glasul ei atât de profund în general suna dureros de slab şi de străin.

- Maşina trebuie să ajungă din clipă-n clipă. Nu mai sunt de nici un folos aici.

Privirea pătrunzătoare a femeii îl blocă o secundă.

— Nu fi aşa de convins. Vreau să-ţi vorbesc despre o idee care mi-a venit în legătură cu cărţile de tarot. îţi mai aduci aminte de carnetul pe care ni l-a dat rabinul ben Moshe?

Duse mâna la gât, ca pentru a-şi alina durerea.

— A scris ceva despre încăpăţânarea celor din Gnoseos de a folosi parole secrete şi talismane. S-au zbătut destul de mult să-1 ucidă pe tipograf pentru matriţe. Cărţile trebuie să rămână secrete şi sunt probabil extrem de importante.

David îşi lăsă geanta pe scaun.

— Toţi membrii Gnoseos peste care am dat aveau câte una, recunoscu el. Stai aşa. Poate că sunt un fel de metodă de a se recunoaşte între ei. Un fel de carnet de conducere.

— Sau, zise Yael, muşcându-şi buza superioară, un fel de paşaport.

Un paşaport.

—Un paşaport pentru ce anume? Pentru ce loc? Intenţia lor este să distrugă lumea, nu să călătorească prin ea, o contrazise David.

— Aşa e.

Yael îşi strânse ochii verzi, adâncită în gânduri.

— Şi dacă totuşi se adună cu toţi undeva pentru a sărbători sfârşitul lumii?

Inima lui David începu să bată tot mai tare.

— Şi ce metodă mai bună de a-şi dovedi apartenenţa, invitaţia la sărbătorirea victoriei, decât un paşaport secret?

—Exact, spuse Yael, cu flăcări în priviri. Paşaport, invitaţie. Sau cum i-o fi spunând. Au nevoie de o dovadă palpabilă. De un bilet de intrare.

— Ce grozav că o am pe-a lui Gillis.

Femeia îl privi drept în ochi.

— îmi trebuie şi mie una. Vin cu tine.

— Yael, nu!

— Mi-am rezervat deja bilet. Stau chiar pe locul din spatele tău. Nu te las singur să o cauţi pe Stacy.

Coborî vocea. Blândeţea îi accentua răguşeala. Cuvintele ei abia îi ajungeau la urechi.

—Aşteaptă-mă. Mă duc să iau cartea rabinului ben Moshe. Am văzut unde a pus-o rabinul Cardoza.

în momentul în care se întoarse spre uşă, David o prinse uşor de braţ.

— îmi trebuie şi nestemata. Agatul.

Yael îl fixă prelung cu privirea, frământată de nesigu-ranţă şi îndoială. Fără să rostească un cuvânt, o zbughi în direcţia bibliotecii.

Yael îl însoţea la Londra. David se simţi surprinzător de îmbărbătat. Iar dacă nu se înşelau în privinţa cărţilor de tarot, atunci îşi făcuseră rost şi de paşapoarte pentru „oraşul" Gnoseos, pe unde s-o mai afla şi acesta. Poate cărţile îi vor conduce la Stacy. Sau la o persoană care să ştie unde o ţine Crispin închisă.

Scoase cartea misterioasă din portofel şi o cercetă încă o dată, încercând să-i desluşească simbolismul. Oameni care se aruncau din turnul distrus.

Sinucidere? Ba nu. Dezastru, moartea, haos, îi spusese ghicitoarea. Şi renaştere. Se concentră asupra trăsnetului care despica cerul din spatele turnului. în

ultimul timp, Mama Natură îi cam lovise cu fenomene electrice.

Şi podul mobil, cel care îi amintea de Podul Turnului de la Londra.

Londra. Locul în care îi ieşise Crispin în cale... spre care se îndrepta, în căutarea lui Stacy.

Yael veni spre el, cu gentuţa din piele prinsă la brâu.

— Le-am luat pe amândouă, îl anunţă ea, fără să clipească. Erau chiar acolo unde îmi aminteam.

Dintr-odată, David simţi o furnicătură pe şira spinării. Urechile începură să-i ţiuie de parcă discuţia din bibliotecă s-ar fi amplificat.

Era exact acolo unde îmi aminteam. îmi aminteam...

■— Zakhor, rosti David şi o prinse de mână. Aminteşte-ţi.

Femeia îşi înclină capul, aruncându-i o privire nelămurită.

—Ce să-mi mai amintesc? întrebă ea, vizibil încurcată.

— Nu tu. Eu. Mie mi-au spus să-mi amintesc. îmi tot strigau să-mi amintesc... zakhor. Poate că asta trebuie să-mi amintesc. Cuvântul zakhor.

Yael căscă ochii de mirare. Alergă la cea mai apropiată masă şi mâzgăli nişte cifre pe o foaie de hârtie.

—Uite gematria cuvântului zakhor.

233. David scoase jurnalul şi îl deschise la prima pagină, la primul nume.

— D, îi spuse lui Yael.

Cu degetul, numără o secvenţă de 233 de litere.

— Următoarea e I, anunţă el.

Continuă să numere frenetic şi îi mai dădu un U, apoi un A, în vreme ce degetele şi mintea îi zburau peste pagini cu o viteză ameţitoare. Să fi găsit oare soluţia? Cheia misterului din jurnalul său?

Yael nota literele pe măsură ce i le indica: S, T, E, F, A, N, O, E, D, U, A, R, D, O...

Femeia rosti înăbuşit.

— Doamne Dumnezeule, David. Rezultatul e DiStefano Eduardo. Eduardo DiStefano. Prim-ministrul italian!

— Rabi Cardoza!

Biblioteca răsuna de strigătele lui David. Rabinul se întoarse spre el, uşor speriat de înflăcărarea din glasul lui David. Apoi se apropie în grabă, cu chipu-i aspru frământat de griji.

—Aplicaţi o SLE de la zakhor pe tot jurnalul. Cred că vom descoperi numele membrilor Gnoseos. Yael şi cu mine tocmai l-am găsit pe primul. Trebuie să mai fie şi altele.

— Care este numele, David?

— Eduardo DiStefano, rosti el cu emoţie în glas. Prim-ministrul Italiei.

Cardoza rămase cu gura căscată. Uluirea sa nu dură însă mai mult de o secundă.

— Binyomin, vino repede! strigă el.

Când David îl sună din maşina care îl ducea pe el şi pe Yael la aeroportul Ben Gurion din Tel Aviv, rabinul îi citi lista de nume găsite de computer.

în momentul în care auzi numele lui Crispin Mueller, David se simţi ca şi când cineva ar fi apăsat pe un întrerupător când el avea degetele în priză. Asta era. Membrii Gnoseos. O listă cu numele lor, ascunsă în substratul jurnalului său.

Nu numai că îi oferise numele sufletelor Tzadikimi, dar pe deasupra îl ajutase să le scoată la lumină şi pe cele ale duşmanilor acestora. îl auzi pe rabinul Cardoza rostind încă un nume.

— Wanamaker...

îi ţiuiau urechile. Judd? Uite cum ne-au găsit îngerii întunericului în prăvălia ghicitoarei. Judd i-a sunat imediat ce-am ieşit din restaurant.

— David, m-ai auzit? Am zis că tocmai l-am sunat pe Avi, răsună vocea rabinului peste larma din mintea lui.

Toate agenţiile sunt în alertă. Cei de la Interpol au spus că DiStefano a sosit ieri la Londra.

—Apelaţi şi la MI6, îi sugeră David. Ceva îmi spune că ei le vor da de urmă tuturor adepţilor Gnoseos care vin la Londra.

Telefonul lui David sună din nou în timp ce stăteau pe aeroportul Ben Gurion şi îşi aşteptau autobuzul care să-i transporte până la avion.

— Mă tem că mititica nu doarme prea bine. Plânge întruna după tine să vii să o salvezi.

— Javră, zbieră David, înnebunit de furie, fără să-i pese de cele câteva capete care se întorseseră în direcţia lui. Unde o ţii?

— Alături de mine, bineînţeles. Nu departe de locul în care ne-am văzut.

— Londra, zise David, uitându-se la Yael.

— Ai luat un 10, profesore, îl ironiză Crispin.

— Şi tu un 4 pentru efortul depus. Cei doi îngeri ai întunericului zac pe masa medicului legist.

Crispin bufni în râs.

— Mă flatezi. Ai impresia că eu i-am trimis? Nu, nu, nu. Alţii le dau ordine îngerilor întunericului. Chestiunea asta e între tine şi...

—Dă-mi-o la telefon, Mueller. Dovedeşte-mi că e în viaţă.

— Nu ai încredere în mine? îl înţepă celălalt bărbat cu o asemenea voioşie încât David şi-ar fi dorit să-1 strângă de gât.

— Vreau să-i aud glasul.

—O să-1 auzi. Dacă îndeplineşti o ultimă indicaţie. Atunci o să poţi auzi glăsciorul dulce al iubitei tale Stacy. Şi, dacă reuşeşti să îndeplineşti indicaţia aşa cum trebuie, şi îmi înapoiezi ceea ce-mi aparţine, cine ştie? Poate îi cruţ viaţa.

— Unde te găsesc? se răsti David.

— Hai să nu ne grăbim prea tare, îl mustră Crispin. Mai e o chestiune care mă interesează. Am auzit că ai scris o carte.

— Am scris mai multe.

— Ştii la care mă refer. Spre binele fiicei tale, sper că ai luat-o cu tine. Mi-ar face plăcere să o citesc.

Cuvintele lui David alunecară ca nişte cuburi de gheaţă.

— Unde... te... găsesc?

— Vino la Trinity Square Memorial Gardens. Când ajungi, sun-o pe micuţă.

Clic.

David simţea flăcări în pântece şi abia reuşea să respire.

Aşteptă să li se permită accesul la aeronavă, apoi o puse pe Yael la curent cu întreaga discuţie.

— Trebuie să-1 sun din Trinity Square Memorial Gardens. Ai mai fost pe acolo?

Femeia îl privi în timp ce se îndreptau spre avion.

— Cu mult timp în urmă. E aproape de Turnul Londrei. Un memorial în cinstea neguţătorilor şi marinarilor britanici care au participat la ambele războaie mondiale. Şi care nu au alt mormânt decât marea.

Aşteptă ca una dintre stewardese să se strecoare pe lângă ei pentru a ajuta un pasager mai vârstnic, apoi reluă:

—M-am plimbat pe acolo chiar la prima călătorie la Londra. Are o grădină interioară şi...

Cuvintele i se frânseră pe buze.

— Ce, Yael? Şi ce anume?

— Crispin Mueller are un simţ al ironiei destul de dezvoltat. Mai are un zid, David. Un zid acoperit de nume.

PE ARCĂ

Tensiunea şi mânia se răspândiră prin toţi muşchii lui Crispin în momentul în care DiStefano dădu frâu liber nemulţumirilor sale. Tatăl său stătea lângă uşa cămăruţei ce adăpostea computerul, atât de indiferent încât îţi

dădea impresia că nu ar ridica un deget chiar dacă DiStefano s-ar năpusti asupra lui Crispin cu un iatagan în mână.

—Datoria ta aici este să îndeplineşti un lucru. Doar unul, dragul meu Şarpe.

Cuvintele lui DiStefano ardeau ca nişte picături de acid.

—Treaba ta e să-1 descoperim pe ultimul Tainic, nu săţi pierzi timpul cu cel pe care l-am prins deja. Am fi putut să ne descotorosim de ea până acum dacă ţi-ai fi dat silinţa să găseşti ultimul nume. Jack Cherle mai are de trăit până după-amiază, când vasul de croazieră ajunge la Southampton. Mai avem atât de puţin, răbufni el, şi tu trândăveşti.

Crispin deschise gura să-i răspundă, dar DiStefano i-o tăie scurt înainte să apuce să rostească vreun sunet.

—Aşază-te la computer şi află-mi şi ultimul blestemat de nume.

Crispin se înroşi până în vârful urechilor. Cu degetele încleştate pe măciulia bastonului, îşi închipuia cum s-ar simţi dacă l-ar plesni pe DiStefano în cap. De mai multe ori.

— Ai auzit ce ţi-a spus Comandantul Cercului, îi atrase atenţia tatăl său cu o voce aspră şi inflexibilă.

Erik Mueller deschise uşa şi se întoarse spre fiul său cu o privire inexpresivă.

—Treci pe scaun şi termină treaba cu care ai fost însărcinat.

Uşa se trânti în urma lui.

—Tzadikimii sunt treaba de care mă ocup.

Crispin îşi muşcă buza şi se îndreptă şchiopătând furios către DiStefano.

—După toate câte am făcut, sunt mai îndreptăţit decât mulţi alţii să văd de ce sunt aşa de deosebiţi aceşti aşa-zişi oameni Drepţi.

— îngerii întunericului se ocupă exclusiv de Cei Tainici.

Din cauza transpiraţiei, părul cărunt de la tâmplele lui DiStefano căpătase o nuanţă întunecată.

— Dacă nu eşti în stare să găseşti ultimul nume, va trebui să-1 aflăm din jurnalul lui David Shepherd. Aşa vrei să-şi amintească lumea de tine? Şarpele care a clacat la final? Care s-a împotmolit chiar în clipa în care victoria ne era la îndemână? Ori ca pe omul care de unul singur a rezolvat misterul celor treizeci şi şase de nume?

Crispin lovi cu bastonul în podea.

— Ieşiţi afară ca să mă pot concentra.

Ochii lui DiStefano îi susţinură privirile câteva secunde ce păreau a nu se mai sfârşi.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă să ieşi din cameră înainte să afli ultimul nume.

O venă de la gâtul lui Crispin începu să zvâcnească după ce DiStefano părăsi încăperea.

Cine dracu' îşi închipuie că e ca să mă închidă în cameră ca pe un copil? Eforturile mele ne-au adus atât de departe într-o singură generaţie. Când a mai descoperit altcineva măcar jumătate din câţi am găsit eu? Lumea e în pragul dezastrului numai datorită mie. Şi mulţumită aportului meu, sfârşitul este inevitabil.

Sprijinindu-şi bastonul de fişet, Crispin îşi revăzu tabelul de calcul. Nu mai conta că nu avea să mai iasă niciodată la suprafaţă. Nu simţea nevoia. îşi întocmise deja un plan. Va putea îndeplini toate lucrurile după care tânjise, chiar aici, sub pământ, pe Arcă.

Când Shepherd va ajunge la Trinity Square Memorial Gardens şi va suna pe telefonul iubitei sale Stacy, Raoul va fi cu ochii pe el. îl va pândi împreună cu Enrique la memorialul navigatorilor, la doar câţiva paşi depărtare, pitiţi în spatele zidului ce înconjoară grădina.

Cei doi nici nu bănuiau că primeau ordine de la Crispin şi nu de la DiStefano. Doar câteva combinaţii de taste şi Crispin intrase în computerul bine protejat al lui DiStefano şi le trimisese mesajul. în scurt timp, Raoul şi Enrique îl vor aduce pe Shepherd, jurnalul şi nestemata.

în curând, se va petrece mult aşteptata şi foarte intima reîntâlnire.

Odată ce mi-1 aduc pe Shepherd, eu voi controla totul. Nu va mai avea încotro să fugă. Va fi disperat să-şi salveze fiica. Disperat să salveze lumea. Sau pe el însuşi. Pe urmă o să anunţ public şi cel din urmă nume, iar Cercul şi toţi cei de pe Arcă mă vor aclama căci am înlesnit victoria noastră.

îşi întoarse privirile către tabelul de calcul în care ultimul nume stătea scris cu litere roşii.

Dacă DiStefano şi tatăl său l-ar fi tratat cu respectul cuvenit, poate că le-ar fi spus numele imediat. Dar acum n-aveau decât să se frământe şi să se alarmeze. Iar pe David Shepherd îl vor primi încântaţi, închipuindu-şi că le este încă de folos.

Dar cel ce avea nevoie de Shepherd era Crispin însuşi. El avea nevoie să trăiască satisfacţia încheierii, a încheierii finale. înainte de înălţare simţea nevoia să vadă suferinţa lui Shepherd. După cum şi el suferise în toţi acei ani petrecuţi în întuneric.

Intră din nou în computerul lui DiStefano şi trimise un ordin oficial ce avea să declanşeze sfârşitul.

Cel de-al treizeci şi şaselea nume şi ordinul de a fi găsit.

Guillermo Torres.

AEROPORTUL HEATHROW

Dillon rămase cu ochii pironiţi la propria-i reflexie în oglinda de deasupra chiuvetei din toaleta aglomerată. Arăta ca dracu' şi nu încăpea îndoială că acolo se şi ducea. Şi în plus, probabilitatea era destul de mare să ajungă acolo cât mai repede.

în clipa în care se spălă pe mâini, îşi dădu seama cât de bine i se potrivea inelul cu nestemată. Să fie oare doar imaginaţia lui, sau era într-adevăr la fel de greu pe cât îl simţea?

Nu avea timp de remuşcări sau de îndoieli, îşi zise el, uitându-se la ceas. în mai puţin de o oră trebuia să prindă avionul de legătură.

O porni spre uşă, dar în clipa aceea în toaletă dădu năvală un bărbat evident disperat să se uşureze. Se izbi de Dillon, servieta şi umbrela zburându-i cât colo în momentul în care servieta se poticni în şoldul acestuia.

Cu o strâmbătură de durere, Dillon se aplecă să ridice umbrela necunoscutului asudat şi voinic care îşi aduna de pe jos obiectele căzute din servietă.

Dillon împietri la vederea cărţii de tarot ce înfăţişa Turnul cu o secundă înainte ca bărbatul să o vâre la loc în servietă împreună cu paşaportul şi cu trusa de ras.

— Poftim, îi zâmbi Dillon, înapoindu-i umbrela.

—Scuze, greşeala mea. Mă grăbesc, spuse bărbatul cu un puternic accent german, îndreptându-se iute spre pisoar.

Odată ieşit din toaletă, Dillon se rezemă de perete. Când neamţul dădu buzna afară un minut mai târziu, o luă pe urmele lui.

— Se pare că avem ceva în comun.

Dillon scoase din buzunarul de la piept cartea colorată de tarot, identică cu cea din servieta neamţului.

Ochii adânciţi în orbite ai bărbatului se luminară. Obrajii săi rumeni se relaxară într-un zâmbet.

— Trăim vremuri palpitante, nu?

— E puţin spus, zise Dillon micşorând pasul ca să nu se îndepărteze de noua sa cunoştinţă.

— Dacă tot mergem în aceeaşi direcţie, ce-ar fi să luăm împreună un taxi? sugeră Dillon.

împinse uşa în lături şi păşi în burniţa cenuşie ce în-ceţoşa străzile Londrei.

— Asta voiam să spun şi eu.

Un hamal ridică braţul pentru a le chema un taxi, apoi aşeză în portbagaj valiza verde şi umflată a neamţului. Noul său prieten se aplecă spre şofer şi îi preciză destinaţia şi Dillon trase portiera după el.

— La Dealul Turnului. Ne laşi chiar la Monument.

Preumblându-se prin tunelurile joase, nu-şi putea lua gândul de la ea. Elizabeth.

Poate că era din vina întunericului, a mirosului de pământ şi rocă, a susurului permanent al apei ce-şi săpa făgaşe prin pereţii de piatră ascunşi în spatele scării din fund.

Ori să fi fost vaicărele femeilor ce-i răsunau în urechi atunci când trecea prin zona în care erau închise?

îi veni în minte Anna Boleyn, închisă în Turnul Londrei, ce se ridica în toată faima sa pe pământul de deasupra Arcei. Şi ea fusese prizonieră.

îndreptându-se spre scara din dos, se întoarse brusc, atras de hăul ce se căsca printre umbre întunecate. O luă pe un tunel neluminat care ducea la puţul subteran. Cu mâna prinsă de balustrada jilavă, simţi cum îl cuprinde o bizară înfiorare. Nici măcar el nu ştia cât de adânc se poate coborî.

Nu contează, îşi spuse. Nu avea de gând să coboare. Şi el şi ceilalţi urmau să se înalţe. Spre o lume nouă din înal- turi, în sfârşit liberi şi reîntregiţi cu Sursa lor spirituală.

Era lucrul la care visase şi pentru care se zbătuse dintotdeauna. Lucrul pentru care strămoşii lui se luptaseră în van.

Ar fi trebuit să fie extaziat că un asemenea miracol se va petrece în timpul vieţii sale. Se gândi la soţia sa care aranja cu grijă cele câteva bunuri personale în camera pe care o primiseră la etajul superior. Nu simţea nimic.

Poate că dacă Elizabeth ar fi aici cu el...

Niciodată nu-şi pusese credinţa la îndoială. Căutarea cunoaşterii interioare, a înălţării, erau lucruri cu care se obişnuise de copil, lucruri după care tânjise încă din adolescenţă.

Dar acum, când totul era iminent şi urma să părăsească lumea materială, simţea o curioasă

împotrivire de a abandona tot ceea ce ştia. Şi ştia prea bine că o iubeşte pe Elizabeth.

Pentru el, ea era mai reală decât această Arcă subterană, mai reală decât toate planurile şi comploturile şi crimele pe care le săvârşiseră pentru a ajunge aici. Cu ochii pierduţi în hăul negru, revăzu neliniştea pe care Elizabeth se străduise să o ascundă în momentul în care o anunţase că pleacă.

Era prea târziu să mai schimbe ceva. Duse mâna la buzunar şi mângâie micuţul talisman de argint pe care Elizabeth şi-1 scosese de pe brăţară într-o dimineaţă. Un talisman sub forma unei cupe de şampanie pe care sora ei mai mare i-1 dăruise la aniversarea a douăzeci şi unu de ani. Elizabeth îi spusese că i-1 oferă pentru că o învăţase cum să-şi trăiască viaţa din plin. îl păstra în buzunar, alături de mărunţiş, iar clinchetul lor îi amintea în permanenţă de iubirea ei.

Deschise palma şi privi micuţa cupă. Face parte din această lume, din lumea materială şi ostilă, îşi repetă el. în lumea viitoare nu va mai exista şampanie. Şi Elizabeth nu îşi va găsi locul în ea.

Cu o mişcare bruscă, azvârli talismanul în adâncul negru şi aşteptă cu urechile ciulite să-1 audă cum este înghiţit de întuneric. Şi totuşi, nu se auzi nici cel mai mic sunet.

MEXICO CITY

Guillermo Torres se plimba de colo-colo pe holul maternităţii, cu pulsul tot mai ridicat cu fiecare secundă care se scurgea.

Nouă luni aşteptase această clipă şi se rugase ca bebeluşul să fie sănătos. Acum, venise momentul ca rugile lui să fie ascultate şi sufletul îi era copleşit de fericire şi nerăbdare.

Rosa mai pierduse două sarcini anterioare, dar slăvit fie numele Fecioarei, de data aceasta sângerările se opriseră în a doua lună de sarcină şi bebeluşul putea fi

născut la termen. Astăzi avea să-şi strângă copilul în braţe.

Făcu o pauză ca să se roage pentru doctorii care-i făceau cezariana, pentru însănătoşirea grabnică a soţiei sale, dar, mai presus de toate, pentru un copilaş sănătos care să le binecuvânteze căminul.

îi dădură lacrimile şi îşi şterse ochii cu mâneca. Nu avea decât douăzeci şi doi de ani, era mezinul familiei sale, şi
fraţii săi îl luaseră mereu în râs fiindcă era prea sentimental. în loc să se simtă jignit, el râdea alături de ei. Era bucuros că sentimentele sale erau atât de profunde şi nu prea înţelegea de ce majoritatea oamenilor nu iubeau viaţa cu aceeaşi intensitate ca el.

Guillermo aruncă o privire la ceasul agăţat deasupra biroului asistentei. Cât mai e? Trecuseră treizeci şi cinci de minute de când o sărutase pe Rosa de rămas-bun, iar doctorii o transportaseră în sala de operaţie. Când se va întâmpla minunea şi or să vină să-i dea propriul halat şi să-1 lase să stea alături de soţia sa?

Când o să ajungă mama lui să-şi vadă nepotul? Jumătate din familie venea din Toluca.

La parter, doi doctori cu clipboarduri în braţe traversară sala de urgenţe a spitalului Nuevo Juarez şi se urcară în lift.

în drum spre etajul al treilea, cei doi nu schimbară nici o vorbă. Nu aveau nevoie. Ieşiră din lift şi pătrunseră într-un labirint de holuri lustruite şi dezinfectate, cu nonşalanţa unor oameni care ştiu bine ce fac.

Dar nici unul dintre cei doi nu depusese jurământul de a salva vieţi.

LA 5 9OO KILOMETRII DEPĂRTARE

BARCELONA, SPANIA

Când urca pe scenă, Guillermo Torres îi fermeca pe toţi. în timpul melodiei „What a Wonderful World", simţea cum căldura publicului îl mângâie asemeni unei amante

voluptuoase. Era alături de el o mulţime de oameni pasionaţi de mâncare spaniolă, care îl aplaudară îndelung la finalul primului recital.

îl căută din ochi pe Armando, proprietarul barului, care îi tot promitea un contract de noapte. Dacă nici astăzi nu reuşea să-şi convingă patronul că poate să ţină publicul pe scaune, bând şi aplaudând din plin, atunci nu-i mai rămânea nimic de făcut.

îi plăcea să cânte aproape la fel de mult pe cât îi plăcea meseria de profesor. Muzica era pasiunea lui. Limbajul sufletului său. Şi îi provoca o plăcerea egală, fie că îi împărtăşea bogăţia elevilor săi, fie că se bucura de publicul subjugat de talentul său.

în momentul în care aplauzele se stinseră, Guillermo se retrase pe un scaun la bar. Ca de obicei, îl aşteptau un strop de Pernod şi o porţie mică de boquerone[1] în oţet, o bucată de brânză Cabrales şi un pahar umplut cu măsline. Claudia îi cunoştea bine preferinţele.

în clipa în care duse o măslină la gură, din bucătărie ieşi un barman slăbuţ şi mustăcios, încărcat cu tăvi de ciuperci în sos de usturoi, caşcaval pane şi pui cu chimen.

Guillermo nu-1 mai văzuse niciodată.

— Unde-i Claudia? Era aici ceva mai devreme.

— Bolnavă, zise bărbatul, ridicând din umerii săi firavi. Probleme femeieşti.

Făcu semn din cap spre paharul gol din faţa lui Guillermo.

— încă unul?

De ce nu? se gândi Guillermo, întinzând paharul.

[1] Sardele (1. span.).

Chiar în acel moment, din public ţâşni o femeie, îşi strecură mâna pe sub braţul lui şi se lipi de el, şoptindu-i gâfâind cât de mult îi place să-1 asculte cântând. Nu băgă de seamă când barmanul îi umpluse paharul şi nici picătura pe care i-o turnase în băutură dintr-o sticluţă pe care apoi o vârî grăbit la loc în buzunar.

Nu ştia decât că mâncarea era bună, Pernod-ul era excelent, iar femeia care îi zâmbea atât de ispititor avea o rochie cu decolteu adânc şi un parfum îmbătător.

Guillermo bău cu nesaţ. Viaţa era frumoasă.

ATLANTA, GEORGIA

LA 4 600 KILOMETRI DEPĂRTARE

Guillermo Torres trăia pentru baseball. Venise de la un club de juniori din Puerto Rico, îşi croise loc din liga secundă până în liga superioară, iar acum se apropia cu repeziciune de marcarea punctului cu numărul trei mii.

Dar, astăzi nu era în apele sale. încă se resimţea după ziua precedentă când alunecase pe cea de-a patra bază şi se izbise cu şoldul de cauciucul acesteia. Din fericire, nu era decât un meci demonstrativ împotriva echipei locale de poliţie, menit să strângă fonduri pentru victimele abuzurilor domestice.

Guillermo făcea parte din consiliile a şase organizaţii caritabile naţionale, dar cauza pentru care militau astăzi avea o semnificaţie aparte căci în copilărie asistase adeseori neajutorat la bătăile pe care tatăl său vitreg i le aplica mamei sale. Acum, mama sa şedea mândră alături de soţia
şi cei doi copii ai lui chiar deasupra băncii de rezerve, iar ofiţerii de poliţie îşi făceau apariţia pe teren.

Nici nu-1 băgase de seamă pe individul supraponderal, îmbrăcat într-un tricou al celor de la Atlanta Braves, ce se plimba agale cu o tavă cu bere şi pizza şi care se strecurase pe un loc liber la patru rânduri în spatele familiei sale. Guillermo intră pe teren, salutând mulţimea care îl aclama.

La finalul primei reprize, când răsună împuşcătura fatală, toată lumea îşi închipuise că era doar pocnetul bâtei lui Guillermo.

LONDRA

Prin perdeaua de ploaie, David îl privea pe bărbatul care cobora din taxi în faţa Turnului. Semăna cu... nu putea fi...

Dillon.

— Şofer, coborâm aici, zise el, scormonind grăbit prin buzunare după euro.

— Ce faci? Trinity Square e mai încolo, îi spuse Yael.

Dar David sărise deja pe trotuarul ud, fără să-i piardă din ochi pe cei doi bărbaţi care se îndreptau spre Turn.

Yael ieşi în urma lui. în clipa în care taxiul se îndepărtă, îl trase uşor de mânecă.

— îi cunoşti?

—Pe unul dintre ei, spuse el, cu dinţii încleştaţi. Cel mai bun prieten al meu, Dillon McGrath. Preotul care m-a trimis la rabinul ben Moshe.

Prietenul care nu-mi putuse găsi paşaportul. Care nu o găsise nici pe Eva. în noaptea în care l-am trimis acasă la mine, Eva a murit. Poliţia mă caută, dar nu mi-a explicat de ce a trebuit să părăsească ţara.

— Ce naiba caută Dillon la Londra? îngăimă el.

— Celălalt bărbat cine e? îl cunoşti?

— Nu încă.

David traversă strada. Dillon şi tovarăşul său ajunseseră deja pe strada King William şi se îndreptau cu paşi repezi spre Podul Londrei. Bărbatul mai scund scoase o umbrelă pentru a se feri de ploaia măruntă. Dillon îşi ridică gulerul şi se gârbovi puţin în timp ce ţinea pasul cu amicul său voinic.

David nu părea deranjat de ploaia ce îi îngreuna pleoapele şi i se scurgea pe obraji. Yael călca în ritmul lui, dar tensiunea ei era aproape palpabilă în timp ce pretutindeni în jur londonezii îngânduraţi alergau prin ploaie.

— Presupun că ai tu un motiv dacă nu l-ai strigat, zise ea.

—Nu sunt sigur dacă... pot să mă încred în el, rosti David, şovăitor.

Niciodată nu-i trecuse prin minte că ar putea spune un asemenea lucru despre Dillon. Suspiciunile pluteau prin

aerul umed, la fel de mohorâte ca cerul de deasupra capetelor.

— Crezi că a fost implicat în uciderea Evei?

David mai încercase şi altădată să se lepede de această bănuială, dar acum era imposibil. Să-1 vadă pe Dillon la Londra, când ştia că şi Crispin este aici... şi Stacy.

— Mă întreb şi dacă nu cumva a avut un cuvânt de spus în uciderea lui ben Moshe. Gândul acesta mă termină, dar el ştia că voi fi cu rabinul în acea după-amiază.

— Intră pe strada Arthur, îl întrerupse Yael, gâfâind. Ar fi bine să nu ne ţinem chiar aşa aproape în urma lor.

în cartierul industrial din zona docurilor, pietonii erau mai răzleţi şi David nu dorea să fie cumva remarcat de Dillon. în depărtare, apele Tamisei răspândeau scânteieri plumburii. Cu fiecare pas, Trinity Square rămânea tot mai mult în urmă.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Yael îşi muşcă buza şi se întoarse spre David.

—Cum rămâne cu telefonul pe care trebuie să i-1 dai lui Crispin?

Chinuit, David se străduia să nu dea frâu liber neliniştii.

—Mai întâi trebuie să văd unde se duc. Pe urmă, ne întoarcem.

Şi sperăm, îşi zise el deznădăjduit, că Mueller nu a ajuns la capătul răbdării.

Valuri de teamă îi sfâşiau sufletul pe măsură ce privea cum cei doi bărbaţi grăbiţi pătrunseră pe Aleea Swan. Oare îi pun viaţa lui Stacy în pericol în zadar? Dillon era persoana cea mai sinceră pe care o cunoscuse vreodată. Poate că devenea paranoic. Secta Gnoseos îi răvăşise viaţa într-o asemenea măsură încât ajunsese să se îndoiască chiar şi de cel mai bun prieten. Un om a cărui viaţă era închinată lui Dumnezeu, nu răului.

Dillon mi-ar putea fi de ajutor în momentul de faţă. Nu trebuie decât să-l strig...

Dar nu se putu convinge să o facă. Cuvintele îi rămaseră lipite de limbă ca nişte boţuri de lut.

Atunci ochii îi căzură pe numele următoarei străzi pe care cotiră cei doi. Mintea începu să i se frământe alar-mată.

Aleea îngerilor.

îngerii întunericului?

Yael îl prinse de mână.

— David, uite-i că intră în depozit.

— Intru şi eu. Vii cu mine?

Femeia iuţi pasul, dar glasul îi rămase slab şi liniştit.

—N-ai observat până acum? îţi sunt alături până la capăt.

PE ARCĂ

De unde veneau acele zgomote?

Stacy îşi lipi urechea de fiecare dintre cei patru pereţi şi ascultă cu mare atenţie. Suspinele erau atât de slabe, atât de neclare, încât nu-şi putea da seama. Dar ştia că erau reale.

Cineva suferea sau era înfricoşat. Dacă ar reuşi să scape din cameră, ar putea încerca să salveze acele persoane.

Ce glumă! Nu era în stare nici măcar să se ajute pe sine. încercă uşa pentru a suta oară, răsuci măciulia clanţei în toate părţile, dar nu făcu altceva decât să-şi sporească sentimentul de frustrare. Habar nu avea de cât timp se găsea închisă acolo, sau ce urma să i se întâmple. Ştia doar că, la final, bărbatul cu coamă de leu avea de gând să o ucidă.

O să vină David. Se agăţă de acea informaţie, străduin- du-se să nu piardă nici o fărâmă de speranţă. Şi-ar fi dorit să se poată bucura de sosirea lui David, dar în realitate era îngrozită. Ştia că bărbatul acela era sincer când îi spusese

că o va ucide şi apoi îl va ucide şi pe David. Ştia la fel de bine că bărbatul care o răpise îi omorâse mama şi pe Hutch.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă prea repede pentru a apuca să le şteargă. Mami. Nu-şi putea scoate din minte imaginea mamei sale, întinsă în praf şi sângele care i se prelingea din rana de la cap. Unde e mami? se întrebă ea, legănându-se dintr-o parte în alta cu ochii în lacrimi. Tot acolo zace? Len o fi aflat? Sau David?

Se sforţă să-şi stăpânească suspinele, îndemnându-se să cerceteze camera mai bine. Trebuie să găsesc ceva cu care să-l dobor pe bărbatul acela când se întoarce. Dacă reuşesc să trec de el cât e uşa deschisă, pe urmă pot să o iau la goană. Sunt rapidă. Am reflexe şi instincte bune. Aşa zice mereu domnul antrenor Wilson. Mă strecor pe lângă el, şchiopătatul o să-l încetinească. Pot să fug, să scap...

împietri în mijlocul camerei în clipa în care se auzi cheia în yală. Nu, nu încă!

îşi aruncă disperată ochii prin camera goală. Nimic cu care să-l poată doborî.

Uşa se deschise şi în cameră pătrunse o gură de aer. Stacy se ghemui într-un colţ, amuţită de spaimă.

în cameră îşi făcu apariţia un bărbat pe care nu-1 mai văzuse.

Imediat ce Dillon şi tovarăşul său se făcură nevăzuţi pe uşa depozitului de pe Aleea îngerilor nr. 8, clădirea se pierdu printre celelalte construcţii identice cu două etaje şi ferestre acoperite cu obloane.

David iuţi pasul prin burniţa care se transformase într-o ploaie hotărâtă, înfrigurând-o pe Yael care se căznea să ţină pasul cu el.

—Cred că ar trebui să aşteptăm puţin, David. Să tragem cu urechea înainte de a intra, spuse ea, scuturându-şi picăturile de pe pleoape. Dacă nu cumva te simţi pregătit să dai buzna înăuntru şi să-i ceri socoteală.

— Nu chiar acum. Hai să verificăm uşa de serviciu.

David încerca să ocolească băltoacele în timp ce se îndreptau spre spatele clădirii.

Se opri atât de brusc, încât Yael se izbi de el. Se lipiră de peretele depozitului la vederea celor câţiva oameni care îşi făceau de lucru pe lângă rampa de încărcare. David examină cu atenţie camionul alb parcat cu spatele la doc. Câţiva muncitori descărcau valize şi cutii pe care le
transmiteau din mână în mână până la cei care le aranjau înăuntru.

— Uită-te la ecusoane, şopti Yael.

David încuviinţă din cap, mut de uimire. Ecusoanele prinse la centurile muncitorilor i se păreau înfiorător de cunoscute. Chiar şi de la distanţa la care se aflau, se putea distinge turnul şi trăsnetul care despica cerul.

Cartea de tarot.

— David, i-am descoperit. Trebuie să intrăm în depozit.

David se gârbovi sub rafalele de ploaie.

— Pe urmă îl urmărim pe Dillon.

— Ce facem cu Stacy?

—Dacă ăsta e un fel de cartier general al sectei, s-ar putea să fie şi Crispin pe aici, împreună cu Stacy. E posibil să ne fi scutit să mai dăm telefon.

— Şi avem de partea noastră elementul-surpriză.

Nici nu apucă să termine propoziţia că David îşi scoase cartea de tarot luată de la Gillis. O scoase şi Yael pe a rabinului.

— Intrăm pe uşa din faţă, ca şi când am fi de-ai casei, o informă David scurt şi o porni spre intrarea principală.

Să ne rugăm să ajungem la Stacy.

— Yael, sigur vrei să mă urmezi? Ne-am putea duce să vedem cum stau lucrurile la Trinity Square.

— Am spus că te urmez oriunde te-ai duce.

Femeia i-o luă înainte şi încercă să deschidă uşa metalică.

încuiată.

— Sesam, deschide-te, murmură David.

Ciocăni la uşă. Apoi, observând vizorul, ridică cartea de tarot şi o lipi de lentila convexă a acestuia.

Uşa se deschise aproape instantaneu. în prag stătea un bărbat la fel de voinic ca şi Gillis ce aducea cât se poate de bine cu un camion blindat. Un camion blindat prevăzut cu o mitralieră.

Fără să schiţeze nici un surâs, bărbatul întinse mâna rămasă liberă după cele două cărţi de tarot. în vreme ce acesta le examina, David se strădui să-şi alunge senzaţia de vis iluzoriu. Lumea din jurul său nu era un vis. Mai degrabă un coşmar. Dillon făcea parte din Gnoseos. Era un trădător.

Dillon.

înghiţi lichidul amar ce i se ridicase în gât, căznindu-se să pară cât mai degajat, în momentul în care paznicul le înapoie cărţile şi se dădu într-o parte pentru a le permite accesul.

— Pe culoarul din dreaptă, spuse el, făcându-le semn cu mitraliera. Bagaje?

— Ne-am ocupat de ele.

David trecu pe lângă el cu calmul omului care nu se grăbeşte şi cu un braţ în jurul taliei lui Yael.

Depozitul era aproape gol, cu excepţia a vreo şase bărbaţi înarmaţi, ce dădeau impresia de vigilenţă şi hotărâre. îngerii întunericului. Ceva mai departe, ascunse într-un con de umbră, se zăreaţi cutii, valize şi baxuri întregi de apă îmbuteliată. Provizii.

Auzea răsuflarea stinsă a lui Yael în clipa în care ajunseră la capătul culoarului şi se treziră în faţa unei uşi din lemn. Care, bănuiau ei, conducea în biroul şefului de depozit.

Şi totuşi, nu era un birou. Când David deschise uşa, îşi dădură seama că se aflau la intrarea într-o staţie de metrou. Coborâră pe o scară din ciment, mărginită de o balustradă metalică. De o parte şi de cealaltă, străjuiau globuri luminoase, asemeni unor ochi fantomatici, care

pe măsură ce se îndepărtau se transformau în puncte minuscule de lumină. Lipită de el, Yael îşi trase răsuflarea.

Ce noroc pe el că îşi învinsese frica de înălţimi, altminteri nu ar fi îndrăznit nicicând să coboare treptele, mai ales într-o lumină atât de slabă. Nu se zărea nici un capăt, scările coborau în străfunduri, fără să-ţi dea de bănuit unde şi dacă se sfârşesc vreodată.

Cu pieptul clocotind de o bizară nechibzuinţă, David se avântă în josul scărilor urmat îndeaproape de Yael. Era convins că Dillon coborâse pe aceleaşi trepte cu doar câteva minute înainte. In aerul rece şi umed încă mai plutea parfumul coloniei Aramis pe care o folosea prietenul său.

In urma sa răsunau paşii lui Yael. Femeia nu se arătase câtuşi de puţin înfricoşată, ceea ce nu putea spune şi despre el. Pe măsură ce coborâşul devenea mai abrupt, sporeau şi emoţiile lui.

Scările nu păreau să se termine.

— O să fie necaz mare când va trebui să urcăm înapoi, şopti Yael.

Tot ce-i rămânea de făcut lui David era să spere că nu vor trebui să gonească pe scări urmăriţi de o ceată de îngeri ai întunericului. Se abţinu să o spună cu glas tare.

Lumina devenea tot mai difuză, aerul tot mai rece.

în sandale, Yael simţea cum picioarele i se transformă în cuburi de gheaţă. Petrecuse mulţi ani prin excavaţii subterane, dar niciodată nu mai dăduse peste ceva atât de straniu şi de profetic ca această scară ce părea infinită.

Chiar în secunda în care îşi spuse că sunt osândiţi să coboare la nesfârşit, îi căzură ochii pe o platformă din ciment. Răsuflă uşurată şi porni cu paşi grăbiţi spre aceasta.

Dar, când se opriră, îşi dădură seama că nu îi aştepta nimic decât o uşă metalică la dreapta şi altă scară care ducea şi mai jos. Aceasta din urmă era un soi de spirală

din oţel şi cupru, ce cobora printr-o gaură săpată în stânca din jurul platformei.

— Of, Doamne, suspină Yael.

David nu mai văzuse aşa ceva. I se părea că se scoboară în Lumea de Dincolo şi nu l-ar fi mirat câtuşi de puţin dacă s-ar fi trezit pe malul râului Styx.

— Alege. Uşa sau scara, îi zise Yael în vreme ce îşi masa picioarele dureros de reci.

David alese uşa. Trase de ea fără nici un rezultat.

— Dacă o sparg, facem prea mare gălăgie. Hai să riscăm pe scări.

— Mă întreb câţi ani le-or fi luat ca să sape un asemenea tunel? se întrebă Yael.

Ura răguşeala din vocea sa, dar cel puţin încă mai avea voce. Se sprijini de zidul din piatră şi începu să se întindă în speranţa că îşi va mai alina durerea. Din fiecare rană părea să ţâşnească foc, iar usturimea din gât devenea tot mai supărătoare.

Se întreba dacă lui David îi trecuse prin cap că veniseră până acolo fără nici cea mai mică armă.

— E prea târziu să-ţi mai atrag atenţia că suntem neînarmaţi împotriva duşmanilor lui Dumnezeu.

— Doar îl avem de Dumnezeu de partea noastră, nu?

David nu glumea decât pe jumătate. Regreta că nu se gândise să cumpere un briceag la ieşirea din aeroport. Dar regretele erau inutile.

Mirosul de mucegai devenea tot mai pregnant în momentul în care porniră pe cel de-al doilea rând de trepte.

— Ai grijă, o avertiză David şi se făcu nevăzut prin deschizătură. Treptele astea sunt cam alunecoase.

— Se face condens.

Yael se străduia să-şi ţină echilibrul, uitându-se atentă la fiecare treaptă pe care păşea ca nu cumva să o ia la vale.

Pe neaşteptate, de deasupra capetelor lor, răsună un zumzet de glasuri şi paşi. Alţi oameni coborau în urma lor.

Probabil ei ştiu încotro s-o ia, îşi zise Yael.

David şi Yael îşi continuară drumul, bâjbâind atenţi pe treptele metalice. In viaţa lui, David nu mai fusese la o asemenea adâncime. Se întreba dacă vreunul dintre ei va mai vedea vreodată lumina soarelui.

Alungă acest gând şi se concentră asupra sufletelor Tzadikimi, repetându-şi în minte că atâta vreme cât unul dintre cei treizeci şi şase este încă în viaţă, mai există o speranţă.

Din adâncuri începeau să se ridice murmur de voci şi susurul apei.

— Cred că am întârziat la petrecere, şopti Yael.

— Să sperăm că nu-şi dă nimeni seama că venim neinvitaţi.

Peste doar câteva clipe, ieşiră din cilindrul vertical de stâncă şi pătrunseră într-o grotă spaţioasă şi slab luminată.

Coborând şi cele din urmă trepte, David aruncă o privire spre zidul din capătul grotei, străjuit de două statui uriaşe
din bronz. Sculptate sub forma unui uroboros dublu, cele două tronau în faţa porţii duble, şi totuşi, păreau neînsemnate în comparaţie cu zidul stâncos din spatele lor.

Dar atenţia îi fu atrasă de coloana singuratică din piatră neprelucrată ce se ridica la dreapta lui. Asemeni unui turn, aceasta era încununată de o protuberanţă cât se poate de evidentă — un fel de balcon cioplit în stâncă. Aducea cu un post de observaţie primitiv. Sau cu balconul de la care se adresează papa mulţimii, îi trecu prin minte lui David, aproape aşteptându-se să-l vadă pe conducătorul sectei cum îşi face apariţia şi face cu mâna alaiului său de favoriţi.

Privirile i se opriră pe uşile din sticlă ce se distingeau din spatele balustradei balconului. în spatele lui e o cameră. Probabil acolo duce uşa de pe platformă. I se păru că zăreşte ceva mişcându-se. Era cineva acolo sus.

Apoi se întoarse către biroul de recepţie amplasat la vreo trei metri în faţă. O femeie slabă ca un ţâr le arunca priviri furioase. Broşa mare din cristal înfăţişând un uroboros prinsă de taior şi costumul de un roşu aprins răspândeau scânteieri de gheaţă.

Cel mai tare îl îngrijora îngerul întunericului postat în spatele femeii, un bărbat cu o expresie vicleană, bine înfipt pe picioare şi cu ochi cenuşii la fel de lucioşi ca şi pistolul de la brâu.

Gata, nu mai suntem în Kansas.

Femeia îşi ţuguie buzele rujate în culoarea costumului şi le făcu iritată semn să se apropie.

— Pe aici. Sunteţi ultimii sosiţi. Trebuie să vă verificăm paşapoartele.

Crispin năvăli pe culoar, fără să-i bage în seamă pe toţi cei care se dădeau grăbiţi la o parte pentru a-i face loc. Se îndreptă spre scara din dos care ducea la nivelul inferior şi se repezi în josul ei, cu capătul bastonului zornăind pe treptele metalice.

Era mistuit de o furie neagră. Unde dracu' era Shepherd? Se joacă cu mine, răbufni el. Raoul îl informase că Shepherd şi israelianca aterizaseră pe Heathrow cu două ore în urmă. De ce n-au ajuns în Trinity Square şi nici n-au sunat? Raoul şi Enrique scotociseră fiecare colţişor al parcului şi nu dăduseră de ei. Nici un telefon.

Poate că îi va capta atenţia lui Shepherd dacă îl pune să asculte ţipetele fetei. Scrâşni din dinţi, imaginându-şi cum îi frânge braţul copilei ca pe un covrigel în vreme ce Shepherd o ascultă cum urlă.

îşi scoase cheia din buzunar şi o băgă în broască, dar, spre mirarea lui, uşa se deschise înainte să apuce să o descuie.

Ce mai e şi asta?

O cameră goală, asta era. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Crispin cercetă cu atenţie pătuţul, scaunul şi toate ungherele.

în clipa aceea slobozi un răcnet de mânie.

Apăsă furios pe tastele telefonului.

— A dispărut! zbieră el în momentul în care îi răspunse cineva din centrul de comandă al îngerilor întunericului, situat la nivelul superior. Camera e goală! La cine crezi că mă refer? Ultimul dintre Cei Tainici. Găsiţi-o!

Până să se răsucească, întregul subteran răsuna de ţiuitul soneriilor de alarmă. Mistuit de furie, Crispin urcă şontâcăind pe scară, cu chipul schimonosit, în timp ce vreo doisprezece îngeri ai întunericului coborâră în fugă pe lângă el.

Odată ajuns la etaj, dădu nas în nas cu DiStefano.

—Un singur lucru vreau să-ţi spun, Şarpe, îl anunţă DiStefano, surprinzător de calm.

— Trebuie s-o găsim pe fată, mormăi Crispin.

— Ah, o s-o găsim. Nu are unde să se ascundă pe aici, nu?

DiStefano îşi apleacă uşor capul, cu buzele strâmbate într-un zâmbet vag.

— Nu ştiu de-a ce te joci şi nici motivul pentru care nu ai venit imediat la mine cu numele lui Guillermo Torres, continuă el. Şi n-am de gând să te întreb cine a trimis ordinul de asasinare de pe computerul meu. îţi spun doar că s-a rezolvat. Trei bărbaţi cu numele de Guillermo Torres au fost ucişi astăzi.

Ochii îi străluceau de mulţumire.

— Vaporul lui Jack Cherle e pe cale să acosteze chiar în clipa aceasta. încă un Tainic de care vom scăpa cât de curând. înseamnă că nu ne mai rămâne decât fetiţa.

— Când o vor găsi, vreau să fie adusă la mine.

Ochii lui DiStefano aveau luciri îngheţate.

— Va fi ucisă în momentul în care va fi găsită, îi răspunse el calm. Nu mai este problema ta personală, Şarpe. Atribuţiile tale s-au încheiat, cu succes, aş putea spune. A sosit clipa noastră. Nu mai are nici un rost să o ţinem pe Stacy Lachman în viaţă. David Shepherd nu a reuşit să ne împiedice, iar moartea ei reprezintă victoria noastră. Singura ta preocupare este să te pregăteşti pentru final şi pentru noul nostru început.

Nici nu termină bine ce avea de spus, când o bubuitură zdruncină tavanul tunelului. Cei doi bărbaţi îşi ridicară ochii.

— Cherle, zise DiStefano, consultându-şi vesel ceasul. A murit sau va muri în curând. Nu ne mai rămâne decât unul.

Gândurile se învolburau prin mintea lui Crispin. Nu încă. Nu era pregătit.

Cândva, exact aşa planificase lucrurile. Dar, în momentul de faţă, îl deranja ceva. Lipsea ceva. Odată ce descoperise legătura dintre Stacy Lachman şi Shepherd totul se dăduse peste cap. Acum îşi dorea totul — nestemata care îi fusese furată, plata pentru anii pierduţi în comă şi satisfacţia răzbunării. Pe urmă, înălţarea. Nici o clipă mai devreme.

Se îndepărtă de DiStefano fără să rostească un cuvânt. Dacă conducătorul Cercului îşi închipuie că mă poate opri,
se înşală amarnic. Dacă reuşesc să pun mâna pe fată, a mea e. Şi eu decid când îi vine timpul să moară.

SOUTHAMPTON

în decurs de câteva secunde, răsunară trei focuri de armă.

Jack Cherle se prăvăli la pământ în urletele familiei sale, în vreme ce restul pasagerilor se ascunseră din calea gloanţelor.

— Punct ochit, punct lovit, prieteni. Ne vedem la Londra.

Glasul lui Geoffrey Bale se auzi prin căştile celorlalţi doi îngeri ai întunericului chiar în clipa în care maşinile acestora părăseau docul.

Bales îşi scoase telefonul şi, cu o mână pe volan, începu să scrie un mesaj.

„S-a rezolvat."

David şi Yael îşi depuseră cărţile de tarot pe biroul de la recepţie. David îşi ţinu respiraţia cât timp femeia le ridică pe fiecare în parte şi le examină cu atenţie pe ambele feţe. Verifica numerele, se lămuri el.

Cu o viteză uluitoare, femeia introduse numerele în computer, apoi se apropie încruntată de ecran. îşi ridică privirile şi o măsură îndelung pe Yael.

Nu ne crede, îşi zise David, prefăcându-se captivat de tabloul de Lichtenstein de pe peretele din dreapta. într-o clipă, îngerul întunericului o să-şi ridice arma şi-o să ne împuşte unul după altul.

Simţea şi neliniştea lui Yael, care se ţinea aproape de el. De la subraţ i se scurgeau picături de sudoare. Ar trebui să ţâşnesc acum, să-l iau pe nepregătite...

Dar înainte ca picioarele lui să facă vreo mişcare, vocea aspră a femeii i se adresă lui Yael.

— Numele dumneavoastră. Cum vă numiţi?

în momentul acela, îngerul întunericului făcu un pas înainte, strângând arma între degetele sale groase.

— E vreo problemă?

— Nu e nici o problemă, îi replică Yael, cu sânge rece. Aveţi numele meu chiar acolo. Şi, în plus, aveţi şi cartea de tarot.

— Tocmai asta-i problema, contraatacă femeia. Cartea a fost eliberată pe numele unui bărbat.

— Nu se poate, interveni David.

— Clar aţi făcut o greşeală, îi spuse Yael pe un ton glacial.

Dacă David nu ar fi cunoscut situaţia, şi-ar fi putut închipui să Yael e cu adevărat ofensată.

—Vreau să vorbesc cu premierul DiStefano. Sau cu Crispin Mueller. Chiar acum!

Pentru prima dată, femeia părea să ezite. Aruncă o privire în spate către îngerul întunericului, ca şi când ar fi cerut ajutor.

încruntându-se spre îngerul întunericului, David i se adresă femeii pe un ton poruncitor.

— Zi-i să lase arma jos. E cartea ei. în mod evident, s-a făcut o încurcătură cu numerele. Dacă doar noi mai eram de sosit, e logic că nu mai vine nimeni după noi.

Se aplecă la doar câţiva centimetri de faţa femeii.

— îţi închipui că cineva din exterior are acces la aceste cărţi? Foloseşte-ţi creierul, încheie el dispreţuitor.

Femeia era vizibil jenată, sfâşiată între adeziunea la codul de discreţie impus de Gnoseos şi discrepanţa vizibilă din faţa sa.

— Dar aici scrie Paul Wright...

—Paula Wright, zise Yael şi se întoarse spre David, scrâşnind din dinţi. Cine s-ar aştepta la incompetenţă într-un asemenea moment? şuieră ea. Greşeli de ortografie într-o zi crucială? E inacceptabil!

David îi făcu semn îngerului întunericului.

— Cheamă-1 imediat pe DiStefano. El o să rezolve problema fără să mai pierdem atâta timp.

— Nu e nevoie.

Femeia deschise numaidecât un sertar din care scoase două inele micuţe pe care atârna câte o cheie din aur. David o auzi pe Yael răsuflând uşurată, iar bătăile propriei inimi se potoliră simţitor.

—James Gillis, sunteţi în camera 17 de pe coridorul D, la etajul principal. Paula Wright, camera 42, coridorul C, etajul inferior, aproape de ultima scară, spuse femeia, făcându-i semn spre dreapta.

Yael puse mâna pe cheie şi o porni pe coridor, ca o adevărată personificare a indignării.

—Haide odată, James, dacă tot am întârziat atât de mult.

David îşi înfrânse impulsul de a privi înapoi.

—A fost cât pe-aci, îngăimă el în momentul în care o prinse din urmă. Ai fost spectaculoasă.

— Am riscat. îţi vine să crezi cum arată locul ăsta? şopti ea, odată ajunşi în marea de oameni de pe coridor.

Tunelul înţesat de oameni le dădea senzaţia că s-au întors la New York. Dar nu era aşa. Era golaş şi ireal şi prost luminat printr-o combinaţie de becuri şi lumânări groase cocoţate pe nişte poliţe. Arhitectura consta într-un amestec şocant de metal şi rocă, iar aerul era îmbâcsit de mirosul de mucegai ce se răspândea din infiltraţia de pe
muchia zidului. Cu toate acestea, în atmosferă plutea un sentiment de nerăbdare şi emoţie.

David nici măcar nu-şi imaginase vreodată un asemenea lucru. Buncărul era un soi de hibrid straniu dintre o peşteră şi un adăpost nuclear. Ocupa o suprafaţă mult mai întinsă decât îşi imaginase, chiar şi pentru cei două mii de oameni cărora li se dăduseră cărţile misterioase de tarot.

Unde e Stacy în tot labirintul ăsta? se întrebă el, cercetând chipurile vesele care se îndreptau spre el. Fiecare persoană întâlnită părea absolut normală, dar cu toţii îi erau duşmani. Duşmanii lui şi ai restului lumii.

Stacy ar putea fi cea din urmă speranţă de a-i înfrânge, însă nu avea nici cea mai vagă idee unde anume să o caute.

Grăbiţi, traversară o aulă mare înconjurată de statuile în formă de uroboros, apoi un salon şi o bucătărie.

Slabe şanse să o găsesc într-un loc aglomerat, îşi zise David, văzându-şi de drum.

Spre uşurarea lui, în afara câte unui salut din cap sau a unui zâmbet, nimeni nu îi băgă în seamă în timp ce se îndreptau spre scările din spate.

Dintr-odată, un bubuit slab zgâlţâi pereţii din stâncă. Lumânările se cutremurară pe poliţe, iar David şi Yael îşi ridicară ochii neliniştiţi.

— Ce-a fost asta? încă mai simt vibraţiile sub tălpi, murmură Yael.

— Nu ştiu, dar nu-mi place situaţia. Tot ce ne mai lipseşte e să ia foc văgăuna asta, spuse David, posomorât. Trebuie s-o găsim pe Stacy şi s-o ştergem de-aici.

De jur împrejur, un vuiet de emoţie se răspândi printre cei prezenţi. Imediat după aceea, pe coridor răsunară nişte sonerii.

— A sosit vremea, probabil, strigă frenetic un bărbat.

— Spre aulă! se auzi glasul unei femei.

Mai multe glasuri se înălţară.

— Spre aulă! Spre victorie!

Pe măsură ce toată lumea dădea năvală în direcţia din care David şi Yael tocmai veniseră, cei doi îşi continuară drumul în goană, spre capătul tunelului.

în ceea ce-1 privea pe David, inima îi bătea mai degrabă din cauza fricii decât a efortului. Timpul se scurgea şi încă nu ştia unde să o caute pe Stacy în văgăuna aceea blestemată. Dar acum, când toată lumea se aduna în aulă, poate că vor reuşi să o caute şi prin cotloanele mai îndepărtate ale buncărului, fără să fie prinşi.

Nici nu apucă să-şi ducă gândul până la capăt, când dădu cu ochii de patru îngerii ai întunericului care veneau în goană din ambele direcţii, cu armele pregătite.

înlemniră amândoi. însă, spre uimirea lui, paznicii tre-cură pe lângă ei. Cu excepţia unuia singur.

—N-aţi văzut cumva o fată blondă într-un tricou gri? întrebă el.

Stacy. David clătină din cap, incapabil să rostească un cuvânt, chiar dacă ar fi dorit.

îngerul întunericului le făcu semn spre capătul opus al coridorului.

— Duceţi-vă în aulă. Coridoarele trebuie să fie libere ca să putem căuta. Dacă o zăriţi, prindeţi-o şi duceţi-o la recepţie. Fata e ultimul Tainic.

— Vai de mine. Normal că o ducem.

Yael îl privi uimită şi încuviinţă ferm.

— Cum de-a scăpat? reuşi David să bâiguie.

—Asta am vrea şi noi să aflăm, îl repezi îngerul întunericului, apropiindu-se brusc de ei. Voi unde vă duceţi?

David îi arătă cheia de la cameră.

— Am uitat ceva în cameră.

— Nu vă mai întoarceţi, îi porunci bărbatul. Coridoarele trebuie să fie libere.

Du-te la dracu, îi ură David în sinea lui, dar amândoi făcură cuminţi cale-ntoarsă, prefăcându-se că se îndreaptă în direcţia din care veneau. în secunda în care îngerul întunericului se făcu nevăzut, o prinse de mână pe Yael.

— Haide! O să coborâm.

Se năpustiră pe scara din fund, rugându-se să nu-i mai oprească cineva.

Odată ajunşi la capătul coridorului, se blocară, uitându-se consternaţi la cele şase galerii care li se deschideau în faţă, numerotate de la A la F.

—Camerele personalului sunt acolo jos. Probabil că servesc doar ca dormitoare, gâfâi Yael.

David simţea că îşi iese din minţi. Locul acela era mai mare decât îşi imaginase. Fiecare coridor părea infinit şi adăpostea zeci de uşi. Dacă Stacy stătea ascunsă în spatele vreuneia dintre ele?

Deznădăjduit, se chinui să-şi adune gândurile. Instinctul îi spunea să coboare.

— Hai să verificăm la etajul inferior mai întâi şi pe urmă urcăm la loc, zise el, alergând deja spre scară.

Soneria se potolise, băgă el de seamă în timp ce cobora scările, sărind două câte două.

La etajul inferior nu mai rămăsese decât o mână de oameni pe lângă cei câţiva îngeri ai întunericului care controlau fiecare cameră din cele şase galerii, similare cu cele de la etajul superior.

—Aici, spuse Yael şi alergă spre un plan al etajului, desenat pe peretele din spatele scării. Poate ne ajută să economisim timp.

Disperat, David cercetă planul.

—Uite, balconul pe care l-am văzut. Duce spre o cameră de control.

—La fel ca o cameră de comandă, şopti Yael. Situată deasupra arenei şi probabil inexpugnabilă.

Femeia privi agitată în spate, spre îngerii întunericului ce se îndepărtau de ei, cuprinşi de febra căutărilor, prin galeria D.

— Probabil acolo sus sunt adunaţi şefii, zise David. Poate că acolo a ţinut-o Crispin pe Stacy.

Un loc perfect pentru o execuţie, îşi zise David, dar îşi şterse repede imaginea din minte.

—E posibil să fie încă la etajul ăsta, remarcă Yael. La capătul acestui coridor, este depozitul de deşeuri, şi sala ventilatoarelor, şi... asta ce mai e?

îi arătă o zonă circulară, chiar în spatele scărilor, purtând însemnul „Accesul interzis".

— Accesul interzis? Crezi că e posibil...?

David strânse din buze.

— Există o singură modalitate de a afla.

O luară la goană spre zona din spatele scărilor. Odată ajunşi acolo, nu îi întâmpină decât un puţ subteran, acoperit cu un grilaj.

— Ei bine, e o fundătură, zise David cu ochii pierduţi în hăul adânc şi îşi trecu degetele prin păr.

Prin coaste îl săgeta o durere îngrozitoare. Dar se căznea să o alunge.

— Iată depozitul de deşeuri, zise Yael, făcându-i semn spre un rezervor metalic, ascuns în întunericul coridorului.

— Mă duc să-l verific, zise David, posomorât.

După cum se aşteptase, uşa era încuiată. Se prinse de o scară încastrată în perete şi urcă în vreme ce Yael

privea atentă în jur. Nu era nimeni pe acolo. Deocamdată.

— Grăbeşte-te, îl rugă ea, apoi tăcu în momentul în care el se apropie de vârf.

îi înţelegea nevoia de a căuta peste tot. Dar cu cât întâr- ziau în acel loc, cu atât riscul de a fi prinşi era mai mare. Aşteptă cu respiraţia tăiată ca el să deschidă trapa superioară şi nu se linişti până ce nu îi auzi paşii coborând pe barele metalice.

— Nu e decât gunoi. Unde se ascunde oare?

Tresăriră amândoi la auzul unui scârţâit din apropiere. Yael se răsuci şi dădu cu ochii de un şobolan uriaş care se strecura dintr-o firidă pe care nu o remarcase până în acel moment. Era aproape invizibilă, o mică deschizătură ascunsă sub o ieşitură a stâncii.

— E ceva acolo. Unde sunt şobolani e şi mâncare.

David se repezi spre firidă, urmat de Yael cu pumnii strânşi că fiica lui vitregă ar putea sta singură într-un loc atât de oribil.

Amândoi zăriră uşa în acelaşi timp. Nu era însemnată şi putea cu uşurinţă să treacă neobservată în această parte izolată a buncărului.

Locul ideal în care să ţii un ostatic, îşi spuse Yael.

Uşa era întredeschisă. Femeia o împinse şi remarcă un vag miros de medicamente.

Oh, Doamne!

încăperea de dimensiunea unei debarale părea goală. David bâjbâi în căutarea unui comutator şi camera li se dezvălui într-o lumină slabă, fluorescentă. Văzură un scaun, un birou şi un pătuţ dezordonat. Pe o tavă de la picioarele patului, se zăreau ceea ce păreau a fi resturile unui sandviş cu brânză.

— Au ţinut-o aici. Dacă am fi sosit cu câteva minute mai devreme, probabil că am fi găsit-o.

David simţea cum tot universul se prăvăleşte peste el.

— Fii atent aici! zise Yael care îngenunchease lângă pătuţ şi ridicase de jos o brăţară inscripţionată din cauciuc.

în cauciucul galben se distingeau cuvintele „ţinteşte cât mai sus".

— Este a ei, îngăimă David. I-am cumpărat-o vara trecută, când a venit în vizită.

Pentru o clipă, rămase cu privirile pierdute la fâşia îngustă, apoi se chinui să şi-o bage pe mâna umflată. Deşi îl strângea tare şi neplăcut de încheietură, brăţara îl ajuta să se simtă mai aproape de Stacy.

— A fost chiar în camera asta. Nenorocitul...

— De ce nu sunteţi la etaj? Ce căutaţi aici?

Yael şi David se răsuciră brusc la auzul vocii puternice ce răsună prin camera micuţă.

David se prefăcu mirat. Pe îngerul întunericului care-şi ţinea arma aţintită asupra lor nu îl recunoscu, dar îl recunoscu de îndată pe bărbatul mărunt şi lat în umeri din pragul uşii.

Alberto Ortega, fost Secretar General al ONU.

David îl întâlnise o dată, pe vremea când tatăl său încă trăia, cu ocazia unei recepţii oferită de Casa Albă la care participase împreună cu părinţii săi, cu familia Wanamaker şi alte familii de senatori.

Wanamaker. Mă întreb până unde merg legăturile lor. Cine pe cine a recrutat?

— David Shepherd, rosti Ortega, ridicând din sprâncene, şi intră în cameră. Cum ai ajuns aici? Lasă. Oricum nu mai contează.

De la brâu, scoase un pager.

—în câteva clipe, coridorul va fi plin de îngeri ai întunericului, spuse el degajat, cu degetul pe tastatură. Nu e vorba că prietenul meu Domino, aici de faţă, nu vă poate veni de hac amândurora.

îngerul întunericului, cu un păr roşcat şi moale şi un barbişon asortat, le aruncă un zâmbet fermecător.

—O să-mi placă de două ori mai mult decât atunci când ţi-am omorât menajera.

David nu scoase nici un cuvânt, pierdut între confuzie şi mânie. înseamnă că nu Dillon a ucis-o pe Eva?

— Sper că ai adus jurnalul cu nume, zise Ortega, apro- piindu-se şi mai mult.

— E chiar aici.

în timp ce rosti cuvintele, David îşi învârti geanta ca pe o bâtă de baseball şi îl izbi pe Ortega peste degete, fă- cându-1 să scape pagerul. Impactul îl azvârli tocmai într-un colţ, iar David se năpusti asupra lui Ortega, pocnindu-1 cu pumnul în faţa-i îngâmfată. îşi luă avânt şi îl lovi din nou, transformându-i chipul negricios într-o mască însângerată de carne zdrelită şi dinţi scoşi. Ameţit, Ortega se răsturnă peste Domino şi, în clipa în care amândoi se dezechilibrară şi se prăvăliră pe jos, David se năpusti asupra armei.

Se auzi o împuşcătură, urmată de o înjurătură din partea lui Yael. Degetele lui erau încleştate pe ţeava fierbinte. Chipul îi era acoperit de sudoare în timp ce se zbătea să ignore durerea pătrunzătoare şi să nu scape arma din mână. Domino era mai voinic decât el cu peste zece kilograme şi David se lupta din răsputeri să nu dea drumul armei.

în clipa în care Ortega se târî din calea lor, Domino învârti arma şi îi răsuci încheietura lui David. Durerea îl săgetă prin tot braţul, iar genunchii i se înmuiară timp de câteva secunde. Geamătul pe care îl slobozi aduse un rânjet pe faţa adversarului său.

—Omoară-i! gâfâi Ortega, târându-se în genunchi şi împroşcând sânge din ceea ce fusese cândva gura lui.

Yael se aruncă asupra lui ca o rachetă şi îl răsturnă pe spate într-o băltoacă a propriului său sânge.

Se urcă peste el şi îi înfipse cheia în ochiul stâng. Bărbatul se zbătea să-şi apere faţa şi sângele i se prelingea printre degete, dar Yael înfipse cheia din nou,

de data aceasta în căuşul gâtului, iar urletele lui îi răsunau în urechi.

David le auzea de undeva de departe, din adâncurile agoniei sale, în timp ce el şi Domino îşi împărţeau pumni. Coastele îi trosniră ca şi când ar fi fost izbit de un taur.

Arma. Nu trebuie să o scap din mână, îşi zise el, deznădăjduit în momentul în care Domino abătu asupra lui încă un pumn năprasnic.

Cu pumnul rămas liber, David îşi pocni adversarul în mărul lui Adam, simţi cum toate ligamentele bărbatului cedează şi îl văzu dându-şi ochii peste cap de durere. Dar apoi, revăzu faţa zâmbitoare a criminalului chiar în clipa în care pumnul acestuia se năpustea ca o nicovală asupra capului său.

Prin faţa ochilor îi dansau luminiţe colorate şi David se prăbuşi în genunchi. Zări ţeava puştii aţintită asupra capului său. Printr-un efort uriaş, încercă să se ridice, să ia arma sau, măcar, să se mişte pentru a fi o ţintă mobilă.

Dar înainte ca muşchii să-l asculte, în spatele îngerului întunericului îşi făcu apariţia un alt bărbat. Folosindu-se de ambele mâini, acesta îl izbi pe Domino peste ceafă cu un bolovan de mărimea unui pepene.

David clipi disperat. Se întreba dacă nu cumva lovitura la cap îi afectase vederea. îşi încordă ochii.

Nu-i venea să creadă. Bărbatul de lângă trupul lui Domino era Dillon McGrath.

Era beznă, o beznă atât de adâncă încât Stacy nu-şi vedea nici măcar propriile mâini, dar continuă să se târască prin tunelul din metal subţire. Bărbatul o sfătuise să nu facă zgomot, să înainteze încet dar constant. Dar cu fiecare mişcare prin tunelul îngust, metalul scârţâia sub greutatea ei, iar ea înmărmurea de spaima de a fi auzită.

— Puţul de ventilaţie e îngust şi probabil destul de prăfuit, o avertizase bărbatul, vorbind în grabă şi uitân-

du-se de jur împrejur în momentul în care o ridică printr-o trapă.

Fugiseră printr-un tunel lăturalnic, la mică distanţă de locul în care o ţinuse bărbatul cu coamă de leu.

—Trebuie să mergi până când la dreapta se deschide un alt tunel. O iei pe tunelul acela. Să nu te opreşti, ai drum lung de făcut. Orice auzi, să nu te opreşti, du-te până în capăt şi aşteaptă-mă acolo. înţelegi ce-ţi spun?

Stacy nu mai înţelegea nimic. Acum, în timp ce se înghesuia prin tunelul mititel, simţi că i se face părul măciucă la auzul sirenelor.

Bărbatul-leu şi-a dat seama că am fugit. Inima îi fremăta dureros de puternic. Se strădui să nu se gândească la faptul că el o caută. Sau la cât de înfrigurată şi de singură şi de speriată este. Spera ca omul care o eliberase să fie de încredere, spera să-şi revadă mama şi pe David. Nu-şi dorea altceva decât ca lucrurile să revină la normal.

Pătrunsă de frig, Stacy se sforţă să continue drumul. în momentul în care simţi că peretele din dreapta se termină, se chinui să se strecoare prin locul îngust. îi trebuiră câteva minute în care se zvârcoli şi îşi ţinu respiraţia ca să poată pătrunde în celălalt tunel.

Avea gura uscată din cauza prafului, iar mâinile îi erau atât de îngheţate încât nici nu le mai simţea. îşi dorea cu asemenea disperare să scape din această închisoare rece de metal că îi venea să ţipe. Dar nu putea să o facă. Bărbatul-leu i-ar da de urmă. La fel şi bărbatul cu ochi de culori diferite. Trebuia să tacă mâlc.

Nu străbătuse prea mult din cel de-al doilea tunel, când i se păru că aude vuiet de glasuri. Vin după mine! Se opri să asculte, cu stomacul măcinat de frică.

Glasuri. Nu se înşelase. îşi ciuli şi mai tare urechile, chinuindu-se să prindă vreun cuvânt.

Era o femeie nervoasă care se certa. Femeile care plângeau? în momentul acela nu mai plângeau.

— Lasă-i să vină după noi. Ne vom lupta şi cu unghiile şi cu dinţii.

— Avem şi cuţitele pe care le-am şterpelit de pe tăvile cu mâncare. Le-am ascuţit de pietre.

— înainte să ne ucidă ei, putem şi noi să omorâm câţiva dintre ei.

Dar, din spatele glasurilor hotărâte mai răzbăteau şi alte sunete. Unele dintre femei suspinau. Implorau.

— Dacă vă împotriviţi, or să ne omoare pe toate.

— Vai, Doamne, nu vreau să mor.

Stacy înlemni. Cine erau? Prizoniere? La fel ca ea? Ce li se va întâmpla?

în minte auzi din nou ecoul vocii bărbatului. Mergi mai departe. Nu te opri orice s-ar întâmpla. Mergi până la capăt.

Nu pot. Din propriul gât se revărsă un suspin. Nu pot să le abandonez pe acele femei.

Nu avea suficient spaţiu să se întoarcă. încet, chinuitor, îşi croi drum cu spatele pe unde venise.

Spre voci.

David se năpusti asupra lui Dillon, izbindu-1 de rama uşii.

— Ce naiba cauţi aici? se răsti el.

— îţi salvez viaţa, pentru numele lui Dumnezeu, răspunse Dillon, fixându-1 cu ochii săi albaştri. Apropo, halal mulţumire pentru ce-am făcut.

—Pentru ce să-ţi mulţumesc? Pentru că încerci să distrugi lumea? La asta se reduc studiile tale metafizice, părinte? Tu mi-ai furat paşaportul atunci când ai lăsat în casă monstrul care a ucis-o pe Eva?

— Eva? A murit Eva? Dumnezeule mare!

Tulburarea de pe chipul lui Dillon părea sinceră. Scutură din cap de parcă ar fi încercat să-şi limpezească gândurile, apoi îl împinse pe David cât colo.

— Ei bine, prietenul tău întins aici pe jos s-ar putea să nu fi murit, continuă el, destul de zdruncinat. Aşadar, dacă nu cumva eşti pregătit de o nouă rundă, îşi sugerez

să discutăm despre toate astea după ce ieşim la suprafaţă. Câtă vreme încă mai putem.

Yael se ţinea alături de David, cu arma lui Domino îndreptată spre Dillon.

— David, chiar ţi-a salvat viaţa, spuse ea, precautã.

în mintea lui David era o adevărată învălmăşeală în vreme ce se chinuia să pună cap la cap atacul lui Dillon asupra lui Domino, uciderea Evei, dispariţia paşaportului şi însăşi prezenţa lui în acest buncăr.

— Fereşte-te! strigă Dillon când Domino întinse un braţ către pantalonul lui David.

David se întoarse şi îl lovi pe îngerul întunericului în falcă. în clipa în care capul lui Domino căzu într-o parte iar trupul îi rămase inert, toţi trei o luară la fugă spre scara din capăt.

— Atunci ce cauţi aici? întrebă David.

— E o poveste lungă. După ce mi-ai vorbit despre inscripţia ebraică de pe agatul tău, mi-am adus aminte ceva. Mai văzusem ceva asemănător. M-am uitat printr-o carte de magie ebraică ca să văd dacă scrie ceva despre nestemate, gâfâi Dillon, odată ajunşi la baza scărilor. Am găsit un capitol întreg despre pietrele magice de pe pieptarul înaltului Preot.

— Continuă, rosti gâfâit David.

— Cu ani în urmă, am cunoscut un episcop la Roma. De atunci a fost acuzat de molestarea unor băieţi. Câţiva bieţi copii pe care îi invita săptămânal la un mic dejun urmat de citirea Bibliei. Dar ceea ce mi-am amintit a fost inelul lui. Unul ciudat, cu un rubin neted şi cu o inscripţie ebraică.

—Rubinul din pieptarul lui Aaron? îngăimă Yael, cu faţa congestionată din cauza efortului de a urca pe scară.

— I-am dat de urmă într-un sătuc din Scoţia. Şi i l-am luat. Ca să-l înapoiez poporului israelian. Pe urmă, am descoperit printre biletele de călătorie cartea asta ciudată de tarot.

Deşi în formă bună, Dillon respira cu greutate.

—îmi tot spunea că trebuie să prindă avionul spre Londra. Aşa că aici am venit şi eu. Pe Heathrow am dat de un neamţ. Avea aceeaşi carte. M-am întovărăşit cu el şi iată-mă aici. Acum voi să-mi spuneţi mie ce dracu' se petrece.

Erau pe la jumătatea urcuşului. David se opri brusc, înăbuşindu-şi durerea ce părea să-l înjunghie în fiecare părticică a corpului.

Aproape de el, Yael şi Dillon se lipiră de balustradă să-şi tragă sufletul.

— Stacy e aici, spuse David cu voce răguşită. Dementii ăştia încearcă să distrugă lumea. Vocile... numele pe care le-am auzit... sunt ale oamenilor pe care aceşti monştri îi omoară în mod constant. Stacy e unul dintre ei. Poate chiar ultimul. Trebuie s-o găsim şi s-o scoatem de aici!

— Să ne-ajute Dumnezeu, spuse Dillon, iar obraji-i rumeni deveniră brusc albi ca varul. Unde este?

—Nu ştiu. Poate că ar fi bine să porţi o discuţie cu Dumnezeu să ne ajute să o găsim, spuse David, strângând din dinţi. înainte să ne prindă şi să ne omoare şi pe noi.

Vocile răzbăteau din ce în ce mai tare.

Merg în direcţia bună, îşi zise Stacy. Dar cum o să cobor până la ele?

începu să se târască mai repede, simţind că se înăbuşe din cauza norului de praf. în trecere, degetele i se atingeau de gurile de aerisire de la fiecare cameră. Erau acoperite cu zăbrele, ca cele dintr-o casă obişnuită. Vocile trebuiau să vină dintr-o gură din apropiere.

Dintr-odată, în clipa în care ajunse la cotitură, avu senzaţia că vocile femeilor vin chiar de sub ea. Pipăi ambii pereţi, în căutarea unei guri de aerisire sau a unei alte trape. Cu siguranţă existau mai multe.

Se strecură grăbită prin cotul tunelului. Cu spatele era chiar mai greu decât la venire şi în primă fază rămase înţepenită. Dar reuşi să se elibereze şi dădu peste ea — o

trapă la fel ca cea pe care bărbatul îi spusese să o închidă la loc după ce o urcase în puţul de ventilaţie.

Cu mare prudenţă şi ţinându-şi respiraţia, Stacy apucă trapa din lături şi se apucă să o împingă. Era grea, ca şi cealaltă, dar după ce reuşi să o deplaseze câţiva centimetri, putu să arunce o privire în tunelul de dedesubt. Le auzi pe femei. Erau şi mai aproape.

— Poate că tu eşti dispusă să te lupţi şi să mori, Irina, dar eu vreau să trăiesc, rosti una din ele printre lacrimi.

îi răspunse o tânără cu o voce guturală.

— N-ai decât să fii o laşă, Louisa, dar eu vreau să mă întorc la Mărio al meu. Prefer să mor încercând.

Stacy împinse panoul şi ultimii centimetri. Deschizătura avea aceeaşi dimensiune ca şi cea prin care urcase. Dar podeaua părea atât de îndepărtată.

Trase aer în piept şi îşi strecură picioarele prin deschizătură, sprijinindu-se în coate de marginile puţului şi lăsându-se în jos cât de mult se putea.

Imaginează-ţi că eşti Michael Jordan, şi-ţi dai drumul de pe inelul coşului, se îmbărbătă şi îşi strecură braţele astfel încât să rămână agăţată de buza deschizăturii.

Şovăi o clipă, apoi îşi dădu drumul.

Ateriză prost şi simţi o înţepătură la gleznă. N-ai timp să stai pe banca de rezerve, îşi spuse şi respiră adânc. Se trezise într-un tunel asemănător cu cel în care fusese ţinută. Era gol. Dar femeile erau prin apropiere, încă le mai auzea certându-se.

Stacy se ridică şi porni şchiopătând spre locul din care veneau glasurile. Trecu prin faţa mai multor tablouri, toate înfiorătoare, în culori întunecate, înfăţişând şerpi şi alte simboluri ciudate. Iuţi pasul, dar rămase blocată în momentul în care dădu cu ochii de poarta din fier forjat din capătul tunelului. îi îngheţă inima în piept. Aducea cu poarta unei închisori.

Străbătu jumătate din distanţă şi atunci le văzu. Câteva zeci de tinere închise într-o încăpere uriaşă. Era dotată cu paturi, la fel ca o cameră de internat. Femeile

erau ofilite şi palide, ca şi când nu mai văzuseră lumina soarelui de ani de zile. Erau mai tinere decât mama ei, remarcă Stacy, iar câteva păreau chiar de o vârstă apropiată de a ei. Dar umerii le erau gârboviţi ca la femeile bătrâne, iar părul le atârna neîngrijit pe spate.

Ce caută aici?

Una dintre femei rămase cu gura căscată când o zări pe Stacy îndreptându-se şontâc-şontâc către poartă. Dintr-odată, cu toate se adunară acolo, privind-o cu ochi năuci şi inexpresivi.

— Cine eşti?

Era femeia cu voce guturală. Era frumoasă, cu părul negru şi ochi mari mărginiţi de gene lungi.

—Mă cheamă Stacy. Cine... cine sunteţi voi? De ce sunteţi închise aici?

— Irina. Numele meu e Irina, spuse femeia, cu degetele încleştate pe gratii. Mulţumesc, Doamne! murmură ea, ridicând ochii.

Apoi se întoarse din nou spre Stacy, cu chipul luminat de speranţă.

— Suntem prizoniere. Ajută-ne! Există o cheie.

— Unde e? întrebă Stacy, uitându-se atentă la pereţii pe care nu se zărea nici urmă de etajeră sau cârlig.

— Mai în jos. în spatele unuia dintre tablouri. Repede!

— Care dintre ele? zise Stacy, alergând deja spre tablouri, cu glezna care îi zvâcnea de durere la fiecare pas.

—Nu ştim, se auzi o altă voce. îi vedem că o iau din spatele unuia. Grăbeşte-te! Te rugăm!

Stacy ridică tablou după tablou. Unde e cheia? La un moment dat, i se păru că aude zgomot de paşi. O să sfârşească în spatele gratiilor, alături de ele.

Cu gândul la acele chipuri veştejite şi deznădăjduite, Stacy se opinti şi ridică cel mai mare dintre tablouri, fiind cât pe-aci să se răstoarne în clipa în care acesta se desprinse din cârlig. Şi atunci dădu cu ochii de ea. O cheie

mare şi neagră, în formă de F, atârna de un cui în spatele tabloului.

Cu degetele tremurătoare, o apucă şi se sforţă să alerge în ciuda durerii de la gleznă. îi tremurau mâinile atât de tare încât nu nimerea gaura cheii, dar în cele din urmă reuşi şi atunci când se deschise poarta femeile aproape o călcară în picioare.

O luară la goană pe lângă ea şi dispărură. Irina fu singura care se opri. O sărută blând pe Stacy pe obraz şi oftă. Apoi o prinse de mână.

— Vino cu noi, îngeraşule. Ia-o la fugă!

— Presupun că ai un plan, spuse Dillon, uitându-se precaut spre capătul scărilor.

—Sunt dispus să primesc sugestii, răspunse David, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Tu ce propui?

— Să luăm toate nestematele care se află în posesia lor.

—Ai văzut vreuna? spuse Yael, ridicându-şi privirile spre el.

—Două. într-o casetă luminată din sticlă. Sunt în camera de comandă din spatele balconului. Acolo unde se întâlnesc mahării.

— Ai fost acolo? întrebă David, ridicând din sprâncene.

Gura lui Dillon se strâmbă într-o grimasă.

— Pentru scurt timp. Umblam după noul meu tovarăş. Noi coboram, când unul dintre colegii lui a apărut din spatele uşii de sticlă şi i-a zis că vrea să-i vorbească înăuntru. Eu am rămas în prag, dar am văzut bine ce se află în acea casetă.

— E uşor de ajuns la ele? întrebă David.

—Dacă reuşim să spargem caseta. Dar ca să ajungem acolo...

Dillon dădu din cap.

— Am coborât până jos să caut o ascunzătoare de arme. O secure, o ţeavă metalică, orice. Şi, în schimb, am dat peste prietenii mei.

Yael îi zâmbi palid şi îi întinse o mână mânjită de sânge.

— Yael HarPaz.

—Scuze, nu-mi dau seama ce s-a-ntâmplat cu bunele mele maniere, murmură David şi întâlni ochii lui Dillon.

Era copleşit de regrete imposibil de exprimat în cuvinte.

— Trebuia să am încredere în tine, spuse el grav. Iartă-mă.

— Faci cinste cu o masă bună şi suntem chit.

Deodată, de dedesubt se ridică vin tropăit grăbit de paşi.

— Să ieşim de aici, se îngrijoră David.

îşi continuară urcuşul spre nivelul principal, însă, odată ajunşi acolo şi pornind-o către aulă, se treziră faţă în faţă cu vreo şase îngeri ai întunericului.

— Ia te uită, ce-avem aici? se auzi glasul unei femei de undeva din spate.

David o recunoscu pe loc. Uluit, se întoarse şi dădu peste privirile autoritare ale Katharinei Wanamaker.

Katharine Wanamaker. Femeia care stătuse alături de mama sa luni de zile după ce tatăl îi fusese ucis de un atac de cord. Femeia care, în vacanţe, pregătea mereu salată Waldorf, deşi David era singurul care se înfrupta din ea.

— Ce-ar fi să-l chemi şi pe Judd, îi zise David, scrâşnind din dinţi. O să facem o reuniune de familie.

Râsul femeii se ridică batjocoritor.

— Judd îşi închipuie că sunt în Georgetown, să închei o donaţie importantă pentru orchestra simfonică.

El habar nu are, îşi zise David.

—După ce-am plecat de la restaurantul din New York, te-a sunat Judd, nu-i aşa? Nu el ne-a trădat. Tu ai fost aceea.

Se năpusti asupra ei, o prinse în braţe şi se întoarse către îngerii întunericului. Yael ţâşni spre el, cu arma lui

Domino lipită de gâtul Katharinei, în timp ce Dillon îşi adună puterile pentru o nouă luptă.

— Nu vă mişcaţi, că altfel e moartă! strigă David.

De pe casa scării se auzeau paşi ce goneau înspre ei. Panica îi eliberă un şuvoi de adrenalină prin vene.

în câteva clipe, îngerii întunericului se vor îmbulzi din toate părţile.

Unde e Stacy?

Katharine se zbătea să scape din strânsoare, dar David o strânse şi mai tare.

— Dacă mai faci o mişcare, te împuşc, o avertiză Yael.

Prin tunel, îngerii întunericului alergau în pas constant.

— Unde e fiica mea? şuieră vocea lui David în urechea femeii, înfigându-şi degetele şi mai puternic în carnea ei.

— Şi dac-aş şti, tot nu ţi-aş spune. Renunţă, David, zise ea, întorcând spre el doi ochi diabolici. Nu ai cum să învingi.

— Unde e Mueller?

Katharine nu apucă să răspundă. îngerii întunericului se opriră brusc, cu ochii la ceata de femei care gonea în direcţia lor.

— Ce naiba?

Dillon rămase cu gura căscată la vederea bietelor fiinţe care fugeau de parcă erau urmărite de Satana însuşi.

— Duce-ţi-le înapoi! le porunci Katharine îngerilor întunericului.

David răcni.

— Tot ce vreau să-mi spui este unde se ascunde Crispin Mueller! Şi unde o ţine pe Stacy!

Prin toată hărmălaia de pe culoar, Yael ridică piedica armei.

— Stacy! zbieră David. Unde e Stacy?

Prinsă în gloata haotică de femei, Stacy auzi ceva prin vuietul din jur. Un sunet plăpând, îndepărtat, dar îl auzi — vocea lui David. îi striga numele.

— David!

Strigătul îi izbucni din gât şi fata era cât pe-aci să se prăvălească pe scările din oţel. O susţinu braţul Irinei. Se redresă rapid, cu respiraţia precipitată.

Dacă ar fi să cadă, celelalte ar călca-o în picioare. Femeile alergau asemeni unei turme lovită de streche dintr-un western vechi. încercă să ţină pasul cu ele, cu respiraţia tăiată, rugându-se să fie adevărat, ca David să fie acolo...

La capătul scărilor, se trezi într-un tunel identic cu cel de dedesubt, dar înţesat de oameni.

Ochii ei analizau fiecare chip.

— David!

îl strigă, iar el întoarse capul, nevenindu-i să creadă. Totul părea să se petreacă cu încetinitorul. Apoi, Stacy îi citi bucuria din priviri, îi dădu drumul Irinei şi ţâşni spre el.

Dar cineva o prinse de mijloc şi o trase cu violenţă. Se zbătu şi zbieră, apoi îl zări pe David îmbrâncind-o pe femeia pe care o ţinea prizonieră pentru a fugi înspre ea.

—Dă-mi drumul! ţipă ea şi îşi întoarse capul spre cel care o înhăţase şi ţipă din nou.

Spaima îi inundă toată fiinţa.

Bărbatul care o prinsese era cel cu ochi de culori diferite. Bărbatul care îl omorâse pe Hutch. Cel care îi rănise mama.

— David, ajutor! urlă ea.

Apoi dădu cu ochii de un alt bărbat năpustindu-se asupra răpitorului şi auzi o bubuitură asurzitoare.

David se prăbuşi, izbindu-se cu bărbia de podea. în faţa ochilor nu vedea decât cercuri negre, dar desluşi împuşcătura. Deschise ochii şi încercă să se ridice, dar doi îngeri ai întunericului îl imobilizaseră. La doar câţiva paşi, o zări pe Yael, cu braţul răsucit la spate în vreme ce

arma lui Domino ajunsese acum în mâna unui înger al întunericului. Auzea icnetele lui Dillon şi zgomotul înfundat al loviturilor ce se abăteau asupra lui. Deznădejdea luă locul durerii.

—Ia-o pe Cea Tainică şi du-o în camera de control, porunci Katharine.

Bărbatul care o ţinea pe Stacy se apucă să împartă sarcinile.

—Tu, ţine-i pe Shepherd şi pe ceilalţi doi la recepţie până aflu ce doreşte Conducătorul să facă cu ei.

Se întoarse către ceilalţi îngeri ai întunericului.

—Voi de ce staţi acolo ca nişte maimuţe? se răsti el, târând-o pe Stacy după el. Prindeţi-le pe femei! Haideţi odată!

David nu auzea decât suspinele lui Stacy. îi sfâşiau inima, din ce în ce mai stinse, în vreme ce el se lupta în van cu bărbaţii care îl imobilizau.

Pe monstrul care o prinsese pe Stacy şi-ar fi dorit să-l ucidă, aproape la fel de mult cum îşi dorea să-l ucidă pe Crispin Mueller. La ce mi-a folosit acea viziune? La ce bun, toate rugăminţile lor? I-am dezamăgit pe toţi! îşi zise el în clipa în care fu ridicat şi toţi trei târâţi de-a lungul culoarului înspre recepţie.

Tresări la vederea rănii care brăzda obrazul lui Yael. Lui Dillon îi curgea sânge din nas. Iar unele dintre fugare, cine-or mai fi fost şi ele, fuseseră deja prinse.

S-a terminat totul.

Un bărbat cu părul negru ieşi din aulă şi se îndreptă sprinten către ei. Era înalt, politicos şi sigur de sine. Un hon- cho, un şef, îi trecu lui David prin cap, în timp ce îl măsura din cap până-n picioare. Simţi cum îngerii întunericului iau poziţie de drepţi la apropierea bărbatului.

— Domnule prim-ministru DiStefano, l-am găsit pe Shepherd. Ce doriţi să faceţi cu el?

DiStefano.

înainte ca acesta să apuce să rostească vreun cuvânt, din spatele biroului de recepţie se năpusti o siluetă zbierând mânioasă.

O femeie.

îşi făcu loc spre DiStefano, cu un obiect lung, metalic în mână. Se repezi asupra lui şi îi înfipse arma adânc în inimă cu o vigoare care sfida statura sa mărunţică.

DiStefano, cu gura căscată de uimire, nu reuşi să scoată decât o bolboroseală surdă, apoi se prăvăli pe spate.

Luaţi prin surprindere, îngerii întunericului ezitară o clipă înainte să le dea drumul prizonierilor. Strigând după ajutor, doi dintre ei alergară înspre bărbatul prăbuşit, în vreme ce restul de trei se năpustiră asupra atacatoarei.

Scoasă din minţi, femeia agita cuţitul însângerat prin aer cu o voinţă frenetică, izbutind să-i ţină la distanţă. Apoi slobozi un ţipăt ascuţit, se răsuci şi o luă la goană spre scări.

Fugea şi Yael. Abia mai respirând, reuşi să ajungă la cea mai apropiată dintre statuile în formă de uroboros. Disperată, se strecură între aceasta şi peretele din piatră.

Trebuie să meargă. Trebuie să o faci.

Cu spatele lipit de peretele aspru, îşi adună toate puterile şi dădu brânci statuii. Gemea, dar nu dădea atenţie pietrelor ce i se înfigeau în coloană, zbătându-se să doboare statuia chiar în momentul în care Dillon se lupta cu îngerul întunericului tuns perie, care o ţinuse pe ea prizonieră.

Pumnul lui Dillon îl izbi în plin. Croşeul de dreapta îl aruncă pe spate pe domnul „Perie", pe al cărui obraz se zărea urma sângerie a rubinului de pe deget.

Yael îşi concentră toată forţa asupra sculpturii masive din bronz, atât de rece şi neclintită între palmele ei transpirate.

Cu o mişcare prinsă din filmele lui Steven Seagal, Dillon făcu un salt şi ateriză cu ambele picioare pe pieptul

adversarului său, zdrobindu-i coastele. Prin aer răsună un icnet agonizant, iar bărbatul începu să se zvârcolească.

Dillon trecu cu vederea senzaţia de repulsie şi luă arma bărbatului.

Se întoarse.

David alerga pe scări ca un smintit. Pe neaşteptate, alţi cinci criminali îi săriră în faţă, blocându-i calea printr-un zid de arme şi muşchi. David sări peste balustradă, rămase cu mâinile încleştate de bara din oţel, se legănă şi îşi dădu drumul. I se înmuiară genunchii şi toată faţa i se strâmbă într-o expresie de durere. Dar nu părea să-i pese în momentul în care ţâşni în spatele turnului din piatră ce susţinea balconul, urmat de îngerii întunericului care dădeau năvală pe scări.

Cu sudoarea şiroindu-i pe buza superioară, Dillon ridică arma lui „Perie" şi trase foc după foc.

Nemernicul din frunte se clătină şi duse o mână la umăr, dar din spate veneau alţii teferi, gonind pe urmele lui David. Dintr-odată, Dillon o auzi pe Yael urlând. în timp ce el o privea fascinat, femeia îşi strânse toate forţele şi reuşi să împingă statuia.

Aceasta se clătină dintr-o parte în alta, apoi, pentru o secundă ce păru a nu se mai sfârşi, rămase în aer, atârnată într-un unghi incredibil. Cu faţa schimonosită de efort, Yael o privi cum se răstoarnă. Statuia îi strivi pe urmăritorii lui David şi se prăvăli cu un bubuit ce se răspândi prin buncăr asemeni unei explozii.

Dillon ezită o clipă, măcinat de emoţii contradictorii. Remuşcări pentru vieţile curmate cu atâta cruzime şi speranţa că mai există o şansă de a scăpa cu viaţă.

Pe urmă, simţi şi altceva. Sânge, cald şi vâscos. îi ţâşnea din piept. îşi coborî privirile neîncrezător. Nu îl durea nimic, doar urechile îi ţiuiau. Se împletici şi se prăbuşi la pământ. Şi atunci nu mai auzi decât liniştea.

Yael se strădui să nu se lase pradă emoţiilor în faţa măcelului provocat de ea, smulse o armă dintre degetele unui înger mort şi se îndreptă spre scări.

Ce naiba se petrece acolo jos?

Crispin Mueller izbi cu bastonul în podeaua camerei de control şi se ridică de pe scaun. Indiferent la spaima din ochii lui Stacy Lachman, porni sprinten către balcon. Se aplecă peste balustrada sculptată în piatră şi privi sceptic la hărmălaia de dedesubt.

O statuie uroboros zăcea trântită peste trupurile frânte ale câtorva îngeri ai întunericului. La câţiva metri, se zărea trupul unui bărbat cu faţa în jos, într-o baltă de sânge.

Era imaginea haosului. Oameni care zbierau şi ieşeau claie peste grămadă din aulă, zăpăciţi şi panicaţi.

Miji ochii şi cercetă chipurile gloatei adunate în sala de recepţie. Cu câteva minute mai devreme, îl văzuse pe DiStefano ducându-se spre Shepherd care era ţinut de câţiva îngeri ai întunericului. îi tot aşteptase să-l aducă pe Shepherd ca să poată începe distracţia.

Iar acum, incredibil, DiStefano zăcea pe jos, cu cămaşa pătată de sânge.

Unde e Shepherd? Cum de a scăpat de paznicii săi? Cum izbutise un singur om să creeze un asemenea haos?

Dar nu pentru mult timp, îşi jură el, cu tâmplele zvâcnin- du-i de mânie.

Se duse din nou în pragul uşii, izbind din baston şi strângând din dinţi.

— DiStefano a murit, iar pe Shepherd nu-1 văd pe nicăieri.

— Cum e posibil?

Odiambo Mofulatsi, negustorul sud-african de diamante, care ocupa locul al treilea în ierarhie, ieşi pe balcon şi se răsti ameninţător.

— Unde-i Ortega? Şi tatăl tău? De ce nu sunt aici?

Crispin îl ignoră.

— Raoul, adu-o pe Cea Tainică. A sosit vremea.

Speriată, fata se ghemui în scaunul pe care o împinsese

Raoul, în priviri lucindu-i un amestec de teamă şi groază în momentul în care îngerul întunericului se aplecă peste ea. Când mâinile lui o cuprinseră de talie şi îşi înfipse degetele în carnea ei, Stacy rămase fără suflare şi inima îi îngheţă de spaimă. în ciuda zvârcolirilor sale, Raoul o târî fără nici un efort prin cameră şi până în balcon.

Mueller îşi sprijini bastonul de balustradă şi îşi lăsă greutatea pe piciorul sănătos. La un semn al său, Raoul o îmbrânci pe fată spre el, iar Crispin o prinse şi o ridică pe marginea balconului. Fata scâncea şi încerca să coboare în balcon, dar braţele lui puternice nu-i lăsau cale de scăpare.

— Potoleşte-te că altfel te las să cazi, îi spuse el, suflân- du-i fierbinte în ureche.

Sughiţurile şi groaza lui Stacy îl făcură să zâmbească. Un flux de putere îi clocotea prin vene.

— Ce mai aştepţi? întrebă Raoul, fixându-1 cu privirea. Ea e unicul obstacol în calea înălţării. Omoar-o!

Crispin parcă nici nu-1 auzea. Nici prin gând nu-i trecea să sfârşească totul înainte de a obţine ce-şi dorea de la Shepherd. Agatul. Şi satisfacţia supremă de a-1 sili pe David Shepherd să o privească pe această fată cum cade.

Mulţimea de oameni de la parter amuţi la vederea fetei cocoţată pe marginea balconului.

— Ultimul Tainic! strigă cineva.

— A prins-o chiar Şarpele, se auzi o altă voce entuziasmată.

Şarpele. Numele său se prelinse prin mulţime, ca un psalm, ca o rugăciune. Chipul lui Crispin strălucea de plăcere. Uite că ştiau tot ce a făcut el. îl îmbărbătă. Zâmbi, cuprins de o încredere desăvârşită.

Mofulatsi veni în faţă pentru a se adresa masei de oameni.

— Toată lumea să se întoarcă în aulă. Pregătiţi-vă după cum aţi fost învăţaţi. înălţarea noastră e iminentă.

Katharine Wanamaker şi alţi câţiva porniră spre aulă, dar cei mai mulţi rămaseră în urmă, fascinaţi de cele petrecute la balcon.

— Haideţi odată! tună colosul african, făcându-le semn cu mâna.

Din spatele lui, Crispin îi ordonă lui Raoul:

— Du-te şi găseşte-1 pe Shepherd şi adu-1 aici. Iute!

— Nu mai ai nevoie de Shepherd, îl repezi Mofulatsi. Raoul, vreau să-i găseşti pe Alberto Ortega şi pe Erik Mueller. Trebuie să fie de faţă în clipa în care distrugem putreziciunea de lume a lui Dumnezeu.

O furie teribilă îl orbi pe Crispin Mueller în momentul în care Raoul se grăbi să ducă la îndeplinire ordinele lui Mofulatsi. îşi înfrână impulsul de a o azvârli pe fată de la balcon, ca să le dovedească faptul că nu are nevoie de permisiunea cuiva pentru a duce la îndeplinire planul pentru care muncise mai mult decât oricare dintre ei.

Şi totuşi, un urlet mânios îi explodă din gât, cutremură pereţii Arcei şi răsună până în grota de dedesubt.

—David Shepherd! Arată-te! O viaţă atârnă de un fir de păr. O viaţă scumpă. Ultimul dintre Cei Tainici. Vino şi salveaz-o dacă ai curaj.

Clocotind de furie, Crispin cercetă holul de la recepţie, dar nu se zărea nici urmă de Shepherd. Singura agitaţie era provocată de cei câţiva membri întârziaţi care se îndreptau cuminţi către aulă.

—Ţi-e frică, Shepherd? Eşti prea laş ca să o salvezi? Vino aici şi opreşte-mă! Te provoc!

Furia sa devenea tot mai sălbatică pe măsură ce secundele se scurgeau fără ca fricosul să se arate la faţă. Măcinat de ură, chipul i se schimonosi dezvelindu-i dinţii şi, pentru o clipă, o slăbi pe fată din strânsoare. Era tot ce-i trebuia lui Stacy pentru a se îndepărta de marginea balconului, lovind orbeşte din picioare pentru a ajunge înapoi în balcon. Ţipetele ei continuară să răsune chiar şi după ce el o prinse din nou.

— Te provoc, Shepherd! Te provoc!

Sudoarea se prelingea pe chipul lui David, iar la subsuori se formaseră pete mari. Degetele şi palmele îi erau zdrelite până la sânge din cauza peretelui de stâncă. In loc de respiraţie se auzeau şuierături şi icnete, pe măsură ce se căţăra atent prin dosul turnului de piatră în vârful căruia se afla balconul.

Nu avea nici piolet, nici coardă şi nici scripeţi care să-l ajute să se prindă de coloana denivelată şi aproape verticală. Singurele unelte erau propriile-i degete. Şi genunchii. Şi picioarele care bâjbâiau în căutarea vreunui punct de sprijin, a unui colţ de stâncă de care să se agaţe.

Prin minte i se învolburau sfaturile lui Hutch. Câte un picior pe rând. Nu privi în jos. Stai cu ochii pe vârf. Se încăpăţâna să nu-şi pună nici o întrebare despre soarta lui Yael. Ori a lui Dillon. Mai erau în viaţă? Erau răniţi? Sau încă se mai luptau?

Nu-şi permitea să-şi ia gândul de la urcuş. Crispin îl striga. Răcnea ca un dement. Nu permise cuvintelor să-i pătrundă în minte şi îşi scutură sudoarea ce îi intra în ochi.

Muntele e ca o femeie, îi spusese Hutch la prima ascensiune serioasă, când era suficient de matur pentru a savura metafora. Mulează-te după ea. Contopeşte-te cu ea.

îmbrăţişă cu trupul peretele de stâncă. Mâinile pipăiau în căutarea unei crăpături. El însuşi era o stâncă. Se contopea cu turnul.

Un ţipăt străpunse aerul. Ţipătul lui Stacy, chiar de deasupra capului său. îi alunecară mâinile, zbătându-se în gol, iar unul dintre picioare îi fugi de sub el.

Crispin deveni încordat la auzul glasului tatălui său prin camera de control. Era şi timpul. Dar nervozitatea filială se evaporă de îndată ce auzi glasul unei femei care vorbea cu accent israelian.

— Ce mai e şi locul ăsta? Ce faceţi?

Părea disperată. înfricoşată. Crispin zâmbi.

—Ia te uită peste cine am dat când se furişa pe scări, anunţă tatăl lui, târând-o pe Yael HarPaz pe balcon după el.

— Măi să fie.

Chipul lui Crispin se lumină de un zâmbet larg în timp ce o privea pe fata speriată ce abia îşi ţinea echilibrul pe marginea balconului.

— Eroul tău trebuie să se fie pe-aproape.

— A sosit vremea să-i punem capăt, i se adresă Mofulatsi, nerăbdător. De ce naiba întârzie Ortega?

îşi consultă ceasul, dar ridică brusc privirile în clipa în care Raoul dădu buzna pe balcon.

— Şi Ortega şi Domino sunt morţi, anunţă el, aţintindu-şi ochii de culori diferite asupra lui Stacy Lachman care era albă ca varul. N-avem de ce să mai pierdem timpul. Omoar-o.

Mofulatsi făcu un pas înainte, cu aerul autoritar al unui conducător.

— în momentul de faţă, eu sunt cel mai înalt în grad. Şarpe, adu-o pe fată. Onoarea de a-1 omorî pe cel din urmă Tainic îmi aparţine.

— Ba nu! rosti Crispin, dispreţuitor, cercetând sala de la picioarele lor cu o furie nemărginită. O să se termine totul atunci când spun eu. Shepherd? Pe unde eşti, Shepherd?

— Lângă tine.

David sări pe marginea din spate a zidului şi de acolo în balcon. Se îndreptă spre Crispin sub privirile uluite ale adepţilor sectei Gnoseos şi ale lui Yael.

David nici nu-i luă în seamă. întreaga sa atenţie era concentrată asupra lui Crispin.

— Credeam că vrei să facem un schimb.

David îşi întinse palma julită şi plină de sânge. Agatul îi scânteia printre degete aproape la fel de intens ca şi pofta nesăţioasă din ochii lui Crispin.

— Vino şi ia-1 dacă ai curaj, îi zise David ironic.

Cu respiraţia tăiată, nici nu îndrăznea să privească la chipul îngrozit al lui Stacy sau să-i asculte suspinele înăbuşite.

— Adu-mi-o pe fată, spuse David, şi îţi dau agatul.

— Oricum o să-ţi iau agatul, rânji Crispin. După ce o s-o vezi cum cade.

— Ştiam eu că eşti prea laş ca să mi-1 iei singur din mână.

David aruncă agatul în sus, după care îi căzu din nou în palmă.

— Chiar şi în copilărie, nu erai decât o brută. Uită-te la tine cum te ascunzi în spatele unui copil. Care dintre noi este laşul, Mueller?

— Chestia asta e o prostie, îi sări ţandăra lui Mofulatsi. Şarpe, adu-mi-o pe fată. Raoul, ucide-i!

David îşi întoarse atenţia spre bărbatul negricios în clipa în care Raoul ridică arma. Ochii lui! Mai întâi rămase uimit, apoi simţi cum îl îneacă un val de ură. Unul albastru, unul căprui. El e.

Se afla faţă-n faţă cu bestia care îl omorâse pe Hutch. Care o răpise pe Stacy. Şi care era pe punctul de a-1 împuşca pe el şi pe Yael.

David nu avea nimic de pierdut. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui şi arma îndreptată la nivelul capului.

— Sigur nu-1 vrei înapoi?

Cu inima fremătând în pieptu-i plin de vânătăi, David se apropie puţin câte puţin de Crispin, fluturând agatul la o distanţă suficientă încât bărbatul din faţa lui să nu poată ajunge la el.

—Vreau să-mi dai înapoi anii pe care i-am pierdut! zbieră Crispin. Tu te-ai dus spre lumină, în timp ce au am fost târât în întuneric. Ai primit numele pentru aflarea cărora eu am pierdut zile şi nopţi de trudă.

— Bietul Crispin, spuse David, ţuguindu-şi buzele. Vrei agatul, Mueller? Poftim!

Crispin rămase fără suflare în clipa în care David azvârli piatra. Se auzi o împuşcătură. în secunda în care

privirile îngrozite ale lui Crispin urmăreau agatul ce se rostogolea peste marginea balconului, David ţâşni de la locul său şi se năpusti spre Stacy pe care o prinse de mijloc. încercă să o tragă după el, dar Mueller nu-i dădea drumul din strân- soare.

—David! strigă Stacy cu degetele încleştate pe umerii lui.

David o trăgea din răsputeri, cu muşchii încordaţi într-o durere atroce, luptându-se să o smulgă din strânsoarea duşmanului său. Dintr-odată, îl zări pe Erik Mueller apucând bastonul pe care fiul său îl lăsase sprijinit de balustrada balconului. David îşi pregăti trupul pentru lovitura ce avea să se abată asupra lui.

Spre uluirea sa, văzu cum bastonul se opreşte pe spinarea lui Crispin. Acesta slobozi un urlet de stupoare şi durere, genunchii i se înmuiară sub el şi dădu drumul fetei. Mai mult nici nu-i trebuia lui David. O ridică în braţe şi o trecu peste marginea balconului.

Se răsuci cu ea în braţe chiar în momentul în care Mofulatsi se năpusti asupra lui Yael, zbătându-se să-i ia arma din mână înainte ca femeia să apuce să mai tragă o dată. Yael îl doborâse pe Raoul, care gemea, cu una din pulpe contorsionată şi plină de sânge şi cu chipul răvăşit de durere în timp ce se zvârcolea pe jos.

înainte ca mintea lui David să poată înţelege tot haosul ce se ridica în jurul său, o lovitură îl seceră de pe picioare. Se prăvăli în genunchi, împreună cu Stacy. Cu un ţipăt, fata se dădu la o parte înainte ca Crispin să se repeadă asupra lui David şi să înceapă să-l lovească.

împietrită, Stacy privi îngrozită întreaga scenă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Dar nu dură decât o clipă. Văzând cum Crispin îşi înfige pumnii în faţa lui David, fata se aruncă asupra lui cu furia unei tornade, muşcându-1 de braţe şi trăgându-1 de părul său lung. Trăgea din toate puterile, smulgându-i smocuri întregi de păr, până când acesta se răsuci şi o azvârli cât colo.

Pumnul pe care David îl trimise în stomacul lui Crispin îl ameţi suficient de mult pentru a reuşi să schimbe poziţia. Era rândul lui David să-l culce pe Crispin la pământ, strân- gându-1 de gât ca o menghină.

Cu tocul sandalei, Yael îl pocni pe Mofulatsi, lăsându-i o rană adâncă pe fluierul piciorului. Pe urmă ridică genunchiul şi îl izbi drept între picioare.

Bărbatul vânjos se încovoie urlând de durere şi dădu drumul armei. Nici nu apucă să-şi revină, că arma se afla deja în mâinile lui Yael. în aceeaşi clipă, Erik Mueller se repezi asupra lui şi îl izbi cu bastonul în cap.

— Trădătorule! strigă Crispin înăbuşit, zbătându-se în zadar să desfacă degetele lui David din jurul gâtului său. Blestemat să fii... tată... ajută-mă!

Bastonul din mâna lui Erik se prăvăli încă o dată peste craniul lui Mofulatsi, fără ca bătrânul să-şi întoarcă măcar privirea înspre fiul său.

Yael trase aer în piept. O durea încheietura mâinii pe care rămăseseră întipărite degetele puternice ale lui Mofulatsi. Dar ea reuşise să-i ia arma. Cu gustul metalic al propriului sânge în gură, se întoarse spre Raoul. Era tot întins pe jos, într-o baltă roşie de sânge, abia mai res- pirând.

îşi înăbuşi senzaţia de greaţă şi porni în goană spre caseta din sticlă ce se afla în cameră.

în ea scânteiau două nestemate însemnate cu litere ebraice — un ametist şi un smarald. Gad şi Zebulon.

Scrâşnind din dinţi, femeia izbi caseta cu ţeava puştii. Sticla refuză să se spargă. înjură şi încercă din nou, lovind cu toată forţa. Sudoarea îi şiroia pe faţă. Sticla nici măcar
nu se crăpase. Yael închise ochii, îşi închipui cum sticla se sfărâmă şi lovi încă o dată. Urmă o explozie de sticlă, asemeni unei ploi de cristal, şi întreaga-i fiinţă fremătă de bucuria victoriei.

Un ciob răzleţ îi străpunse braţul în momentul în care vârî mâna ca să apuce pietrele. Le strânse în palmă, fără să dea atenţie durerii.

Să fi fost doar închipuirea ei, sau pietrele chiar străluceau?

Nu avea timp să le examineze. în momentul în care şi le îndesă în sutienul ud leoarcă, o străbătu un frison din cap şi până-n picioare.

Chiar atunci, Erik Mueller o împinse pe Stacy în cameră, departe de măcelul de pe balcon.

— Yael, se auzi glasul răguşit al lui David. Ia-o pe Stacy de aici. S-ar putea să vină şi alţi îngeri ai întunericului.

—Nu plec fără tine, ţipă Stacy, tremurând din toate încheieturile.

Erik o împinse spre uşa din sticlă, arătându-i scările ce duceau la parter.

— Copilă, trebuie să pleci. De tine depinde soarta lumii.

— Nu! strigă Stacy şi se smulse din strânsoare, repezin- du-se spre balcon, dar Erik o prinse de braţ.

— Nu înţelegi. E prea periculos să rămâi aici. Mai sunt şi alţii care vor să te ucidă. Trebuie să fugi.

— Ia-ţi mâinile de pe ea, se răsti Yael, ducându-i arma la piept. Imediat.

Stacy o privi uluită.

—Nu-1 răni. El mi-a dat drumul din camera aceea groaznică. El mi-a arătat pasajul secret.

Yael îşi muşca buzele, cu mintea tulburată de nehotărâre şi corpul zvâcnindu-i de durere. Se strădui să înţeleagă cele spuse de Stacy şi să le compare cu ceea ce văzuse ea însăşi.

Mueller dăduse peste ea pe scări în timp ce încerca să pătrundă în camera de control. O încredinţase că vrea să ajute la salvarea lui Stacy, că intenţiile sale nu mai erau aceleaşi ca înainte. Că toată viaţa lui fusese orb şi supus şi se înşelase în privinţa lumii lui Dumnezeu. Ajunsese la

concluzia că există bine în această lume. Il descoperise într-o femeie pe nume Elizabeth. O femeie pe care o iubea. Iar secta lui i-o dovedise chiar fără să-şi dea seama. Crimele lor sistematice asupra celor neîntinaţi privaseră lumea de bunătate şi născuseră doar ruină.

Yael îl privise cu neîncredere, dar Erik Mueller o asigurase că nu îşi mai doreşte sfârşitul lumii. Avea şi un plan. Vor intra în camera de control, iar ea se va preface a fi ostatică dar păstrându-şi arma. El avea să-l lovească pe fiul său, iar apoi să-l atace pe Mofulatsi. Chiar şi acum, când David era pe cale să-i ucidă urmaşul, hotărârea de a o salva pe Stacy rămăsese nestrămutată.

— Du-te cu ea, Yael! zbieră David, scos din minţi. Nu-ţi face griji, Stacy. Vin şi eu imediat!

Yael ţâşni spre fată.

— Haide, Stacy. Doar l-ai auzit. Ne prinde el din urmă.

O apucă de braţ şi o trase după ea prin uşa de sticlă. Erik le privi coborând, clocotind de neastâmpăr. O luă pe urmele lor, întrebându-se dacă o salvase pe iubita sa Elizabeth. Pe urmă se întoarse, neştiind ce să facă.

Nu cumva ar fi trebuit să-şi salveze fiul?

înainte să apuce să ia o hotărâre, Raoul se ridică împle- ticindu-se peste marginea balconului, cu chipu-i negricios devenit acum alb ca varul şi cu jumătatea inferioară a corpului plină de sânge.

— Trădătorule! răcni îngerul întunericului.

Ridică o armă şi glonţul trecu drept prin fruntea lui Erik Mueller. Bărbatul se prăvăli chiar în locul în care se afla.

Cu paşi şovăielnici, Raoul se întoarse cu spatele la balcon, făcând abstracţie de durerea ce îi săgeta pulpa la fiecare pas. I se învârtea capul. Era pe moarte. Pierduse prea mult sânge.

David Shepherd se chinuia în continuare să-1 sugrume pe Şarpe. Nu avea cum să-şi închipuie ce urma să se întâmple. Cu un rânjet nebun, Raoul îndreptă arma chiar spre capul lui David. Ultima sa victimă o să-1 facă

fericit. Mai mult decât oricare alta de la uciderea propriului bunic.

Cu un zâmbet sinistru, apăsă pe trăgaci, dar nu se auzi decât un păcănit sec.

Zgomotul îl făcu pe David să tresară şi îşi întoarse capul de la omul de sub el. în colţul ochilor zări o umbră întunecată şi reuşi să se ferească exact în secunda în care patul puştii îi trecu şuierând pe la ureche. Deodată, nouăzeci de kilograme de sânge şi venin se precipitară asupra lui. Se rostogoli în lături, schimonosindu-se de durere atunci când patul puştii îl nimeri în şira spinării.

Bastonul. Cumva izbuti să pună mâna pe el în timp ce se zbătea să se ridice. Nu-i venea să creadă că se mai poate
ţine pe picioare. Cu plămânii mistuiţi de focul fiecărei ră-suflări şi cu coastele zdrobite, David îl înfruntă pe ucigaş.

Raoul se năpusti asupra lui, duhnind a hoit, dar cu o forţă călită prin ani de antrenamente. David înfipse vârful bastonului în coapsa rănită a îngerului întunericului. Din gâtul acestuia se înălţă un urlet teribil, se dădu câţiva paşi înapoi şi se prăvăli cu capul de peretele stâncos.

David respiră extenuat, scârbit de priveliştea însân-gerată. Cel puţin, acum Raoul nu avea să mai ucidă pe nimeni.

Iar Crispin...

David se întoarse spre el, strângând din ochi. Crispin izbutise să se târască până la marginea balconului şi să se ridice. Stătea aplecat peste balustradă şi zbiera spre peştera de dedesubt.

— Haideţi odată, neghiobilor! Ne scapă Tainicul! Sus...

David se aruncă asupra lui, cu bastonul ridicat, neaşteptându-se ca braţele lui Crispin să-1 întâmpine cu o asemenea forţă. Cu o singură mână, Crispin îi smulse bastonul lui David, dezechilibrându-1 şi aproape azvârlindu-1 peste balcon. Strângând din dinţi, Crispin lovi încă o dată şi David căzu frânt peste balustradă.

Reuşi să se tragă înapoi şi, brusc, pe coapsă îl străbătu o senzaţie stranie — agatul din buzunar părea să-1 gâdile. Un flux de adrenalină îl străfulgeră asemeni unui şoc electric.

— Voiai agatul, Mueller? Atunci, de ce nu te duci să-1 iei?

îl izbi pe Mueller drept în pântece, apoi îl înşfăcă de cureaua pantalonilor şi îl aruncă peste balcon.

Crispin se izbi de pământ înainte să reuşească să mai scoată vreun sunet.

In clipa următoare, David o rupse la fugă, se năpusti pe scări înspre sala de recepţie. Trebuia să găsească agatul.

Măsură din priviri statuile dărâmate, trupurile neînsufleţite...

Dintr-odată, inima îi stătu în loc.

Dillon.

David alergă la el şi îngenunche. Căută să vadă dacă mai are puls, deşi ştia prea bine că nu putea fi aşa. Trupul lui Dillon era deja rece.

Durerea era pustiitoare. La fel şi ruşinea. Cum putuse să se îndoiască de prietenul său cel mai de nădejde? Cum să-1 lase să zacă aici?

Aruncă o privire spre aulă. Uşa era întredeschisă. Aproape două mii de discipoli ai lui Gnoseos îşi aşteptau nerăbdători salvarea.

Caută agatul.

Se ridică în picioare, cuprins de zbucium şi tulburare. în clipa imediat următoare, observă inelul episcopului. Inelul pentru care Dillon îşi primejduise viaţa.

Fără să stea pe gânduri, David se aplecă şi îl scoase de pe degetul prietenului său. Tot atunci zări şi agatul. La doar câţiva centimetri de mâneca lui Dillon, scânteind ca o bucată de sticlă în nisip. O ridică şi ambele pietre din pieptarul lui Aaron păreau să-i lucească în palmă tot mai puternic cu fiecare secundă care trecea.

Nu avea nici un rost să se întrebe cum de agatul aterizase atât de aproape de rubin. Nu îl mai frământa nici o nelămurire, mai puţin în privinţa unei modalităţi de a ieşi din acel loc.

începea să răzbată vuiet de glasuri, oamenii părăseau aula. Cu cele două pietre strânse în pumnu-i însângerat, David o luă la fugă spre scări.

Alerga, alerga spre lumina de afară, alerga pentru a rămâne în viaţă.

Auzi un strigăt. Zgomot de paşi. Veneau pe urmele lui.

Cât de departe erau Yael şi Stacy? se întrebă el buimac, gâfâind din greu cu fiecare pas. Nu va reuşi. Ochii îi erau înceţoşaţi şi în urma sa lăsa o dâră roşiatică. îşi simţea picioarele grele ca doi bolovani.

Şi totuşi, nu avea voie să se oprească.

Tremurând din toate încheieturile, îşi continuă drumul, alunecând o dată pe treptele umezite de condens. Ajunse la cel de-al doilea etaj. Urcă în continuare până ce la urechi îi ajunseră zgomote de paşi şi glasuri de femei. Yael şi Stacy.

Din spate, îl împingeau strigătele furioase ale urmăritorilor săi.

în momentul în care ajunse în depozit, abia se mai ţinea pe picioare. Avi Raz îl prinse şi îl trase prin încăperea ticsită de lăzi, mai multe decât văzuse la venire, şi prin care mişuna acum o gloată de bărbaţi în costume negre, înarmaţi cu pistoale şi walkie-talkie-uri.

— îţi mulţumesc că ai adus cavaleria, îngăimă David.

Avi era lac de sudoare.

— Ai urcat exact la timp.

De jur împrejur, alţi oameni se grăbeau să aranjeze cablurile şi firele şi explozibilul. Unii le zoreau pe femeile care scăpaseră să urce în ambulanţe.

Atunci, David găsi prilejul să soarbă aerul proaspăt şi să-şi bucure ochii cu lumina zilei. O porni anevoie alături de Avi spre platforma de încărcare din spatele clădirii, acolo unde Yael şi Stacy aşteptau într-o dubă de marfă.

Erau deja la kilometri depărtare de depozit în momentul în care explozia zgudui buncărul ascuns sub străzile Londrei, afundându-1 şi mai adânc în pământ. La kilometri întregi de tunelurile prin care discipolii sectei Gnoseos forfoteau ca albinele în stup, bâzâind nerăbdători în aşteptarea victoriei, chiar în secunda în care vâlvătaia nemiloasă îi ştergea de pe faţa pământului.

Dintr-o singură explozie ce cutremură Londra, secta care complotase secole la rând să distrugă lumea creată de Dumnezeu era redusă la un vârtej de tăciuni, fum şi cenuşă. Turnul Londrei rămase falnic în picioare, aşa cum făcuse de-a lungul secolelor, în vreme ce porţelanurile de la Palatul Buckingham tresăriră uşor în dulapurile regale.

VARŞOVIA, 1 450 KILOMETRI DEPĂRTARE

în vreme ce pământul se cutremura sub Londra, Stanislaw Nowicki, în vârstă de treisprezece ani, urca în balconul micuţei sale sinagogi. în vreme ce se pregătea să-şi îmbrace talii[1]-ul pentru întâia oară, recita bracha[2] specială care însoţea acel fular de rugăciune şi respiră adânc. Pe urmă, rabinul îi indică rândul din Tora de la care Stanislaw va începe să citească partea sa de bar mitzvah.

Pe măsură ce glasul său tineresc intona bătrânele cuvinte ebraice, apele Tamisei se domoliră din nou.

COPENHAGA, 660 KILOMETRI DEPĂRTARE

Lise Kolinka se aplecă peste tortul pregătit pentru cea de-a treisprezecea sa aniversare, cu buzele ţuguiate şi

[1] Fular de rugăciune.

[2] Binecuvântare.

chipul inundat de lumina lumânărilor. în clipa în care închise ochii pentru a-şi pune dorinţa, o ploaie bogată începu să cadă din cerul Arizonei. Până să stingă toate lumânările, turna cu găleata în toată partea de sud-vest a Americii, înăbuşind incendiile, scăldând munţii şi revigorând pământul pârjolit.

CHICAGO, 6 900 KILOMETRI DEPĂRTARE

Keisha Jones îşi petrecea duminicile lucrând cot la cot cu mătuşa sa Doris la cantina socială Stony Island din cartierul de sud al oraşului. Astăzi, în timp ce se pregătea să dea o mână de ajutor la sortarea conservelor donate, fetiţa de treisprezece ani zornăia în buzunar cei câţiva bănuţi găsiţi pe stradă. Atunci când i-i înmână doamnei Wallace şi i se spuse că erau suficienţi pentru a aproviziona o familie cu ouă şi pâine pentru o săptămână întreagă, îi crescu inima de bucurie. Se hotărî ca săptămâna următoare să doneze şi jumătate din banii câştigaţi ca babysitter.

Undeva pe coasta Japoniei, un tsunami ce se ridica fioros din adâncuri se întoarse cuminte pe fundul oceanului, asemeni apei fierte când este luată de pe foc.

SHANGHAI, 11 400 KILOMETRI DEPĂRTARE

Chen Ho şedea alături de bunicul său, citindu-i ziarul. Adeseori trebuia să repete un lucru de mai multe ori căci bunicul era aproape surd şi pe deasupra orb. Dar pe Chen
nu-1 deranja. Temele puteau să mai aştepte. Tatălui mamei sale îi mai rămăseseră atât de puţine bucurii în afară de a afla ce se mai întâmplă prin lume şi de paharul cu bere pe care îl servea în fiecare seară.

în momentul în care dădu pagina, băgă de seamă că bunicul aţipise. îi tresări inima de bucurie. împături ziarul, ştiind exact de unde să continue mai târziu.

în acelaşi timp, în Turcia, un strigăt de bucurie se ridică atunci când echipele de salvare scoaseră la suprafaţă doisprezece copii scăpaţi ca prin minune de sub ruinele unei şcoli.

în Mathiaka, Sierra Leone — în Luvena, Rusia — în Tokaj, Ungaria — şi în alte douăzeci şi opt de sate şi oraşe din lume, o nouă generaţie de Tzadikimi îşi atingea, rând pe rând, maturitatea spirituală.

Cu suflete curate şi inimi pline de bunătate şi compasiune, nici unul dintre ei nu bănuia — nici unul nu

va bănui vreodată — forţa tulburătoare a însăşi existenţei lor.

O LUNĂ MAI TÂRZIU IN ISRAEL

LACUL KINNERET (MAREA GALILEEI)

Faleza din Tiberias era superbă cu palmierii săi legănaţi de vânt, standurile cu mâncare şi turiştii prin mulţimea cărora David o căuta pe Yael. în clipa în care dădu cu ochii de ea la capătul celălalt al tayyelet-ului, avu o mică tresărire, văzând-o îmbrăcată în pantalonii capri galbeni, mulaţi şi un tricou negru din mătase. într-un fel, singura ei imagine care îi rămăsese întipărită în minte o înfăţişa în haina verde din mătase şi fusta neagră pe care le purta în dimineaţa în care îşi făcuse apariţia în biroul rabinului ben Moshe şi îi ceruse agatul.

Agatul se întorsese acum la Ierusalim. împreună cu chihlimbarul şi celelalte nestemate din pieptarul lui Aaron pe care le recuperaseră din ascunzătoarea sectei.

îşi recăpătase şi jurnalul care pornea în cea din urmă călătorie a sa.

Croindu-şi loc prin mulţime până la Yael, prin minte i se perindau ca prin ceaţă toate evenimentele din ultima lună. Petrecuse o săptămână la Santa Monica împreună cu Stacy, la invitaţia lui Meredith şi a soţului ei. Cele câteva zile în casa lui Len Lachman nu i se păruseră nicidecum atât de ciudate pe cât s-ar fi aşteptat.

Nu se întorsese încă la activitatea sa de la Georgetown. Moartea lui Dillon, Hutch şi a Evei nu îi dădea pace.

Vânătăile şi coastele rupte încă îl chinuiau. Şi totuşi, acele răni aveau să se vindece şi să fie uitate. Tot ce putea spera era că acelaşi lucru se va întâmpla şi cu amintirile lui Stacy.

Faptul curios era că fata nu se arătase deloc interesată să afle ce anume îi pricinuise toate problemele. David îşi pusese în gând să-i spună că îi va povesti când va fi mai mare. Dar îşi făcuse griji inutile. Aparent în mod instinctiv, Stacy pusese foarte puţine

întrebări, părând dispusă să treacă cu vederea toate prin câte trecuse. Tzadikimii, îşi aminti David, nu îşi conştientizau propria importanţă.

Meredith o dusese de câteva ori la un psiholog care concluzionase că Stacy nu se arată câtuşi de puţin traumatizată de chinul pe care îl îndurase. David se mulţumea să aştepte clipa în care ea îşi va dori să afle mai multe.

în momentul în care ocoli o familie ce se îndrepta spre standul cu falafel, zări scânteierea cerceilor de argint ascunşi sub părul roşcat al lui Yael. Era suficient de aproape pentru a-i distinge zâmbetul. Să-i vadă şiragurile de pietre colorate de la gât. Şi mişcarea lină a şoldurilor.

Femeia încetini pasul când se apropie de el şi ochii îi erau surâzători. Se ridică pe vârfuri şi îi mângâie obrazul cu buzele.

—Am închiriat o barcă de pescuit. Putem s-o folosim toată după-amiaza.

— Să luăm şi ceva de mâncare?

Yael zâmbi.

O oră mai târziu, erau departe de vacarmul ţărmului, plutind singuri într-o barcă albastră din lemn. Marea era liniştită şi lucea sub razele soarelui asemeni unui giuvaier ascuns sub oraşul Tiberias, care, la fel ca Safed-ul, era unul dintre cele patru oraşe sfinte ale Israelului.

Evreii numeau acel lac Kinneret, creştinii îl cunoşteau sub numele de Marea Galileei, locul în care Iisus îşi alesese apostolii din rândurile pescarilor care trudeau acolo.

David aşteptă clipa în care nu erau înconjuraţi decât de cer şi de apă, iar oamenii de pe coline nu erau decât nişte pete de culoare.

Atunci lăsă vâslele la o parte. Yael îl privea tăcută în timp ce el luă jurnalul de pe băncuţa alăturată şi îl azvârli în valuri. Pluti câteva minute, apoi paginile începură să se înmoaie pe măsură ce apa rece le mângâia cerneala. Pe urmă, carnetul cu coperţi din piele roşie se cufundă

uşor-uşor în valurile sticloase, făcându-se nevăzut în adâncul lacului, şi odată cu el şi tainele sale sfinte.

Yael aruncă o privire la sacoşa cu mâncare de lângă ea, apoi se apropie cu grijă de David.

— înainte să mâncăm, aş vrea să te întreb ceva.

— Spune.

—Am primit o invitaţie de la Georgetown, să vin semestrul viitor ca profesor invitat. Nu cumva ai şi tu vreun amestec în toată treaba asta?

David se căzni să nu i se citească nimic pe faţă, dar parfumul ei atât de aproape de el îl împiedică să-şi stăpânească un zâmbet.

— Şi ce dacă aş avea? Ai fi de acord?

Yael îşi ţuguie buzele şi întinse picioarele de parcă ar fi vrut să-şi examineze lacul rozaliu al unghiilor.

— Depinde. Aveţi o viaţă socială destul de activă?

— Păi, ai ratat deja picnicul de Ziua Muncii. Dar decanul Myer găteşte un curcan bunicel la petrecerea de Anul Nou. Şi nu am nici o parteneră.

—Friptură de curcan..., spuse ea blând şi se întoarse spre el. E cea mai bună ofertă pe care am primit-o pe ziua de azi.

îl cuprinse cu braţele de gât, iar părul îi alunecă pe spate în clipa în care îşi apropie faţa de a lui.

— Am totuşi o strângere de inimă când mă gândesc la iernile de pe Coasta de Est.

— Fii fără grijă. Ne descurcăm noi să ne fie cald.

Atunci David o sărută, lăsându-se purtaţi pe valuri. Simţea că dispare în moliciunea buzelor ei, în legănarea mării şi în liniştea de a şti că numele tainice ale sufletelor pure sunt din nou ocrotite.